د مېنې جادو

محمدآصف عمر

د افغانستان د فضايي څېړنو د مرکز ساعت وکړنګېد. د تالار په منځ کې مېزونه تش شول. عينکۍ پېغله لا هم په کمپيوټر پسې نښتې وه. مامورين د غرمنۍ لپاره وېترين ته ودرېدل. پاس پر سپين دېوال په طلايي کرښو ليکل شوي وو «وخت مو له ځان سره بيايي. ځوک چې نه ځي په کشېدو يې هډونه ماتېږي» هېڅا سترګې ورجګې نه کړې. د پاخه عمر سړي او ښځې په قابونو کې خواړه واخېستل. د دېوال په لوی سکرين کې د غشي په شان د نوي فضايي بېړۍ پر تصوير غږېدل. د تالار په پای کې سپين ماشينونه لکه صندقان قطار ولاړ وو. په تورو ښيښو کې يې ليکنې ښکته پورته کېدلې. مخ ته يې ببر سړي او ببرېږي ځوان شخوالي باسه. غټه پزه يې په سوک ټېل وهله. د وېترين تر څنګ همکارانو ته يې عينکۍ پېغله وښودله:

– ای په ارين مينه ګورئ؟ د مورمړې بيا نس هېر دی. زنې به يې وتړل شي خو ارين به پيدا نکي.

ټولو هغې ته وکتل. هررر په خندا شول. هغې نه اورېدل. د کمپيوټر په ټچ سکرين باندې يې ګوتې ځغلولې. يو دم يې منډه واخيستله. د مېز په پښه کې بنده شوه. تيندک يې وخوړ. ناري يې کړې:

– الئ الئ! وشو، وشو.

ټولو مخونه ورواړول. هغه په اوږدې لمنې کې په لنډو قدمونو خپل ځای ته راغله. په کمپيوټر کې يې ټنې ووهله. په لوی سکرين کې تصويرونه ورک شول. د [illegible] متن راغله «۶، جون ۲۰۲۲ کال» [illegible] تو[illegible] بې خبره بېړۍ پيدا شوه. په ملا يې ارين ليکل شوی و. د عينکۍ لېوتتوب نورو ته لاره وکړه. د خوښۍ چيغې شوې. ټول کمپيوټرونو ته کېناستل. ارين بېړۍ نااشنا ستوري ته نژدې کېدله. وچه يې په اوبو کې لکه ټاپو ښکارېدله. ختيځ او لوېديځ ته يې دوه نور ستوري وو. د ځمکې د سپوږمۍ څلور برابره برېښېدل. د هغوئ وچه نسبتاً زياته وه. چاغ سړی تالار ته راغی. لاسونه يې وښورول:

– بلاوهلو! مه پرېدئ چې بيا ورکه شي! دا سبيلمړي دا دوه کاله چېرته وه؟

نرۍ ښځې قاب ټېل واهه. له کمپيوټر څخه يې مخ وګرځاوه. ويې ويل:

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

– مشره! ما نه ويلې چې د اړيکو په سيستم کې ستونزه ده؟ نه دې منله.

– امم. ای الته بايد ژوند وي. اکسيجن او نايتروجن يې ۹۹٪ دي. لکه د ځمکې د اتموسفير.

ارين ببړۍ د ستوري د وچې د پاسه ودرېدله. د توتکيو په شان کمرې ترې کېوتلې. له ژونديو توتکيو سره يې فرق نه کېده. يوازې وزرونه يې نه رپېدل. په وچه کې ښارونه ځرګند شول. د مامورينو سترګې غټې غټې راووتلې. کمرې د لوی ښار په سر ټيټې شوې. په سرکونو ګاډي ځغلېدل. په مرکز کې جموجوش و. ښځې لړې ليدل کېدې. په اوږدو جامو او ټيکريو کې په خپلو سرېو پسې تللې. نارينه په کميس او پرتوګ کې وو. ماشومانو د خلکو په منځ کې د نيولو لوبه کوله. کلسرى هلک په پکولي ځوان ولګېد. هغه په سپېره وواهه. ماشوم په ژړا شو. د جګې شملې سپينږيري د ځوان کار وستايه. دلته په تالار کې د ماموړينو خولې نورې هم وازې شوې. عينکۍ پېغلې غږ کړ:

– وی! پښتو وايي.

د شنې دريشۍ ښځې سر وښوراوه:

– اها، داسې ښکاري لکه د يوويشتمې پېړۍ پښتانه.

د غټې پزې ځوان ببره ږيره وخوځېدله:

– ای ابل تصوير کې وزه وګورئ وزه! توت ته يې پښې اچولي.

يوې کمرې له لېرې ځخه ځلور خړې ماڼۍ ښودلې. د ښار له ودانيو ځخه يې هم په بڼه، هم په تنه کې فرق درلود. د فضايي ځېړنو چاغ مشر ورته ګوته ونيوله:

– بلاوهلو! امدا ګردې ماڼۍ وځارئ ګردې ماڼۍ!

عينکۍ پېغلې پر کمپيوټر ګوتې وټکولې. د دې کمرې تصوير ټول سکرين ونيو. کمره د لوی حلقوي دېوال لويې دروازې ته نژدې کېدله. پر سر يې غټ ليکل شوي وو «شاهي حصار» هغه د دېوال له سره سمسورې ساحې ته ننوتله. په ځنډه کې يې له ميدان ځخه الوتکه نېغه والوتله. کمره يوې ماڼۍ ته سيخه شوه. مخ ته يې د لمن په شان ګرده زينه وه. د دروازې پر سر د «۱» عدد ښکارېده. شاته درې نورې ماڼۍ لکه مقتديان ولاړې وې. د «۲، ۳، ۴» شمېرې يې لرلې. د دريمې ماڼۍ ګرد چاپېر عسکر ګرځېدل. کمره د دويم منزل په کړکۍ ننوتله. د تالار د لوی قنديل ترځنګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ودرېدله. لاندې سرې چوکۍ نیمې په خلکو ډکې وې. د دریځ په ورې طلایي ځېرې کې پلن پاچا وښورېد. په غوټۍ شکله طلایي تاج کې الماس وځلېد. پاچا له ګیلاس څخه غړپ وکړ. زنه یې د غاړې په غوښې کې ننوتله. ویې ویل:

– زما پلار به ویل د ناریالین ستوري سره دوستي کوئ. امروتین د دوستۍ ندی.

ترڅنګ یې په شنې ځېرې کې ږیرور سړي د سپینې لونګۍ شمله شاته کړه. د پاچا خبرې ته یې سر وښوراوه. مخ ته یې لوحه وه «عالي قدر ستر ملا» په بې ځېرو چوکیو کې وزیرانو په کتابچو کې یاداشت اخیست. د پاچا شاته د شپږو ملکو له منځه شاهزادګۍ توري غټې سترګې وروستي قطار ته نیولې وې. هلته ځانته ناست غنمرنګی ځوان ناآرامه برېښېده. په شنو سترګو یې غلي غلي د وتلو اشاره کوله. شاهزادګۍ ورسره نه منله. ګرد مخ یې وځنډه. وړوکی تاج یې وښورېد. ځوان ترېپ شو. منګوله یې پر ښویه وېښتانو څټ ته کش کړه. پاچا خپلې وینا ته دوام ورکړ:

– اصل کې پلار مې په حقه و. دا دی امروتین ستوری زموږ په غنمین ستوري کې لاسوهنه کوي. غله او داړه ماریې پاځولي. نوم یې مقدسپال ورکړی. موږ ته کافر وایي. دلته عالي قدر ستر ملا شته. د قانون له مخې دی کولی شي ما له پاچایۍ لرې کي. که زه د دین لږ خلاف وکم اول مې دی نه پرېدي. خو مقدسپال وایي ما د پښتو د قرآن احکام ندي پلې کړي. او کمقلان یې مني. تاسې قومي مشران خلک وپوهوئ! که موږ او تاسې یو لاس یو خامخا کامیابېږو.

چکچکې شوې. شینسترګي ځوان بیا بیا شهزادګۍ ته د وتلو اشارې وکړې. هغې پر له پسې ردوله. پاچا قومي مشرانو ته د خبرو وار ورکړ. د تالار له منځه په خړ واسکټ کې پوخ سړی پاڅېد. په ببرې شناوئ ږیرې یې لاس راکاږه:

– اعلی حضرته! تاسې او ستر ملا دې خدای زموږ د سره نه کموي. زموږ د سپین ساحل ښار کې ځوانان دي. شعرونه او د دروغو کیسې لیکي. زموږ بچي مینې ته تشویقوي. دا لا څه، ځینې خلک ولور د قانوني اندازې نه کم تاکي. داسې ام شته، سړی وو ژل شي. جرګه په بدو کې د جینۍ د ورکولو فیصله وکي. خو اغوئ پیسې ورکي. بل، اصیل خلک د کسبیانو سره خېښي کوي. دغسې د دین خلاف کارونه دي چې خلک د دولت په ضد مقدسپالو ته ځي.

پاچا په نظامي یونیفورم کې د کورنیو چارو برېتور وزیر ته مخ کړ:

– وینې؟ بیا وانه ورم.

شینسترګي ځوان تېره زنه په ګوته وګروله. په هماغه ګوته یې شاهزادګۍ ته ګواښ وکړ. هغې د سترګو تر کونجونو ملکو ته وکتل. وروسته ځوان ته برګه شوه. له سر قطار څخه د جګې شملې والا پاڅېد. ویې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– اعلی حضرته! زه د دین پرست د ښاره یم. الته ځوانان اسلامي لباس ته سپکاوی کوي. کله کمیس او پرتوګ اوږد کي، کله لنډ، کله تنګ. بل قانون وایي د یوې نه زیاتې ښځې وکړئ. یا یې بېخي مه کوئ. مګر الته د یوې ښځې والا بې غمه ګرځي. بانه کوي چې ښځې نشته. که د نورو ښارونو خلک لونې ورکي دا بانه به یې ام ختمه شي.

پاچا سر وخوځاوه. زنه یې په غاړې کې ننوتله. د شینسترګي ځوان زړه تنګ شو. لاس او سر ته یې ټکان ورکړ چې ولې نه وځې؟ شاهزادګۍ ترې مخ واړاوه. برېتور سرې جګ شو. څنګ ته د تنکي ځوان په اوږه یې لاس کېښود. ویې ویل:

– اعلی حضرته! موږ چې ښځې کمې وي الکان ساتو. دوئ دې ام وساتي. زموږ په غیرت آباد ښار کې بل غم دی. خلک په ودونو کې پټ ساز غږوي، سندرې وایي. دې نه مو خلاص کړئ! د خدای په غضب به اخته شو.

پاچا وزیر ته د یاداشت اخیستو اشاره وکړه. د تالار له منځه د نګر سپینږیری پاځېد. د شینسترګي ځوان ټول پام هغه ته شو. شاهزادګۍ ته هم جالبه وه. سپینږیري عمیق نفس واخیست. لکه پهلوان چې برید ته ځان چمتو کوي. ویې ویل:

– اعلی حضرته! دا ډېر وخت مې په زړه کې خبرې غوټه دي. نور نه کېږي. نیکه مې ویل موږ درې سوه کاله مخکې د لرې ستورې نه راغلي یو. ځمکه یې باله. الته ډېر هېوادونه وو. زموږ هېواد افغانستان نومېده. بل اینګلیستان و. اغه موږ د طلاوو او الماسو د کیندلو دپاره دلته راوستلو. دوو بېړیو امروتین او ناریالین ستورو ته د نورو غریبو هېوادو کارګر بوتلل. میاشت وروسته څه خبره شوه. اینګلیسان په بېړیو کې لاړل. امغسې ورک شول.

د پاچا په غټ ځان کې یوازې لاندینۍ ژامه وخوځېدله. ویې ویل:

– ددې نه خبر یو. که خاصه خبره نه لرې چې بل چا ته وار ورکو.

– لرم یې. نو د اینګلیسانو سره په بېړیو کې د خوړو ذخیرې ام لاړې. زموږ خلک اریان دریان پاتې شول. بچې یې وږي وو. په سابو او ښکار یې ګوزاره کوله. دې کې چالاکانو ځمکې ونیولې. ځانونه یې د قبیلو مشران کړل. په ګډه یې پاچایي جوړه کړه. قرآن ورسره و. مګر یو یې نه پوېیده. د ځانه یې نوی قرآن په پښتو ولیکه. خپل رواجونه او نفساني غوښتنې یې پکې واچولې. ولور یې جګ وټاکه. ډېرې ښځې کول یې جبري کړل. چې غریب یې وس ونلري. چې دوئ ته پاتې شي. مینه، هنر، ادبیات، پرمختګ او نوښت یې ګوناه وګڼل. ځکه خو په دونه کالو کې زموږ ژوند خاص تغیر ونکه. نیکه مې ویل دا قرآن ندی. نه دا د اسلام اصول دي. اعلی حضرته! زه وایم د پښتو په قرآن د سره غور وکو.

شینسترګي ځوان ژر پاچا ته وکتل. هغه په آرامه د کورنیو چارو پر وزیر امر وکړ:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– اصل کې دا سړی کافر دی. اعدام یې کئ!

عسکر ننوتل. سړی یې ونیو. هغه چیغې وهلې:

– زه کافر نه یمه. زه ربښتیا وایمه. وه د خدای دپاره. دا څه احمقان دي...

عسکرو په کشولو له تالاره وویست. د یو قومي مشر آواز راغی« ښه سو. چې بیا د خلکو د بې لارې کولو کوشش ونکي» شاهزادګۍ د تالار وروستۍ لیکې ته وکتل. شینسترګی ځوان نه و. دا هم تېزه ووتله. په تالار کې شور و. پاچا د غلي کېدو او د غونډې د دوام اشاره وکړه. چوپتیا شوه. د پکول والا سړی پاڅېد:

– اعلی حضرته! تاسې او سترملا دې خدای زموږ د سره نه کموي. موږ ام یوه ستونزه لرو. زموږ ښار کې ډېر خلک د ناریالین څخه دي. پښتو ګوډه ماته وایي. موږ وایو چې مکتبونه او دفترونه د اغو په ژبه کو.

– بده نده. زما مور ام د ناریالین وه. ښه نو ستاسې په ښار کې به اغوئ څو کورنۍ وي؟

– تر څلورسوو ام ډېرې دي.

– پښتانه څو کورنۍ دي؟

– دونه ندي. زیاتو کم یو لک به وي. زموږ خلک تکړه دي. بله ژبه زر یادوي.

پاچا د سر په خوځولو ومنله. دباندې په پراخ دهلېز کې سپینږیري ځان شاته شاته کاوه. دوو عسکرو ډیکې ورکولې. بالاخره یې له تخرګونو لکه جوال کش کړ. په زینه کې یې زنګنونه ولګېدل. نارې یې کړې:

– اخ اخ ټوک ټوک شومه. وه تاسې خو د کمال شاه پاچا نه ام کمقله یئ...

خو عسکرو یې خبرې نه اورېدلې. نابېره درب درب شو. د دواړو بې هوښه جسدونه وکولېدل. شینسترګي ځوان سوټې تر تور څادر لاندې کړ. سپینږیري ته یې وویل چې د ماښې له شاتنۍ دروازې وځو. هغه ورسره ګوډ ګوډ په زینه کېوت. دواړه د اول منزل په دهلېز کې روان وو. سا یې سوزېدله. له یوې دروازې څخه غږ شو:

– میونده! دېخوا راشه! میونده!

ځوان شټ وهل، ودرېد. سوټې یې جنګ ته تیار کړ. په نیمکښه دروازه کې یې شاهزادګۍ ولیدله. دده شخې اوږې بېرته سستې شوې. تېز ننوت. هغې په لوی مېز ځان تکیه کړ. پزه یې جګه ونیوله. ویې ویل:

– نه پوېږم اعصاب دې د لاسه ورکړي څه بلا. دباندې نه ګورې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

میوند شنې سترګې کږکۍ ته واړولې. هرچېرته عسکران وو. شاهزادګۍ سپینږیري ته ګوته ونیوله:

– دا څوک دی؟

میوند د مېز له قطارو چوکیو څخه یوې ته تس ورکړ. ویې ویل:

– اینسان دی. ته تحقیق کوې که کومک؟ موږ وخت نلرو.

شاهزادګۍ سوړ اسویلی وکړ. سپینږیري ته یې الماری وښودله:

– په دې کې د ملایانو جامې دي! چټک یې واغونده!

شېبه پس هغه له طلایي ستنې راتاو شو. په سپینو جامو، تور واسکټ، سپینې لونګۍ کې ښخي بل سړی ښکارېده.

ګوډ ګوډ هم نه کېده. شاهزادګۍ دهلېز ته ووتله. سړی یې دروازې ته برابر کړ. ویې ویل:

– څادر په سر راکش که! زړور څه! ملایانو نه څوک پوښتنه نه کوي.

عسکرو سپینږیری ونه ګرځاوه. میوند د هوسایۍ سا واخېستله. له ډېرې خوشحالۍ یې مخ آسمان ته ونیو. غبرګې

منګولې یې په ښویه وېښتان شاته کشې کړې. سترګې یې شاهزادګۍ ته واړولې:

– ته څونه ښه جینۍ یې.

هغې په هسکه غاړه مرموز وکتل. ویې پوښتل:

– قار دې سوړ شو؟

د میوند غنمرنګی مخ له خجالته سوربخن شو. شاهزادګۍ ژوره سا واخېستله. عسکرو ته یې لاس ونیو:

– خدای خدای به کوو چې راباندې پوه نشي. که نه نو...

میوند یې هم د بدې پایلې اټکل کاوه. ځکه یې مړاوي وکتل. هغې بېرته مخ راوګرځاوه. برګه شوه:

– لېونیه! یو خو ته په لوبو نه مړېږې. په غونډه کې څوک ایشارې کوي؟

میوند موسکی شو. سر یې ښکته واچاوه. دواړه بهر د لوبو ځای ته روان وو. موټر ودرېد چې دوئ تېر شي. په باډۍ

کې د یو ځوان غټ غټ عکسونه وو. په منځ کې ببل شویو وېښتانو یې غوړېدونه او څټ پټول. میوند وپوښتل:

– دا څوک دی ماما؟

موټروان وچ ګنجی سر له ښیښې راوویست. آسمان ته یې سترګې جګې کړې:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– د امروتین ستوري شازاده راځي. وایي اصل کې ځان ته جینۍ ګوري.

شاهزادګۍ وبنګېدله «ښایسته ځوان دی» میوند کړې وکتلې. هغې مخ واړاوه. خندا یې پټه کړه. د پاچا او قومي مشرانو غونډه ختمه شوه. خلک ډله ډله وتل. د کورنیو چارو د برېتور وزیر رنګ زېړ اوښتی و. پاچا ته یې د مجرم د تېښتې خبر ورکړ. د هغه مخ تک سور شو. ګوته یې وښنډله:

– که دې اغه سپینږیری د ملګرو سره رانه وست خپله استعفا ولیکه!

وزیر تعظیم وکړ. روان شو. میوند او شاهزادګۍ د لوبو په ساحه کې د ننبې ویشتلو میدان شاته پرېښود. د بلیارد او پینګ پانګ له میزونو او د لامبو له ډنډه تېر شول. ټالونو ته وختل. شاهزادګۍ له زانګلو خوند اخېست. له هر کش سره یې نارې وهلې «های، ههای» میوند هغې ته خوشحاله و. لاس یې په ښویه وېښتانو څټ ته یوړ. نابېره یې بل لاس خوشې شو. په چمن کې یې کلک درب وخوړ. ښي زنګون یې درد کاوه. ګوډ ګوډ چوکۍ ته لاړ. پښه یې کله قاتوله، کله سیخوله. شاهزادګۍ په منډه راغله:

– مه مه مه! مه یې خوځوه! زه دستي ډاکټر راولمه.

– نه، پرېږده! دو نه ژوبله نده.

شاهزادګۍ راوګرځېدله. سترګې یې تېرې کړې:

– ویمه دا څټ ته د لاس وړلو څه عادت دی؟ بند یې که!

میوند موسکی شو. زنه یې لا تېره راووتله. په ژوبله پښه ودرېد. ویې ویل:

– منې دا عادت ام د ټال د لاسه پیدا شوی دی.

شاهزادګۍ ورځیر شوه. هغه شونډې کېکاږلې:

– اته کلن وم. زمونږ کره د دلته نوې راغلې وه. وزیرانو مېله جوړه کړه. مونږ یې بچیانو سره مستې کوله. غټو غټو الکانو مونږ غوندې ټال نشو خوړلی. دې کې یو ته قار ورغی. زما د ورور سره غېږ په غېږ شو. ما د پښې نه ونیو. چپه مو که. ایسته وزیر راغی. مونږ ته یې سپېرې بندې کړې. زه یې ټېل وهلم. څټ مې په تېره او سپنه ولګېد. بر بر بر وینه لاړه. بیا مې مورپټۍ پې کېښودله. چې په ښه کېدو شو خارښت یې شرو که. ما پې ګوتې سولولې. امدا سې مې عادت شو.

شاهزادګۍ د هغه د سپین پرتوګ د خاورو چاپونه تک وهل. میوند په ګوډه پښه وګرځېد. ویې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– منې چې بېخي درد نه کوي.

– شوکر چې درد نه کوي! په ما دې ډار تېر که.

– څه! ته وزانګه!

– نه ایسته که! ټال دې ورک شي! راځه التـه د ماشومانو غوندې پټپټونی وکو!

میوند جګو لوخو ته وکتل. رنګ یې سپین واوښت. ژړیې مخ وګرځاوه. هغې کټ کټ وخندل:

– مه ډارېږه! لوخو کې ایڅ شی نشته.

میوند بلې خواته روان شو. دواړه د شطرنج مېز ته کېناستل. ده پیاده مخ ته کړ. ویې ویل:

– ته ام د مکتب د ټیم غړې وې زه ام. اوس به مالومه شي.

شاهزادګۍ آس میدان ته وباسه. غټې سترګې یې ورجګې کړې:

– تا خو یو میډال ام ندی ګټلی.

– د پاچا ماما لور نه ومه کنه.

شاهزادګۍ کټ کټ وخندل:

– ښه څه، دلته خو واسطه نشته.

لوبه حساس پړاو ته ورسېدله. د میوند څېره ژور چورت تروه کړې وه. شاهزادګۍ ورته موسکۍ شوه:

– جالبه ده. اوس ته اېڅکله نه پرېدې چې بل څوک یې وګټي؟

میوند د هغې د مخ نازک پوست او ګردو شونډو ته ځیر شو. ویې ویل:

– زه تا ګټمه.

– که یې بایلې؟

– که دې بایلمه اغه ورځ به مې وروستۍ وي.

شاهزادګۍ سمدلاسه خپل پاچا د تسلیمۍ په معنا سملاوه. سترګې یې پټې او لاس یې جګ کړ:

– هیله کوم! دا خبرې مکوه!

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا ځل میوند کټ کټ وخندل. له لېرې عسکران را روان وو. شاهزادګۍ وارخطا شوه. سترګې یې میوند ته واړولې. هغه وپسېد:

- که ته ځان آرام نکې نو ربښتیا ګیرېږو.

عسکرانو د لوبو ساحه کونج په کونج ولټوله. د لوخو ساحې ته لاړل. دوئ هم روان شول.

میوند د شاهي حصار په څنډه کې وړوکي شین کور ته ننوت. د سالون په تور او سپین کوچ کې ډنګره ښځه پرته وه. تلوېزون یې کوت. سر یې جګ کړ. د زنې تېره څوکه یې وسولوله. میوند وپوښتل:

- څنګه یې مورې؟

- وی، زویه، ستا سات تېر دی. ما څه کوې؟

- داه! دې ته نو څه وایې؟

میوند له دریو کوټو څخه منځنۍ ته ننوت. مور یې وروسې ناري کړې:

- که زما غم درسره و د شازادګۍ نه به لرې ګرځېدې.

میوند راووت. د آسماني جامو د تنیو په تړلو لګیا شو. تېره زنه یې وخوځېدله:

- اغه چا ویلې؟ لکه د کوې قاف بلبله، لکه د چین ماچین ښاپېرۍ. منې زه خو امدغو خبرو مین کړم.

- لېونی لېونی مه کېږه! ستا واده مې آرمان دی، بس.

میوند یې څنګ ته کېناست. له تش قاب څخه یې دکېک خځوځکی خولې ته کړ. تېره زنه یې وخوځېدله:

- خو زه امدا غمه درته خورم کنه.

کټ کټ یې وخندل. هغې د زوی غومبوري په ورغوو کې ونیول. سپېرې شونډې یې ورپېدلې:

- صدقه دې شمه! مورې ته غریبان لور نه راکوي، دا خو پاچایان دي.

- غم مکوه مورې! د مینې جادو ته څوک نشي ټینګېدلی. پاچا به ام غاړه ږدي.

- وه ته څونه کمقل یې زویه. تراوسه دې د ډم حیثیت ندی پېژندلی.

په میوند ښه ونه لګېدله. له شوخۍ کېناست. مخ یې ځمکې ته کړ:

- زه د اعلی حضرت د شخصي شیفرونو ترجمان ام یم. منې د وزیرانو نه په ما ډېر باور لري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

موريې له غرېجګولو سره بېرته په بالښت سر کېښود:

– چې آسمان شې بيا ام ډم يې.

ميوند په ښويه وېښتانو لاس کش کړ. د څټ په زخم يې کلک وسولاوه. کړکۍ ته ودرېد. د سرک په غاړه يې د امروتين شاهزاده عکس وليد. ډارېده چې هغه ورڅخه شاهزادګۍ بو نه ځي. مخ يې له قهره وپړسېد. مګر مور ته يې هم پام و. ډاکټر ويل هغه بايد خوشحاله وساتل شي. ده ځان ښه آرام کړ. بېرته راوګرځېد. موسکى و:

–منې امغسې به کېږي چې ته غواړې. ته ودرې ستا د خوښې کېک راوړم.

تېز ووت چې موريې ونه دروي. د هغې سترګې ډکې شوې. وبنګېدله «کاش چې دې پلار يا ورور ژوندى واى. اغوئ به پوى کړى وې»

ګردکۍ پېغلې د مغازې په اوږد ويترين کې خواړه کتل. د تور حجاب څنډه يې په تندي راکشه کړه. د اوږدې ږيرې او لنډو وېښتانو نرى ځوان ورسره ولاړ و. غلى غلى د واده په باب بنګېده. پېغلې نه منله. ځوان غرېجګ کړ:

– بيا به دې کوزده ام راسره نه کوله.

د پېغلې غټې اوږدې سترګې تېرې شوې. ځوان يې لېرې د الماري څنګ ته بوت. ويې ويل:

– خداى شته ما بېخي مېړه نه کوه. قانون دى. څه وکمه؟

– اخله نو. ته قانون پرېده! خلک مردار دي. چې مجرده جينۍ يې خوښه شي لاس اچوي.

– دونه چور ام ندى نو.

– دى کنه. زما خور ته الک لاس واچوه. مشران يې د دښمنۍ له ډاره په ننواتې راغلل. ويلې جينۍ کوو. موږ ويل بدنامه شوه نو. ورکوو يې. د خور مې اغه د سپي نه بدې شو. بانه يې وکړه چې بده مريضي لرمه. ناسته ده.

پېغلې سوړ اسويلى وکړ:

– خداى شته، د بنې د نوم نه مې کانګې کېږي.

ځوان په اسويلي مخ بلې خواته وګرځاوه. پېغلې راکش کړ:

– ته دېخوا ګوره! زما پلار سترملا دى سترملا. پاچا د چوکۍ نه لرې کولى شي. شي که نشي؟ ښه نو، د ښځو يې هره ورځ جنګ وي. چې موږ واړه وو مور مې د ځانه لرې نه پرېښودو. بنو يې په زامنو وهلو. خداى شته اغوئ به مې مور

(c) ketabton.com: The Digital Library

پسې د دروغو خبرې ترلې. يو ځل خو يې د يارانې تورپې ولګوه. نزدې مې پلار روژلې وه. خواره، هرکله به په سرو سترګو ناسته وه. چې مړه شوه ايسته مې د پلار سر کار وکه. موړ ته يې بېل کور جوړ که!

– رښتيا، مور دې څنګه مړه شوه؟

– موړ تېرېدلو. د الکانو جنګ شو. چې تا ولې زما دخور نوم واخېست. ډزې شوې. مور مې ولګېدله.

دواړه غلي شول. پيغلې نرۍ پزه په ګوتو کېکاږله. غټې اوږدې سترګې يې جګې کړې:

– ځه امغه د ماما لور دې وکه کنه!

– اخله نو. څنګه يې وکمه؟ پيسې مې بندې دي.

– چې ما واده کې بيا به څنګه شي؟ په شپږو مياشتو کې بايد بله ښځه وکې.

– دونه به مې تندی سپېره نه وي. پيسې به پيدا شي.

– که نشي؟ څه خبره ده؟ د غريبانو غوندې بې ښځې ګرځه کنه!

پيغلې پخ وهل. کوژدن يې خفه ووت. ميوند راغی. سر يې پيغلې ته نژدې کړ. وپسېد:

– سرتاجې خورې! منې په بادام ډېره ګرانه يې.

د سرتاجې شونډې په خندا کشې شوې. ګرد مخ يې له شرمه تک سور واوښت. ويې ويل:

– څه يې وکمه؟ دا پرېده! مورکی دې څنګه ده؟

څو ميوند خبره کوله ګردکی ځوان په سپين پټکي او سپينو جامو کې راورسېد. له قهره پشېده. ګردې وړې سترګې يې په سرتاجې برګې کړې:

– بادام دلته څه کول؟ آ؟ زر وايه! اغه څه کول؟

– زه څه خبره يمه. تصادفي راغلی و. دادی ميوند وروړ شته.

ځوان مخ ميوند ته کړ:

– ښه. دغه حال دی.

بېرته پيغلې ته وګرځېد:

– ښه يې واوره ګوره! بل وار مو يو ځای ووينمه دواړه په قبر ننباسمه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سرتاجې شا وا ړوله. هلک د دروازې په لور ټېل وهله. هغه نژدې لوېدلې وه. د میوند ماغزه وخوټېدل. ځوان یې له متې ونیو. په زوره یې ټکان ورکړ:

- اشرفه! شرمول مه کوه! مشره خور دې ده.

اشرف له بنګېدو سره تېز ووت. سرتاجې له سورکي پلورونکي څخه کڅوړه واخېستله. میوند غږ کړ:

- ماته نیم چارک کېک وتله!

پلورونکي وپوښتل چې د کوم ډول څخه یې وتلم. په میوند بده ولګېدله. برګ شو:

- ته عقل لرې که نه؟ ولې تاته مالوم ندی؟ هره ورځ کوم یو اخلم؟

سورکي ځان کنټرول کړ چې مشتري خفه نه شي. سرتاجې غټې اوږدې سترګې میوند ته واړولې:

- دا غریب څه کړي؟ ماغزه دې اشرف خراب کړه. غوصه په ده باسې؟

میوند شنې سترګې پټې کړې. ژوره سا یې واخېستله:

- منې ایچېرته به دې زړه ښه نشي. دلته اشرف ګوره! الته مور راته بنګېږي.

- د شازادګۍ په موضوع؟

میوند سر وخوځاوه. د راوتو غاښونو نوکره راغله. سرتاجې کڅوړه ورکړه. دروازې ته په تګ کې یې وویل:

- خدای شته مور دې ښه وایي. ځان ته غم ګورې. دغه ځای دې نښه.

ده ترې مخ وګرځاوه. د الماریو له منځه د سپورتي اندام سړی په سوربخنو جامو کې راغی. له خندا سره یې نري برېتونه او د زنې ماشین شوې ږیره ارته وه. غېږه یې ورکړه. د میوند تېره زنه وخوځېدله:

- شېوه ګله اندېواله! نن لکه چې ټول دلته راروان دي. خو منې ستا په لیدو ډېر خوشاله شوم.

شېوه ګل اولین سړی و چې میوند ترې د ډمانو په اړه سپکه خبره اورېدلې نه وه. هغه وپوښتل:

- اي خانه! سرتاجه خور درته ولې په قاره وه؟

- دا اغې بله موضوع شته؟ خوشې مې ورته راز ووایه. په غم واوښتلم.

- ههههه. پوه شوم. ربښتیا وایې. د شازادګیانو چې چېرته ښه وي الته شپه وي ګوره .

میوند پلورنکي ته وکتل چې اورېدلي یې نه وي. هغه په خپل کار کې مصروف و. ده غږ ټیټ کړ:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– ټول په يوه تله مه تله کنه! د رياضي نوم دې اورېدلی؟ الته همجنسه سره جمع کېږي.

شېوه ګل کړس کړس وخندل:

– هو، خانان او غريبان نه جمع کېږي. ځکه چې غريبان د خانانو سيال ندي، وسايل دي.

د ميوند غړي بيا ځوړند شول. مخ يې بلې خوا ته وګرځاوه. شېوه ګل غبرګه کړه:

– ښه ځه، دا يې مينه. نور ودونه خو به کوې کنه؟ ښه نو؟

ميوند د کېک کڅوړه واخېستله. د دروازې خوا ته روان شو. ويې ويل:

– بل واده نه کوم.

– اوهو، اوهو! دين او قانون نه منې؟ بيا نو زندان دی. مينه خو بيا پاتې شوه.

دواړه دباندې ووتل. ميوند په آسمان کې نژدې ستورو ته وکتل. تېره زنه يې وخوځېدله:

– شوکرتا غوندې پيلوټ اندېوال لرم. يو ستوري ته به مو پټ بوځي کنه.

– هه، دا موږ ټول چټي لګيا يو؟ ای ماغزه وکاروه! که پاچا خبر شي بې پراشوته دې ټېل وهي.

– منې ابخ نشي کولی. زه د مينې په جادو باور لرم.

– ههههه اغه د پاچا مخه نيسي؟

– که مخه نه نيسي، ماته سمه لاره خامخا ښيي.

– د هديرې؟

ميوند کاږه وروکتل. شېوه ګل له موسکا سره د لاس ساعت سترګو ته ونيو. خوله يې شپېلۍ کړه:

– اوووو! لږ وخت مې پرواز ته پاتې. زه به دا کڅوړه کورته ورسومه.

– ځه ځه! ښه خبره خو درنه وانه ورې.

شېوه ګل کټ کټ وخندل. روان شو.

مازيګر ميوند د ټالونو ځای کې پر چوکۍ ناست و. شاهزادګۍ رانغله. ماښې ته پسې لاړ. ساتونکو پرې ننبود. دده سودا بلې خبرې ته شوه «اعلی حضرت خو خبر شوی ندی چې اغه سړی موږ د اعدامه بچ که؟»

(c) ketabton.com: The Digital Library

سهار يې د پاچا ډېره خرييله. په هنداره کې ور ځير شو. هغه په غصه نه و. ميوند لا وارخطا شو «شازادګۍ د شازاده واورېدل. اوس زما ليدل نه غواړي ځنګه؟» ځو ځله د ماڼۍ شاته تېر شو. سترګې يې د هغې کړکۍ ته وې. ټليفون يې له جېبه وويست. په قانون کې ښځو ته د موبايل اجازه نه وه. د کور ټليفون ته يې زنګ وواهه. نوکرې الو کړ. ويې ويل چې شاهزادګۍ له چاسره نه غږېږي. دده غړي لا سست شول.

سور دېوال تر غونډۍ راتاو و. ميوند دننه کوټه په کوټه شاهزادګۍ لټوله. په منځ ميدان کې عسکري قطعه ولاړه وه. دې د قوماندان په ژبه نه پوهېده. هغه عاشقان درولي وو. يو يو يې دار ته خېژوه. دده وار ورسېد. هڅه يې وکړه چې په لويې دروازې ښار ته ووځي. هلته ټول خلک دده خپلوان وو. خو يو قدم يې هم اخيستی نه شو. عسکرو ونيو. د دار حلقه يې غاړې ته ور واچوله. دی په چيغه کېناست. مور يې په تياره کې له بل تخت څخه غږ کړ:

– خير کې خدايه خير! ولې زويه ولې؟

– نه پوهېږم. پېنځه ځايونه دي. په خوشالۍ او خفګان کې يې په خوب کې وينم.

– کوم ځايونه دي؟

– منې ابځکله مې ندي ليدلي. خو زړه مې وايي پکې اوسېدلی يم. دا اوس چې مې ليده غونډۍ ده. لوی سور دېوال تې راتاو شوی. ځنګ ته يې امدا رنګه روغتون دی. لاندې بازار نه د پېښور پېښور غږ راځي. بل يو غر دی. په ملا يې پلګی پلګی دېوال لکه د اژدها شاپر ښکاري. سر يې سيند ته ټيټ شوی. د سيند پورې غاړه د ځناورو ځای دی. په لوحه يې د کابل ژوبڼ ليکل شوی. دريم غټ زيارت دی. د سخي صيب مزار يې بولي. جيګه جنډه پکې ولاړه ده. بل په لوی ښار کې غر دی. زينه ورختلې ده. چل زينې ورته وايي. او پېنځم د سيند په غاړه ښار دی. اوړی ژمی شين وي. همېشه بهار يې بولي.

– قوربان دې شم زويه. نيا نه به دې په کيسو کې اورېدلي وي. نو خفه په څه يې؟

ميوند په تياره کې سترګې ور واړولې. خبره يې پټه کړه:

– نه پوهېږم. چې ويده کېدلم سر مې درد کاوه.

– بېګا خو دې غږ ونکه. ځه ښه خوب دې ليدلی! سمله! سبا وختي کار ته ځې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

میوند کوشش وکړ چې ښې خاطرې فکر ته راوړي، چې خوب ورشي. مګر هغه هم له شاهزادګۍ سره تړلې وې. زړه یې لا ناآرامه شو. بدن یې سست پست و. لکه چا چې یې د زړه زور وېستلی وي.

سهار یې د شاهي حصار د قطعې د قوماندان سر جوړ اوه. هغه ته ټلېفون راغی چې د امروتین شاهزاده راتګ ته تیاری ونیسي. قوماندان ځواب ورکړ «صیب! وبه شي» د میوند زړه لا ناآرامه شو. ویې پوښتل چې هغه دلته څه کوي؟

قوماندان غاړه نېغه کړه. غټ برېتونه یې وخوځېدل:

– څه چل به یې زړه کې وي نو. اغوئ د مقدسپالو د ملاتړ نه لاس ناخلي. د اعلی حضرت هم نه خوښېږي. خو مېلمه دی. څه ورته نشي ویلی. الکه! پوېږې چې ولې دا ستورو ته امروتین، ناریالین او غنمین وایي؟

– هو، اینګلیسان چې دلته وو، د یو ستوري نه به یې امروت راوړل، د بل نه ناریال. او زموږ ستوري ته یې ګولډلنډ ویل. چې زموږ خپله پاچایي جوړه شوه غنمین نوم یې کېښود. چې د امروتین او ناریالین سره برابر شي.

– نه بله فلسفه ام لري. زموږ زړه د خپلو د لاسه لکه غنم چاودلی دی. امروتینیان لکه امروت اسې سم ښکاري. دننه چینجن وي. ناریالینیان نورو ته زیږ او ببر دي. خو په خپلو کې بیا صفا او خواږه دي لکه د ناریال منځ.

قوماندان په غټو برېتو ګوتې تېرې کړې. ویې ویل:

– ما په یو مضمون کې ولوستل چې د امروتین پاچا د عسکرۍ نه پاچایۍ پورې رسېدلی دی.

– دا څنګه؟

– هرځل یې خپل امروژلی، د اغه ځای یې نیولی. اخېر کې یې پاچا وواژه. پوه شوې؟

میوند پیشبند لېرې کړ. قوماندان پاڅېد. له الماری څخه یې قیمتي عطر پر ځان وشیندل. میوند وپوښتل:

– نو چې خلک یې وژل پولیسو نه نیوه؟

– ما درته وویلې کنه. امروتین دغسې خوسا ستوري دی. او اغه دی زوی یې دلته راځي.

ماسپښین الوتکه د شاهي حصار په میدان کې کېناسته. چاروا کي یې هرکلي ته ولاړ وو. میوند یې له شا څخه هرڅه څارل. دوه سرلڅي تور موټر ماڼۍ ته راغلل. په مخکیني کې شاهزاده و. په دویم کې زینتي صندقان ښکارېدل. شاهزاده له موټره کېوت. د جګې غاړې والا سره کورتۍ یې په سپین پتلون لاندې کش کړه. چې ګونجې یې برابرې شي. سر یې هسک ونیو. په فرش باندې یې قدمونه واخېستل. اول کس و چې د خپل عکس په شان تازه ښکارېده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هماغسې جګه غبرګه تنه، تېره پزه، غټې سترګې، جګه غاړه. په منځ کې بېل شويو وېښتانو يې غوړونه او ښځ پټول.
ميوند شاهزادګۍ ته وکتل. هغه په زينه کې ولاړه وه. په موسکا يې مېلمه ته سترګې نيولې وې. امروتين شاهزاده له وزيرانو سره تر روغبړ وروسته تر ځان جګ مامور ته ودرېد. د پزې څوکه يې وګروله. پاس يې ور وکتل:

– اسمانه ښنګه يې؟

شاهزادګۍ هم له نورو سره له خندا شنه شوه. د ميوند زړه لا په زوره ودرزېد. شاهزاده يوې ملکې ته ودرېد:

– زه قمر اقبال يم. او تاسې، تاسې، اهه، عاليقدره بارکزۍ ملکه. د عالي قدرې شاهزادګۍ مور. خوشحاله شوم.

د هغه رواني پښتو ته بارکزۍ ملکه حيرانه شوه. قمر اقبال وويل چې د تمرين لپاره له مشرورور سره تل پښتو وايي.

ټول په لومړي سالون کې ودرېدل. امروشو چې صندقان د ننه راوړل شي. ميوند يو صندق واخيست. زړه يې صبر نه کاوه. د شاهزادګۍ څنګ ته يې پښه ونيوله. وپسېد:

– ولې بهر نه وځې؟

هغه وبنګېدله:

– ويمه لرې ګرځه!

دده زړه کېکاږل شو. سترګې يې ورپورته کړې. هغې بلې خوا ته کتل. ده صندق کوټې ته ننوېست. د هر کلي مراسم پای ته ورسېدل. قمراقبال له مېرمنو وغوښتل چې خپلې تحفې وګوري. په هر صندق باندې نوم ليکل شوی و «عاليقدره شاهزادګۍ، عاليقدره بارکزۍ ملکه، عاليقدره ساپۍ ملکه، عاليقدره احمدزۍ ملکه، عاليقدره شينوارۍ ملکه، عاليقدره اڅکزۍ ملکه، عاليقدره افريدۍ ملکه» ميوند صندقان خلاصول او ښځينه نوکرانو يې محتويات ننداري ته وړاندې کول. د هر امېل او هر کميس په ليدو د شاهزادګۍ او ملکو له هيجان څخه ډک غږونه وتل «واح! څومره ښکلی! بې مثاله دی...»

سبا يې د ماښې په باغ کې مېلمستيا جوړه کړه. ميوند د شترې جامو لستوڼي بډو هل. د کبابو لپاره يې سکروټو ته پکی وواهه. قمر اقبال د ونو سيوري ته په پيسته يې د ريشۍ کې شخ ګرځېد. هره خبره يې په ټوکه اړوله. شاهزادګۍ ورته له خندا چپه چپه او ښتله. بارکزۍ ملکه خوشحاله بربښېده. يو مهال قمراقبال له نورو ملکو سره په غورو بوخت شو. بارکزۍ ملکې غټ ګرد مخ د لور غوږ ته نژدې کړ. په ګرده خوله وبنګېدله:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– دغه دی ځوان. سیال، شتمن، ښایسته. تاته ښه جوړ دی.

شاهزادګۍ مخ قمراقبال ته واړاوه. هغه له نورو ملکو سره له خندا شینو. وروسته یې د سترګو له کونجونو میوند ته وکتل. دی بې واره شو. پکي وهلو ته یې زور ورکړ. ایرې یې په مخ راغلې. په کاغذي دسمال یې پاکې کړې. پام یې شو چې شاهزادګۍ د لښتي څنګ ته پرچوکۍ کېناستله. ناراحته برېښېدله. قمراقبال ملکو ته لګیا و:

– ستاسې ستوري ته اسې غنمین وایي یارو. ما به یې نوم ښاپېرین ایښی و. ښځینه بازار ته مې دپاسه په دوربین کې وکتل. هره پیغله لکه ښاپېرۍ. وایم د امروتین ځوانان خبر نشي. زموږ ښځې به بې مېړونو پاتې شي.

ټولو هررر وخندل. شاهزادګۍ هم موسکۍ شوه. ګرمي یې کېدله. شېبه په شېبه یې په کاغذي دسمال تندی او غاړه وچوله. میوند بادپکی مخامخ کېښود. شمال د هغې وېښتان شاته واړول. سترګې یې تنګې او سپینه نرۍ غاړه یې لڅه شوه. میوند ته دومره ښایسته وبرېښېدله چې بې اختیاره یې سرې له هوا ډک شول. شا یې کړه. شاهزادګۍ موسکۍ شوه. خو بارکزۍ ملکه له قهره په سرمو کې وپشېدله. قمر اقبال غږ کړ:

– اهه، ستاسې ډم خو د کار سړی دی. په الکه دلته راشه!

میوند یې مخ ته ودرېد. قمراقبال پیسې په جېب ورومنډلې. په اوږه یې وټپاوه:

– آفرین! زموږ خو عالي قدرې شازادګۍ ته بېخي پام نه و.

میوند سر په درناوي ټیټ کړ. پیسې یې بېرته په لاس ورکړې. تېره زنه یې وخوځېدله:

– مننه عالي قدره! ماته ښه ماش راکوي.

هغه بیرته د کبابو پخولو ته لاړ. قمراقبال سترګې غټې او سر کوږ کړ:

– اهه، اولین ډم وینم چې له پیسو انکار کوي.

دا مهال پاچا راغی. په سپین کمیس او پرتوګ کې مهربانه سپینږیری ښکارېده. ټولو په احترام سرونه ټیټ کړل. هغه د قمراقبال لاس ته کلک ټکان ورکړ. د غاړې ځوړندې غوښې یې وشړپېدلې. د کورنۍ د غړو حال یې وپوښت.

شاهزاده د هریو بوختیاوې بیان کړې. پاچا ترهرکلي ویلو وروسته شاهزادګۍ ته مخ کړ:

– د پلار د زړه ټوټه څنګه ده؟

– خوشاله یم پلاره.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دواړه موسکي شول. یو بل یې په غېږ کې ونیول. لکه لښته چې ترکند و لاس تاو کړي. شاهزاده په خوند دواړو ته کتل. ډوډۍ تیاره شوه. هرڅوک د لوی مېز شاوخوا خپلې چوکۍ ته ورغی. خو قمراقبال ولاړ و. پاچا پر مخامخ چوکۍ د ناستې بلنه ورکړه. هغه سترګې تنګې او د مخ پوستکی راټول کړ:

– اعلی حضرته! چې نوکران خواران ګوري او زه ډوډۍ خورم، خوند نه راکوي.

ټولو د هغه احساس وستایه. پاچا امر وکړ چې نوکران لاړ شي. خو میوند یې د مېز په پای کې ډوډۍ ته کېناوه. ملکې ناراحته وخوځېدله. شاهزادګۍ په خوړو اخته شوه. د کباب وروستۍ ټوټه یې په خوله ومنډله. روانه شوه. په فلیزي پنجرې ننوتله. جګې کوټې او په جالیو تاوې برنډې له مرغیو ډکې وې. له یو وچ شاخ څخه بل ته الوتلې. شاهزادګۍ جالۍ ته ودرېدله. مرغۍ تږدې راغلې. هغې له سطل څخه دانه ور واچوله. په شونډو یې رنګارنګ غږونه وویستل. مرغیو بېرته ځواب ورکړ. هغې له خونده په سینه لاس کېښود. قمراقبال هم پیدا شو. ویې پوښتل:

– اهه، څونه ښایسته! ستاسې هم مارغان خوښېږي؟

شاهزادګۍ موسکۍ شوه. منګولې یې یو په بل کې ننوېستلې. ګردې شونډې یې وخوځېدلې:

– بالکل. زه یې له وړوکتوبه مینه یمه. خو زړه مې ام پې سوزي. بندیانې دي.

– بیا یې خوشې کړئ! خبره ختمه.

– نه کنه، مري.

– په تاسې پسې؟

– نه. دوست او دښمن نه پېژني.

– د ځینو اینسانانو غوندې؟

شاهزادګۍ په برابر ګرد مخ کې غټې سترګې واړولې. قمراقبال موسکی شو:

– عاطفي اینسانان یادومه. نازک زړه لري. چالاکان بیا د امدې نه ګټه اوچتوي.

شاهزادګۍ تندی ګونجې کړ. قمراقبال سر وخوځاوه:

– وبښئ! زه لکه تبلیغي، اغه چا ته دین ښیمه چې ترما ډېر پوهېږي.

دواړو کټ‌کټ وخندل. قمراقبال یې سترګو ته ځیر شو:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– یوه خبره مې کوله. ویرېږمه چې تاسې خفه نشئ.

شاهزادګۍ چورتي وکتل. قمراقبال د تېرې پزې څوکه وګروله. ویې ویل:

– ما تاسې په ناریالین کې لیدلي وئ. هرکله مې په زړه کې ګرځېدلئ. پوه شوم چې بغیر له تاسې ژوند سخت دی. که رښتیا شي باوري یمه چې تاسې ام «نه» نه وایئ.

د شاهزادګۍ څېره بدله شوه. مخ یې واړاوه. ویې ویل:

– اشتبا مو کړې.

قمراقبال کټ کټ وخندل. راتاو شو. مخامخ ودرېد. په جګ قد یې له پاسه وکتل:

– نه نه، تاسو اشتبا کړې.

شاهزادګۍ بیا سترګې تنګې کړې. د قمراقبال پېړې شونډې وخوځېدلې:

– هو. تاسې ښایسته او هوښیاره یئ. پاک او نازک زړه لرئ. داسې جینۍ د عالي ژوند لایقه وي. چې نازک زړه یې مات نشي. او داسې ژوند یو زه درکولی شم.

د شاهزادګۍ څېره جدي شوه. شا یې واړوله. په تګ کې یې وویل:

– هیله کوم! دا خبرې پرېدئ!

– ما خو بده خبره نده کړې.

– مو ړته بده ده. پښتنو کې شرم دی چې ښځه چا سره د خپل واده په باب وغږېږي.

–تاسو خو په ناریالین کې تحصیل کړی.

شاهزادګۍ څه ونه ویل. قمراقبال بیا غږ کړ:

– ښه نو، د اعلی حضرت سره به وغږېږم.

– مه غږېږئ!

– زه پرېښودل والا نه یم. د ګل ځای ګلستان دی، نه ډېران.

شاهزادګۍ په چورت کې کږې وکتلې، ووتله. میوند مخې ته ورغی. هغه ترې تېره شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مازیګر میوند پر چوکۍ ناست و. هاغه ټال ته یې کتل چې شاهزادګۍ به پکې زانګل. د هغې خندا او خوشحالي یې په سترګو کې ګرځېدله. په ښویه وېښتانو یې لاس څټ ته تېر کړ. په زخم یې وسولاوه. چورت یې واهه چې هغه ولې ورسره نه غږېږي؟ د قمراقبال لپاره؟ که بله خبره ده؟ ګرمي دومره نه وه. خو په ده خولې راماتې وې. د موبایل زنګ له چورتونو وویست. د شتري جامو جېب ته یې لاس کړ. شمېره یې وکتله. منډه یې واخېستله. پاچا کمال شاه د لوی مېز شاته ناست و. د اصلي عطرو مړبوی دا ځل د میوند په دماغو ښه ونه لګېد. په سینه یې لاس کېښود. سر یې ټیټ کړ. پاچا کاغذونه جګ ونیول. میوند واخېستل. پاچا وویل:

– شیفرونه دي. الکه اوس خو به خوشاله یې؟

میوند ورځیر شو. پاچا غبرګه کړه:

– د پوهنتون نه چې مې وویستلې خفه غوندې شوې.

– نه نه...

پاچا موسکی شو:

– ته دروغ نشې ویلی. اصل کې زما دربان دې زړه وسو. وړور دې اسې شو. بیا دې پلار، ګلمیر، بېچاره لاړ. مور دې مریضه وه. ناسکه ورونه دې سم خلک نه وو. ځکه مې د ګلمیر کار تا ته درکه.

میوند منډه وکړه. چورت یوړ چې ولې کلونه پس دا خبره یاد وي؟ د پاچا غږ بیا جګ شو:

– د ټولنیزو اړیکو پوهنځی د جګو چوکیو دپاره دی. قانون کې کسبیان او ښځې جګې چوکۍ اخېستلی نشي.

میوند په زړه کې وویل «که خبر شي چې زه د اغه پوهنځي نه فارغ یم په قار به شي؟» سر یې ټیټ کړ:

– اعلی حضرته! منې د شیفرونو د ترجمې کورس مې ډېر په ګټه و. خدای دې اوږد عمر درکي!

پاچا سر وخوځاوه. سترګې یې ډکې شوې:

– ما ته نه، مورکۍ ته مې دوعا وکه! نن یې تلین دی.

میوند په زړه کې وویل «ښه ښه، دا ځکه» لاسونه یې جګ کړل. څه دعاوې چې یې زده وې قطار یې کړې. پاچا په سرو سترګو غاړې وړواچوله. میوند کمپیوټر ته کېناست. په کاغذونو کې شیفرونه په عددونو لیکل شوي وو. ټول یې په کلماتو واړول. پاچا ته یې په مېز کېښودل. هغه وپوښتل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– الکه! دې ورځو کې غلې غونډې ښکارې. ناجوړه خو نه يې؟

د ميوند زړه ډک شو. سر يې وښوراوه. پاچا وويل:

– اصل کې زه خپله ناارامه يم. د عسکرو مورال کمزوری دی. مقدسپال تې ځايونه نيسي. چې اخير به څه کېږي؟

ميوند سوړ اسويلی وکړ. د پاچا نرۍ شونډې بيا ورپېدلې:

– ګوره که کومه خبره دې ځوروي زړور يې وايه! شرمېږه مه!

ميوند چورتي شو «له موږ نه خبر شوی څه بلا. که نه، نو څه غواړي چې ورته ووايم؟» نرمو سترګو ته يې ځير شو «نه نه، منې که څوک پوه شي چې پاچايان په څه خبره خوشالېږي، په څه خفه کېږي. دوئ تر ټولو بې رحمه اينسانان دي. که په قار شول بغير د افسوسه امر کولی شي – اعدام يې کئ!» ميوند د زړه خبره په زړه کې وساتله.

د دهلېز په سر او پای کې عسکر لکه بُتان ولاړ وو. تا به ويل سا نه اخلي. يوازې د ميوند د قدمونو غږ و. دغې چوپتيا يې په ګوګل کې د تنهايي احساس لا وپړساوه. يو دم بل دهلېز ته تاو شو. دا لاره د شاهزادګۍ ځای ته تلله. چورت يې واهه چې تر ساتونکو څنګه تېر شي. نابېره له يوې دروازې څخه لاس راغی. دی يې له ګرېوانه کش کړ. شاهزادګۍ وه. دواړه د سپينو کوچونو تر منځ تېر شول. د جيګرې پردې پناه ودرېدل. د عسکر د بوټونو ټکهار شو. سالون ته ننوت. سترګې يې وګرځولې. بېرته ووت. ميوند هېڅکله له شاهزادګۍ سره دومره نژدې ولاړ نه و. د هغې لمن يې په زنګون پسته لګېدله. د وجود خوږ بوی يې دده ټول حواس پارولي وو. شاهزادګۍ هم په همدا وضعيت کې وه. د دواړو سا سوزېدله. ميوند له پردې ووت. د لويې ستنې پناه ودرېد. شاهزادګۍ ورغله. وپسېدله:

– زه خبره شومه چې ته دلته يې.

ميوند رډې رډې کتلې. ويې پوښتل:

– څه خبره ده؟

– مور مې تاسره د غږېدو نه منع کړې يمه.

ميوند نه پوهېده چې په څه شي باور وکړي. که رښتيا وايي نو د قمراقبال د راتګ په ورځ ولې دده په قهره شوه؟ ټيليفون ته يې ولې ځواب نه وايه؟ د هغې سترګو ته ځير و. د شاهزادګۍ ګردې شونډې وخوځېدلې:

– زه وېرېږمه. د اغه سپينږيري پل يې موندلی. آچې موږ د اعدام نه بچ که.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د میوند ټول پام د شاهزادګۍ حرکاتو ته و. د هغې څېره مړاوې شوه:

– مور مې په ما او تا شک کوي. ویمه چې پلار ته مې ونه وایي.

میوند ته دا مهمه وه چې هغه ورسره د پخوا په شان مینه لري که نه. ویې پوښتل:

– قمر اقبال دلته څه کوي؟

شاهزادګۍ ورځیر شوه. لکه دد پوښتنې په هدف چې چورت وهي. ویې ویل:

– اغه راغلی چې ماسره واده وکي.

میوند وربږدېد. غاښونه یې وچیچل. په ملا نېغ شو. په ښویه وېښتانو یې لاس تېر کړ. په غوټه یې کلک وسولاوه.

څټ یې سوی وکړ. ویې پوښتل:

– مور به دې خوشاله وي نو؟

هغې سر وخوځاوه. دی وپشېد. دوه قدمه لاړ. بېرته راوګرځېد. د شاهزادګۍ په سترګو کې یې نظر خښ کړ:

– ښه ځه، ستا څنګه خوښه ده؟

هغه حیرانه شوه. په سترګو کې یې اوښکې وځلېدلې. دی بیا وګرځېد. بېرته راغی. هغې کاغذ په لاس ورکړ:

– د اغه سپینږیري پته مې په سختۍ پیدا کړه. زر یې وباسه چې تا ته خطر دی.

د هغې وفادارۍ دی په خپله پوښتنه پښېمانه کړ. ژوره سا یې واخیستله. ویې ویل:

– ته مه خفه کېږه! منې د سړي فیکر ته رنګارنګ خبرې راځي.

هغې په ورغوي سترګې پاکې کړې. تکې سرې واوښتلې. سر یې ښکته واچوه. وپسېدله:

– هیله کوم. په ما شک مکوه!

سلګۍ یې ووهلې. اوښکې یې لکه چینه جاري شوې. د میوند هم ستونی وپړسېد. سترګې یې ډنډ شوې. چورت یې واهه چې څنګه یې بېرته خوشحاله کړي؟ د زړه په زور یې وخندل. شاهزادګۍ په تعجب وکتل. ده وویل:

– اسې خبره مې وکړه لېونۍ. ما ویل ته ودرې چې څه وایې؟

شاهزادګۍ بېرته سر ښکته واچاوه. ده یو دم د ماشومانو په شان مخ کوږ ونیو. زارۍ یې پیل کړې:

– ای خیر دی! سبا غرمه اغه وړوکي برج ته راشه! خیر دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاهزادګۍ موسکۍ شوه:

– زه څه حال کې یمه، ته...

میوند یې خبرې پرې کړې:

– زه درته امغسې نینې راوړم. خیر دی کنه نو!

شاهزادګۍ پخ وهل. په دهلېز کې غېږونه شول. څوک تېرېدل. هغې په شونډو ګوته ونیوله. وروسته یې ساعت ته وکتل. ښویه له دروازې ووتله. د میوند زړه هم له ګوګله ووت. غږې یې سست شول. څمکه لکه تال وزنګېدله. سربداله په وچ غالي کېناست. ستنې ته تکیه شو. قمراقبال یې سترګو ته ودرېد. له هغه سره په هېڅ شي کې برابر نه و. نه یې هو مره قد او برلره، نه زور او زر. بیا چې د شاهزادګۍ د مور خوښ وي، دی څه کولی شي؟ د بارکزۍ ملکې بد بد کتل وریاد شول. په ډک ستوني وپسېد «ما تاته څه بد رسولي؟ ستا هر امر ته مې لکه سپی منډې وهلي ندي؟» ژوره سا یې واخېستله. فکر یې پاچا ته لاړ «اغه ویلې چې هره خبره وي راته یې وکه. امدا خبره یې یادوله. قمبراقبال یې نه خوښېږي. غواړي لور ماته راکي. خو ویلی نشي. شرم دی کنه» یودم یې ځان له ستنې وشکاوه. راساً دفتر ته ورغی. پاچا وتی و. له ځان سره یې وویل «سبا ته پاتې شو»

سبا میوند په اولې ماښۍ کې یوه دروازه خلاصه کړه. په سر یې لیکل شوي وو «د نایي سالون» د عطرو مړبوی خوت. پاچا به هر سهار ږیره او وېښتان اصلاح کول. دی په انتظار کې ګرد ګرځېد. چورت یې واهه چې خبرې له کومه پیل کړي؟ څه رنګه د شاهزادګۍ په باب بحث ته راشي؟ د هغه د راتللو وخت ورسېد. دی هنداري ته ودرېد. ګډوډ وېښتان یې ښویه شاته واړول. مګر له ګونجو جامو سره څه نه کېدل. ټول پام یې دروازې ته و. زړه یې درزېده. خو پاچا رانغی. د هغه د دفتر غومبرور مشر وویل چې تېره شپه بل ښار ته تللی دی. ده ته پرونی شیفر یاد شو. له مقدسپالو سره د چارواکو داړیکو خبر پکې و. په زړه کې یې وویل «څوک به اعداموي نو» د پاچا په نشت کې به یې د دفترکسان راتلل. اصلاح شوي وېښتان به یې بیا جوړول. قیمتي عطر به یې وهل. ده ترې ځان ووېست.

میوند په قمراقبال پسې سترګې ګرځولې. د یومتره طلایي ستنو او طلایي زنځیرونو ترمنځ په لاره روان شو. د پینګ پانګ او بیلیارد په تالار کې وګرځېد. د ټینیس او ټالونو په میدان کې یې هم ونه موند. د جګو لوخو نمجنې ساحې ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې وكتل. زړه يې وربېږدېد. دامهال چا له مټې ونيو. ده په چيغه خيز كړ. قمراقبال په سپينې سپورتي دريشي كې كټ كټ وخندل. بيا يې دده مټې ته لاس كړ:

–آرام آرام! خورم دې نه. اى په اوغه لوخو كې زيږ گل وينې؟ د پلار مې خوښېږي. ورشه تخم يې ټول كه!

ميوند ځان شاته كړ. ويې ويل:

– عالي قدره! باغوان ته به ووايم.

قمراقبال كلك و چې دا خو دومره كار نه دى. مګر ده په هېڅ صورت نه منله. هغه په قهر شو. ټېل يې واهه:

– ته خو ډېر بد سترگى يې.

– عالي قدره! بل هر كار ووايه! مګر لوخو ته مې مه لېږه! هيله كوم!

قمراقبال غټې سترگې تنگې كړې. وروسته يې تكې تورې وروځې واچولې:

– تا خو زما كار ونكه! اوس ته وايه چې زه ستا كار وكمه!

– هيله كوم. منې ما ويلې پوښتنه وكم. تنگ شوي خو به نه يې؟

قمراقبال د ټېنيس د ميدان خواته قدمونه واخېستل. ويې ويل:

– نرچې د ښاپېرو په وطن كې تنگ شي نريې مه بوله.

ميوند كړې وكتلې. لكه ده ته چې يې پيغور وركړى وي. قمر اقبال مخ ورتاو كړ:

– ستاسې سادگي مې خوښېږي. دروغ لا نشئ ويلى. څه كار دې راسره دى؟

ميوند په ښويه وېښتانو لاس څټ ته تېر كړ. شنې سترگې يې نا آرامه گرځېدلې. تېره زنه يې وخوځېدله:

– چې رښتيا شي، منې تاسې مهربانه سرى يئ. او ...

قمراقبال ټول غوږ غوږ و. ميوند سترگې ځمكې ته كړې چې له مخامخ كتلو بچ شي:

– عالي قدره! هيله كوم! د شازادگۍ سره د واده نه تېر شئ!

– ولې؟

– داسې ده چې... چې مو ږيو بل سره مينه لرو.

قمراقبال تكې تورې وروځې بره كش كړې. په جگ غږ يې وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– اهه، د ډم او شازادګۍ یارانه. ډېر عالي! تراژیدي ډرامه ښکاري.

میوند شا وخوا وکتل. سر یې وړاندې کړ. وپسېد :

– منې څوک خبر ندي.

– اهه، پټې پټې ایشارې، پټ پټ دیدنونه. اخېر کې رسوایي او ناکامي. واح!

– عالي قدره! ریښتینې مینه جادو لري. خامخا لار باسي.

– هاها ها چې ټول خبر شول بیا به دې وګورم. زه تا ته حیران یم. بله جینۍ نه وه؟

میوند احساس کړه چې خبره په ورانېدو ده. د سمولو کوشش یې وکړ:

– څه وکو؟ منې په مینه کې انتخاب نه کېږي. خدایي راشي.

– هاها ها په ډراموکې، هو. مګر په ژوند کې، نه. ای زما واوره! په دې ډول هدف ته نه رسېږې.

میوند پوه نه شو. قمر اقبال یې په اوږه لاس کېښود. ورسره روان شو :

– پوهېږم. هر څوک غواړي د پاچا زوم شي. د الماسو خزانه واخلي. مګر تا ته خطرناکه ده. ام به سر لاړ شي، ام سرسر.

د میوند خوله وازه شوه:

– د الماسو خزانه؟

– اهه، سخت ممثل یې یارو. موږ دواړه پوهېږو چې د ناریالین په بانک کې د کمال شاه بې اندازه قیمتي خزانه ده.

میوند وروځې بره کش کړې. ویې پوښتل:

– ښه؟ څونه قیمتي ده؟

– او پرېده نو! ښه خبر یې چې ستاسې په خلکو یې وویشي هر یو شتمن وبوله.

د میوند شنې سترګې ورپېدلې. سر یې کوږ کړ:

– نو زوم پورې څه؟

– زوی نلري کنه. ستاسې په قانون کې خو شتمني د ښځې په نوم نه کېږي. نو چا چې له شازادګۍ سره واده وکه خزانه د اغه شوه.

میوند شنې سترګې تنګې کړې. ویې پوښتل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– عالي قدره! ته خزانه څه کوې؟ ته خو شازاده یې. سبا پاچا کېږې.

– وه ساده باده ډمه! اغه پاچایي یوازې امروتین کې چلېږي. شتمن هرچېرته پاچا وي.

میوند چورت یوړ «شازادګۍ خو به فکر نه کوي چې زه د خزانې دپاره مینه کوم» د قمراقبال غږ له چورتونو وویست:

– دسې به وکو. ته د شازادګۍ نه تېر شه! زه به ورسره واده وکم. په خزانه کې به فیصدي درکم. لوی شتمن به شې.

میوند بیا چورتي شو. قمراقبال یې ځواب ته منتظر و. ده سر وښنده:

– عالي قدره! د مینې پرېښنودل او نه پرېښنودل د چا په لاس کې نه وي. او خزانه خو اصلن د اعلی حضرت ده.

قمراقبال له خندا شین واوښت:

– ساده کېږه مه! پیسه چې د هر چاسره وه د اغه ده. او مینه، د محرومو خلکو د زړه تسلي ته وایي. ته یو وار شتمن شه! بیا دو نه ښایسته شازادګیانې پیدا کې چې دا بیزوګۍ دې هېره شي.

په میوند بده ولګېدله. سترګې یې تېرې شوې. په کلکه یې سر وښنده:

– زه داسې نشم کولی.

قمراقبال ناراحته تاو راتاو شو. یو دم یې سر وړاندې کړ:

– ای ته څه وایې؟ داسې چانس په پېړیو کې چا ته نه پیدا کېږي. ته بختور یې. بیا که دې د مینې لوبه خوښېږي یوه په پیسو واخله. چې زړه دې تور شو بله واخله. پسې بله. ټول عمر مزې کوه!

میوند یو قرار سر ښنده. ویې ویل:

– عالي قدره! تاسې هوس یادوئ. مینه بل شی ده. البته ستا د ټول ژوند هدف یو وي. د اغې خوشالول. چې اغه خوشاله شي ته ځان سل ځله خوشاله احساسوې. امداسې د اغې غم وبوله.

قمراقبال تندی ګونجې کړ. لږ شاته شو:

– ای ډمه! ته خو ډېر کمقل وختلې ولا.

میوند ته خندا ورغله. قمراقبال ورجوخت شو. هغه یې له غوږه ونیو. لکه شوخ ماشوم چې لارې ته راولي:

– ای ای! ځې به! شازادګۍ ته به وایې چې نه مې خوښېږې! پوه شوې؟ څه نو!

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډیکه یې ورکړه. میوند تیندک وخوړ. بېرته ودرېد. قمر اقبال دا ځل له ستوني ونیو. میوند شاته شاته روان و. یوه پښه یې په بله کې بنده شوه. د ټینیس د جال څنګ ته ولوېد. قمر اقبال یې په خېټه کېناست. ستونی یې ورکېکاږه:

– ورته وایې که نه؟ وایې که نه؟...

میوند په ټول زور ټېل واهه، پاڅېد. غېږ په غېږ شول. شاهزاده هم زورور و، هم مېلمه. ده ترې ځان لېرې کړ. ویې ویل:

– لاس دې خلاص! والله که یا شازادګۍ ووینې یا خزانه!

– هاهاها، غوړونیسه! زه چې دویم صنف کې وم، یو شتمن الک جلغوزي خوړل. ماته یې نه راکول. پوهېږې څه وشول؟ په جېب کې مې لړم وراچوه. ټک یې واهه. بغارې یې وختلې. ما ویل چې هره ورځ جلغوزي رانکې مار دې جېب کې اچومه. الک تسلیم شو. ځان پوی که! اغه وخت ما شوم ومه.

میوند یې خبرو ته ارزښت ورنه کړ. ترې روان شو. قمر اقبال پسې غږ کړ:

– ته بیا هم چورت ووهه یارو! چې ژوند غواړې که مینه؟

میوند جامې وڅنډلې. لاس یې د تخرګ جېب کې د شاهزادګۍ په کاغذ ولګېد. ویې لوست. قدمونه یې تېز کړل. یو ساعت وروسته د سپینږیرو پارک ته څېرمه د نایي دکان ته ننوت. د هاغه کس ننبې یې وویلې چې دوئ له اعدامه بچ کړی و. شېبه پس یې په موټر کې له ښاره ووېست.

غرمه یې ښویه آسماني جامې واغوستې. د دېوال په اوږدو د ونو پناه روان شو. وروکي برج ته وخوت. د شهزداګۍ په لیدو یې ټټر تود شو. موسکی مخ یې آسمان ته ونیو. منګولې یې په ښویه وېښتانو کش کړې. شاهزادګۍ له خندا شنه شوه. ګاج ټیکرې یې په سر سم کړ. د سپینې غاړې فولادې کمیس کې میوند ته بې اندازه ښایسته وبرېښېدله. له خولې یې بې واکه ووتل «اووو توبه!» ژر یې نوکانو او د پزې څوکې ته وکتل، چې له نظره نه شي. شاهزادګۍ دا ځل کړس کړس وخندل. میوند د نینو پاکټ په لاس ورکړ. ویې ویل:

– منې باور مې نه کاوه چې رابه شې.

هغې پزه جګه ونیوله:

– اشتبا کوې. دونه ډارنه نه یمه.

میوند یې مخ ته ودرېد. تېره زنه یې وخوځېدله:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– ښه خبر! د اغه سپينږيري کار مې وکه.

شاهزادګۍ له ډېرې خوښۍ په سينه لاس کېښود. عميقه سا يې واخېستله. ورپسې يې د ميوند د خوشحالۍ پېښې وکړې. مخ يې آسمان ته کړ. منګولې يې په سر شاته کش کړې. دواړو کټ کټ وخندل. ميوند کړکۍ خلاصه کړه. تازه هوا راغله. د هغې څېرې ته ځير شو. د يو يو غړي سيل يې کاوه. په موسکا کې د هغې غټې تورې سترګې، نازکه وړه پزه، ګردې شونډې او ګرده زنه لا ښکلې ښکارېدله. شاهزادګۍ وويل:

– داسې مه راګوره! شنې سترګې لګېږي.

ميوند موسکی شو:

– منې چې ويې باسم.

– بيا به ګورې څنګه؟

– زه تا په پټو سترګو وينم.

– او زه تا د قدمونو له غبږه پېژنم.

د ميوند وروځې بره لاړې. هغې نېنې وژوولې. څو دانې يې دده خولې ته ونيولې. د ميوند شونډې د هغې په ورغوي ولګېدلې. دومره پستې او خوشبويه وې چې په ټول بدن يې خوږه څپه تېره شوه. شاهزادګۍ لاسونه يو په بل کېکاږل. لکه دده د شونډو د لګېدو احساس چې وتلو ته نه پرېږدي. تشې سترګې يې د ونو سرونو ته نيولې وې. ويې ويل:

– هی چې لرررې ځنګله کې جونګړه وه. زه و مه او ته وې.

ميوند په خندا شو:

– خلک ارمانجن دي چې د شازادګۍ غوندې نېکمرغه ژوند ولري. او ته...

– اشتبا کوي. نيکمرغي په قصرونو کې نه، په زړونو کې وي.

– نه نو، ولې ځنګل؟

– يو وخت مې ارمان و چې ډک بازار کې وګرځم. پلار نه پرېښودم. موټر نه غلې کېوتم. خلک جګ وه او زه وړکۍ. خوند يې کوه. دې کې يو سړی راغی. په غېږ کې يې واخېستم. ما ورته وخندل. اغه مې په خوله لاس کېښود. سا مې بنده شوه. ښه و، عسکرو ونيو. اوس چې نااشنا کس ووينم وېرېږمه. او چې ګڼه ګوڼه شي سا مې بندېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

– تا خو ویلې ناریالین ته ځو کنه؟

– هی زما ګرانه! چېرته چې اینسان وي بل اینسان به تې آرام ونکي. د ځنګله ځناورتې ښه دي.

میوند موسکی شو:

– زه خو به یم. مانه به څنګه آرام کوې؟

– لېونیه! ته خو مې خپل ځان یې.

میوند له ډېرې خوشحالۍ ټول ویلي شو. شاهزادګۍ سترګې آسمان ته واړولې. په خیالونو کې لاړه:

– د تیړو نغری به جوړ کو. ته به راته اوربلوې. لوګی به وي. زه به درته پخلی کومه. دپاسه به توتیان ګوري.

میوند یې تنکیو ګوتو ته وکتل. سر یې وښنده. هغې دوام ورکړ:

– وحشي املوک ته به وخېږو. څنګ په څنګ به ناست یو. پښې به زنګوو. یوه یوه دانه به خورو. کیسې به کوو.

هغه په خیالونو کې دومره ډوبه وه چې د نوکرې غږ یې وانهورېد. میوند د کړکۍ پناه شو. شاهزادګۍ یې له لستوڼي کشه کړه. هغه له خیالونو راووتله. میوند وپسېد:

– وارخطا کېږه مه! زه یې لیدلی نه یم.

شاهزادګۍ په منډه کېوتله. نوکرې سر ټیټ ونیو. ویې ویل:

– عالي قدره بارکزۍ ملکه او مېلمه شازاده مو غواړي.

میوند په باغ کې ګرځېد. د مازیګر لمر یې مخ لا زېړ ښود. نه پوهېده چې دننه ماڼۍ کې څه تېرېږي. وېرېده چې قمراقبال به بارکزۍ ملکې ته خبرې رسولې وي. چې په غصه یې کړي. چې ځان ته شاهزادګۍ وغواړي. خو ډاډه و، چې د شاهزادګۍ د ورکولو پرېکړه یوازې پاچا کولی شي. او هغه په بل ښار کې و. ټوله شپه په تخت اوښت را اوښت. چورت یې واهه. بالاخره یې فیصله وکړه چې تر قمراقبال مخکې پاچا ته په مرکه ورشي. د شاهزادګۍ په ملاتړ یې زړه جګ و. سهار یې خپل ټول جرئت یوځای کړ. په مېز باندې د پتنوس له کېښودلو سره یې وویل:

– مورې! اعلی حضرت راغلی. راځه ورشو. ماته شازادګۍ وغواړه!

هغې جیټکه وخوړه. د تورو حلقو ننوتې سترګې یې لا تنګې شوې. وټوخېدله. ده ډوډۍ مخ ته ورکېښودله. تېره زنه یې وخوځېدله:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– څنګه وکم؟ ایځ مې زړه نه صبرېږي.

په چای اچولو اخته شو، چې له مورسره سترګه په سترګه نه شي. هغې تلوېزون بند کړ. مخ یې راوګرځاوه:

– قوربان دې شمه زویه! دا ځان وژنه ده.

– نه. ولې؟ منې دونه ډار امښه ندی.

– ښه، که «نه» ووایې؟

– ودې وایې نو. بیا به بله لاره ولټوم.

– وی خدایه، که بلې ته دې پرېدي.

میوند پوهېده چې هدف یې د پاچا له خوا دده د وژلو امر دی. ځان ته یې چای واچاوه. ویې ویل:

– اسې امنده. قمراقبال وخته خبرې رسولې. خو اعلی حضرت غلی دی. اغه یې بدې شي. زه پې ګران یم.

موریې د ایشولې هګۍ څنډه په زېړو ګوتو وشکوله. په خوله یې ننوېستله. شخوند یې وواهه. سپېرې شونډې یې وخوځېدلې:

– دسې ده زویه، خلک چاته د خپلې برېستنې په اندازه احترام کوي. د اغې نه پېښې وبستل یې زغملی نشي.

په میوند د مور دلایل ښه نه لګېدل. زړه یې تنګ و. خو بیا یې هم حوصله کوله. د ډاکټر خبره یې نه هېرېده چې خفګان ورته تاوان لري. ویې ویل:

– غم مکوه مورې! زه ورسره کار کوم. ماته مالوم دی.

موریې تېزې مړۍ وهلې. په زېړ مخ کې یې څاڅکی وینه نه وه. یو مهال یې سترګې جګې کړې:

– زه به ځان تیار کمه. ملاقات ته باید سړی په سمو جامو کې لاړ شي.

د میوند په شونډو موسکا وځغلېدله. مخ یې آسمان ته کړ. منګولې یې په ښویه وېښتانو شاته کش کړې. پاچا ته یې زنګ وواهه. د لیدنې وخت ته دوه ساعته پاتې وو. زړه یې په زوره ډبېده. موریې په ټاکلي وخت له کوټې راووتله. په شین کمیس او سینګار شوي مخ کې ځوانه او ښایسته ښکارېدله. یوازې سست تګ یې د سړي پام اړاوه. د پاچا په دفتر کې شېېر ملکې، سترملا، سرتاجه، قمراقبال او شاهزادګۍ ناست وو. دوئ حیران شول چې هغوئ څه کوي؟ پاچا

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کېناستو اشاره وکړه. دوئ د لوی مېز په پای کې چوکۍ ونیولې. میوند شاهزادګۍ ته وکتل چې له موضوع ځان خبر کړي. خو د هغې سترګې ښکته وې. پاچا د ځوړندو غومبرو غټ مخ د میوند مور ته کړ:

– بي بي! اصل کې خو ته روغه جوړه یې.

بي بي په احترام سر ټیټ کړ:

– اعلی حضرته! ستاسې او د عالي قدر سترملا سیوری دې خدای زموږ د سره نه کموي. شوکر دی. سا اخلمه.

د میوند ټټر له هوا ډکېده او تشېده. پاچا سر وخوځاوه. زنه یې په غاړې کې ننوتله. ناستو کسانو ته یې لاس ونیو:

– دا خلک پېژنې؟

میوند بیا د مېز ګرد چاپېر نظر وځغلاوه. له شاهزادګۍ پرته د ټولو سترګې په دوئ کې وې. نه پوهېده چې هغوئ یې په خیر دي که په شر. له څېرو څخه یې هم نه معلومېدله. بي بي خپل نظر په ملکو باندې تم کړ. موسکۍ شوه:

– دا شپږ بیبیانې عالیقدرې ملکې دي. خدمت مې یې کړی دی. په ما ډېرې مهربانې وې.

هغوئ هېڅ ډول عکس العمل ونه ښود. بي بي شاهزادګۍ ته اشاره وکړه:

– دا پرښته چې وړه وه، زما خورلېه وه. اوس مې ام پوښتنې ته راځي. د ژوند کولو قوت راکوي.

هغې ګردکۍ سرتاجې ته مخ کړ:

– دا خو د ژوند مالګه ده. هرکله مې پوښتنه کوي. د زړه زور مې ورسره زیاتېږي.

سرتاجې ورته خوږه موسکا وکړه. بي بي سترګې قمر اقبال ته واړولې:

– او دا ځوان به د امروتین ستوري عالي قدر شازاده وي.

پاچا سر وخوځاوه. بي بي وویل:

– هرکله راشئ!

قمر اقبال سترګې کېکاږلې. د پاچا غږ بیا راغی:

– ته دا څو کاله دلته نه وې راغلې.

– مزاحمت نه کومه! زویکی مې راته ستاسې احوال راکوي. شوکرونه باسمه چې تاسې روغ او جوړ یئ.

پاچا سر وخوځاوه. ټول غلي شول. چوپتیا وغځېدله. د میوند زړه مارتولونه وهل. بي بي نرمه پاڅېدله. ویې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– اعلی حضرته! زه د یوې غوښتنې سره راغلې یمه. ددې جرئت مې څکه کړی چې پوهېږم تاسې ډېر مهربانه یئ. شپه او ورځ زموږ د سوکالۍ دپاره هلې ځلې کوئ.

میوند د خپلې مور زړورتیا ته حیران و. اول ځل یې ورځخه داسې په عالي سطحه تقریر اورېده. پاچا په سر اشاره وکړه چې وایه. هغې ژوره سا واخیستله:

– اعلی حضرته! زه غواړم چې تاسې زما یوازینی زوی، چې زما د ژوند ټوله هستي ده، د خپلې غلامۍ په نوي رول کې قبول کئ! غواړم د عالیقدرې شازادګۍ او زما د هستۍ ژوند د کوژدې په مزي وتړئ!

د پاچا سترګې تېرې شوې. رنګ یې تک سور و اوښت. سره له دې هم موسکی شو. شاهزادګۍ ته یې وکتل. هغه یو دم په ځای نېغه ودرېدله. سا یې سوزېدله. پر بي بي یې چیغه کړه:

– چوپ! چوپ!

میوند او مور یې شټ وهل. ټولو ور وکتل. شاهزادګۍ مخ پلار ته واړاوه:

– پلار جانه! خوږو میندو! ډېر وبښۍ چې تاسې په سپکو واوښتلئ. زما ګونا ده. که ما دغه دم ته وخت نه وای ورکړی، نو اوس به یې دا جرئت نه کاوه. تاسې به د عالي قدر سترملا او عالي قدر شازاده په مخ کې نه شرمېدلئ. ما په ده مهرباني کوله. مګر کم اصل ته چې قدر ورکې ځان ورک کي.

د میوند سر ګنګس شو. لکه په بې هوښۍ کې چې دا هرڅه اوري. سرتاجې په غټو غټو کتل. خپله نرۍ پزه یې په ګوتو کېکاږله. د شاهزادګۍ د سا سوزېدل شېبه په شېبه زیاتېدل. زړه یې ډک شو. خبرې یې وغځولې:

– پلاره! هیله کوم. دا کم اصلان امدا اوس له ماڼۍ وشړه! بې له ځنډه!

ملکې او قمر اقبال په شونډو کې موسکې موسکې کېدل. شاهزادګۍ په غټو ګامونو له دفتره ووتله.

■■■■■

میوند له ګنګسوالي ووت. بدن یې دروند و. مور یې زګېروي کول. دی حیران شو چې ولې په توشکه پرته ده. شاوخوا یې وکتل. کوټه وړه وه. که تخت پکې وای بل شي ته ځای نه پاتېده. د دېوالونو شیرچایي رنګ یو نیم ځای توږل شوی و. د خاورو بوی ماشومتوب وریادوه. د کړکۍ نه یې حویلۍ ته نظر واچاوه. د پکولي ماما یې سپین برېتونه او سپینې وروځې د سیګرېټ په لوګي پټې وې. میوند فکر کاوه چې خوب وینم. د لوېې دروازې له سور رنګ څخه پوه

(c) ketabton.com: The Digital Library

شو چې خپل کور یې دی. ده ته په میراث کې رسېدلی و. د ځتک ټکهار او د سرتاجې غږ اورېدل کېده. چاته یې لاربښوونې کولې. هغه له پتنوس سره راغله. د چرګ یخنې یې د بي بي مخ ته کېښوده:

- تروري! وسکه! خدای شته اغوئ به مېلې کوي تاسې ځان وخوړ.

بي بي سپېرې شونډې کېکاږلې. زوی ته یې وکتل. په ستوني کې ډوب یې وویل:

- ما ورته هرکله ویل ته په نظر نه ورځې، نه ورځې. دېوال ته غږېږه کنه. مکتب ته به شازادګۍ موټر کې تله. ده ورپسې په بایسکل منډې وهلې. ښه نو راشه!

بي بي په سختۍ سا واخېستله. خبره یې وغځوله:

- یو کار خو ندی، کوم یو وو ایمه؟ امغه وخت ده پټوله. اغې کومې جینۍ ته ویلي وو چې میوند ډم دی. د جینۍ ورور دده مکتب کې و. الکانو بیا دونه ځوروه چې سه پارچه مو که. امغه ام ورته سبق نشو.

د بي بي سترګې ډکې شوې. ستوني یې غڑس کاوه. نور یې خبرې نه شوای کولی. د سرتاجې اورېدې غټې سترګې وازې وې. لکه دا کیسه چې اول ځل اوري. میوند ته د شپوه ګل خبره وریاده شوه «د شازادګیانو چې چېرته ښه وي الته شپه وي» بیا یې فکر د شاهزادګۍ خبرې ته لاړ «پلاره! هیله کوم. دا کم اصلان امدا اوس له ماښۍ وشړه!» زړه یې ډک شو. وړاندې ورغی. سرتاجې ته یې کړ:

- منې ما د اغې دپاره څه نه کول؟ اعلی حضرت هوسۍ ښکار کړې وه. په باغ کې یې میله کوله. اغې ام غوښتل د ښکار چل یاد کې. په بادي ټوپک یې د غومبسو ځاله وویشتله. اغه راوکتېدلې. اعلی حضرت، ملکې، نوکران، ټول وتښتېدل. شازادګۍ یې راګیره کړه. ما کمیس وباسه. اغه مې پټه کړه. ټولې غومبسې په ما پسې ونښتلې. داسې وپړسېدلم چې په نالۍ پرېوتی نه شوم. اغه مکاره به هر سات پوښتنې ته راتله. این د مینې یې وویلې.

مو ریې سرتاجې ته مخ کړ. د زوی په لوریې وروځې واچولې. د میوند ستونی کېکاږل شو. ویې ویل:

- زه امغه حال کې خوښ وم. اغې راته د مینې ویلي وو کنه. ما ویلې ده نده امدا ده. زه نو څه خبر وم چې...؟

د میوند سترګې ډکې شوې. مخ یې بلې خواته واړاوه. د سرتاجې غږیې واورېد:

- خدای شته شازادګۍ نه وه غم و غم. ښه شو چې تېر شو.

میوند یو دم نېغ ودرېد. غاښونه یې وچیچل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– زه يې داسې کله پرېدم؟ ما قسم کړی.

په کوټه کې وګرځېد. موریې زګیروي وکړل. خرېدو ته ورته غږ يې جګ شو:

– ښه نو. لېونی خو ښکر نلري. پاچايانو سره زور وهي. زه که مرمه که چومه بلا يې غم دی.

ميوند د هغې زېړ رنګ ته وکتل. د سرتاجې له لاسه يې قاشقه واخېستله. سر يې وښوراوه:

– مورې! منې چې ويې نه سکې خفه کېږم.

هغې ملا له ځمکې جګه کړه. لکه شخوالی چې باسي. وچې شونډې يې وخوځېدلې:

– زړه ته مې نه کېږي. ډېر دی ډېر. دا لورګانې چې مې ليدلې وې.

شا ته د ماما غږ يې واورېد:

– څه يې کوې؟ اوغه اسمان نه به راخوشې وي. ښه يې شوکر. وسکه چې دوا ورسره وخورې!

بي بي د زړه په زور غړپ وکړ. له زوی نه يې نظر نه اړوه. ميوند موسکی شو چې ځان بيداره وښيي. په بلې کوټې کې هماغسې ټک او ټوک و. د سرتاجې ګردکی ورور، اشرف راغی. ميوند روغبړ ته جګ شو. لکه اول ځل چې يې ويني.

اشرف موسکی شو:

– دغه حال دی. تاسې ما د ماښې نه موټر کې راوستلئ!

خو ميوند بېخي پوه شوی نه و. بيا يې هم اشرف ته غاړه ورکړه:

– پوهېږم چې تا راوستلو. منې ما ويلې مننه وکم.

– ضرورت نشته. تا چې مورډ سره کړي په ټول عمر به يې پوره نه کو.

د ميوند د ماما تک سپين برېتونه ورپېدل:

– ما ام خبر کئ!

سرتاجې وويل:

– پوښتنه مکوه ماما! زړه مې تنګ و. سودا پسې خپله لاړمه. خدای شته يوازې سترګې مې ښکارېدلې. چې سوالګر ښځګه وپېژندلمه؟ راپسې وننبته چې د سترملا لورې پيسې راکه. لږې نه، ډېرې يې غوښتلې. ما ځان باسه. يودم يې غېږ کې ونيولمه. سمه بدنامي وه. په خلطه کې مې نو غټه ملی ده. په دا سر مې ورکړه. سړی اوږد پرېوته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماما سپينې وروځې بره کش کړې:

- داه، په دونه شي؟

- هو وا. چيغې شوې چې مړ دی. وه خدايه! څه په بلا واوښتمه؟ دوه خبرې وې. يا وژل کېدمه، يا بندي کېدم. اغه ام مرګ وبوله نو. ښځه چې بندي شي خلک څه نه وايي؟ خداى شته په سترګو مې تياره وه. ګنګسه ګوله ولاړه ومه.

په سرتاجې د هغې ورځې ياد بيا تاثير وکړ. سر يې په منګولو کې ونيو. لکه درد چې کوي. د اشرف غږ جګ شو:

- د کومې خوانه ميوند پيدا شوی دی. دا يې موټر ته خېږولې ده. تښته چې نه تښتې.

سرتاجې غبرګه کړه:

- ډېره مې خوا بده وه. ده رانه پيسې واخېستلې. په څه چل يې د اغه سړي ښځې ته ورکړې. لږه ښه شومه.

ماما يې سپينې وروځې بره کش کړې:

- د چا خوريه دی؟ شازادګۍ داسې ځوان ولا که په دړېواړه ستورو کې پيدا کې.

ميوند ته په خپلې بې وسۍ ژړا ورغله. د پټولو لپاره يې ماما ته غاړې واچوله. ښه يې په غېږ کې کېکاږه. وروسته يې اشرف ته بيا غېږه ورکړه. ويې ويل:

- خير ويسئ! منې هرڅه سم دي. نور مو نه پاذابوو. ځئ! تاسې به ام کار لرئ.

هغوئ لاړل. ميوند مور ته يخني او دوا ورکړه. بلې کوټې ته لاړ. په نوې او پړسېدلې نالۍ پرمخې پرېوت. ښه يې سلګۍ ووهلې. وروسته يې ېېرته ځان په واک کې کړ. مور ته راغی. هغې په ځير ور وکتل. ده وويل:

- منې زه به لاړ شم د شپې غمه به وخورم.

په بازار کې جموجوش و. په خړ لنګوټې کې پلن سړي د کراچۍ له څنګه نارې وهلې «خوږې منې واخلئ!» د جامو د مغازې مخ ته څېړو ځوانانو خندل. په پلې لار کې سوالګره نجلۍ ناسته وه. ورور ته يې لاس ونيو:

- دغه لاس مې مات دی اجملې کره خيرات دی.

هلک پکې او سپنيزه روپۍ کېښودله. هغې لاس بل ورور ته واړاوه:

- دغه لاس مې مات دی روستمي کره خيرات دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

هرڅه د پخوا په شان ښکارېدل. یوازې د میوند ژوند سرچپه و. پښه یې تېزه کړه. ښه ډېر وګرځېد. چې سترې شو سودا یې واخېستله. کورته راغی. تو له شپه ویښ و. ایله سهار یې سترګه ورغله. بي بي په دېوال لاس تکیه کړ. په سختۍ پاڅېدله. په زوی یې روجایي واچوله. درز شو په اړخ ولوېدله. په څلورو یې ځان نالۍ ته ورساوه. رنګ یې تر پخوا ډېر زېړ و. سر یې په بالښت کېښود. شا یې واړوله. کله چې میوند ویښ شو، د ګوتو په څوکو له کوره ووت. بېرته له ډکې کڅوړې سره راغی. له برقي منقل څخه یې ایشېدونکې چاینکه واخېستله. له پتنوس سره کوټې ته ننوت. مور یې سمه تخته پرته وه. سترګې یې په چت کې وې. رپ یې نه کاوه. ده دسترخان وغړاوه. قاب یې د مور مخ ته کېښود:

- هه کېک واخله!

هغې مخ هم ونه ګرځاوه. ده په ګېلاسونو کې چای واچاوه. د مقدسپالو د ډزو او دخلکو د اندېښنو یې وویل. هغه لا هم بې حرکته پرته وه. دی وارخطا شو. ویې ښوروله. هغې ورو سترګې واړولې. ده وپوښتل:

- ولې خبرې نه کوې؟ زما دې سودا کړه.

هغې خوله وخوځوله. خبره ترې ونه وتله. بیا یې کوشش وکړ. زړه یې تنګ شو. سترګې یې بې واره تاوېدلې. سا یې په سختۍ اخېستله. د میوند رنګ پک والوت. ماما او اشرف ته یې زنګ وواهه چې مور مې مري. هغوئ ډاکټر راوست. سرتاجه هم ورسېدله. خلک خبر شول. پوښتنې ته راتلل. د میوند ناسکه ورونه هم د مېلمنو په شان ناست وو. ده ته میره یاده شوه. زامنو ته به یې ویل «چې نه دې وي د موره، ورته مه وایه چې وروره» اسویلی یې وکړ. د سرتاجې نوکرو مېلمنو ته د چای بندوبست کاوه. ډاکټر بي بي ته پیچکاري وکړه. ویې ویل:

- عصبي فشار دی. اوس به آرامه پرېوځي.

اشرف وپوښتل:

- بیا څه وکو؟

- ایڅ مکوئ! امبولانس راځي. دوه درې ورځې به روغتون کې وي. اینشالا جوړه به شي.

میوند ځان ته په قهر و چې مور دده له لاسه داسې شوه. ماما یې غېږه ورکړه. سرتاجې او اشرف هرڅه د قسمت کار باله. میوند په روغتون کې د کټ څنګ ته ناست و. د مور پټو سترګو ته یې کتل. د ژړا حمله ورباندې راتلله. شېبه په شېبه یې د هغې په مخ لاس تېراوه. یو مهال یې مور سترګې خلاصې کړې. دی موسکی شو:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– مورې! منې هر څه سم دي. ګل غوندې به راته جوړه شي دخيره. ډاکټر ويلې خوشې دې زړه نه خوري. خويندې مې ام‌راروانې دي. سات به دې تير شي. پوه شوې؟

بي بي شاوخوا سترګې وګرځولې. ميوند سروړاندې کړ:

– غم مکوه! منې کومې جونې چې ته خوښې کې امغو سره واده کوم. دا ځل پخه وعده ده.

پس له دوو ورځو بي بي موسکۍ شوه. ډنګر لاس يې د زوی په مخ کېښود. په ده خوږ ولګېد. د خوښۍ اوښکې يې وبهېدلې. د ماما، اشرف او سرتاجې د خدمت کيسې يې وکړې. د شېوه ګل د نشت علت يې بل ښار ته تګ وباله. له ميرو ګيله من و چې رانغلې. زامنو يې تش رواج وکړ. بي بي يو قرار کتل. خبرې يې نه کولې. ميوند دوام ورکړ:

– مورېې څه پروا لرو؟ شوکر د ټولو نه ښه يو. منې چې ته روغه شې، بيا به سر ستا په ورون کېدم. کيسې به کوو.

بي بي سر وخوځاوه. ميوند د هغې لاس ونيو:

– د کاروبار فکر مې ام کړی دی. زه پوهېږم چې د نايانو کوم سامان په کارېږي. او دولت کې خلک ام پېژنم. جواز به پې جوړکم. د ناريالين نه به مال راوړم. يو په يو ګټه ده.

مور يې سر خوځول تکرار کړل. دی د خوشحالۍ نه لاړ د ماهيانو هګۍ يې راوړې. د هغې خوښېدلې. وړه وړه مړۍ يې ورکوله. يو مهال يې فکر شاهزادګۍ ته لاړ. بيا يې ځان له مور سره په خبرو بوخت کړ.

ماښام يې څلور واړه خويندې ورسېدلې. بي بي هره يوه کلکه ښکل کړه. هغوئ يې هم خدمت کاوه، هم يې په کيسو بوخته ساتله. د ميوند زړه جمع شو. خو روحاً ستړی و. له خويندو او اوښيانو څخه يې اجازه واخېستله. کور ته لاړ. چې دا سر يې کېښود ويده شو. سهار د ټيلفون غږ راويښ کړ. له هغې خوا يې د خېټور اوښي ډډ غږ واورېد:

– ما ويل که راځې زر راشه! مور بي بي په حق ورسېدله.

په ده سر وګرځېد. غټ غټ يې کتل. مګر نه يې څه ليدل، نه اورېدل. ټيلفون يې له لاسه ولوېد. دېوال ته يې شا ولګوله. جنازه کور ته راغله. سرتاجه، اشرف، بادام او شېوه ګل هم ورسره وو. ميوند يې په کوټه کې بې حاله وموند. خويندو يې تابوت پرېښود. ده ته په کريکو شوې. شېوه ګل د ميوند په مخ اوبه وشيندلې. په غېږ کې يې ونيو. ويې خوځاوه:

– ميونده! ميونده! زه يمه. ای خانه! ماته ګوره!

د ميوند سترګې ژوندۍ شوې. په کوټه کې يې وګرځولې. شېوه ګل يې مخ په دواړو لاسو کې ونيو. ويې ويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- ای خانه! ما پېژنې؟

میوند د ګډوډو وېښتانو سر وخوځاوه. شېوه ګل تابوت ته د سر اشاره وکړه:

- خدای دې مور وبښي. د ټولو امدا لار ده.

میوند یودم په تابوت پرېوت. په چیغو چیغو یې ژړل. کور په خلکو ډک و. جنازه خښولو ته تیاره شوه. ګاونډیان سره وپسېدل. سور ږیري بوډا وویل:

- خلک ورته باسي؟ دانو چې شو؟ډوډۍ دې ورکې! ثواب لري.

میوند مخ د مور په تندي ایښی و. چیغې یې وهلې «ما چاته پرېدې؟ زه به د چا په غېږ کې سر ږدم؟...» د خویندو یې ستونې وچ شوي وو. ماما یې هم په تابوت سر ایښی و. بدن یې له سلګیو سره غورځېد. ګاونډیان حیران وو چې میوند ته د پیسو څنګه ووایي. کوږمخي غږ کړ چې زه یې په پور ورکوم. شېوه ګل واورېدل. ویې ویل:

- د ډوډۍ مصرف په ما دی خانه.

خلکو پیسې واخېستلې. په سودا پسې ووتل. میوند کریکې وهلې. شېوه ګل هغه بیا په غېږ کې ونیو:

- بس بس! په ژړا څه کېږي؟ امدا د ټولو لار ده. زه او ته ام مرو. اوس یې په ایزت خدای ته وسپاره!

میوند یودم غلی شو. بیا یې چا ژړا وانه ورېدله. خپل هر کار ته بیدار و. تر ډوډۍ وروسته یې له خلکو وغوښتل چې جنازه جګه کړي. تر هدیرې پورې یې اوږه ورکړې وه. په خپل لاس یې په ګور کې کېښودله. له خولې یې اخ نه خوت. خلک حیران وو. ماښام یې هم مېلمنو ته ډوډۍ ورکړه. د رخصتولو پر مهال ورسره تر کوڅې لاړ. خویندې یې د کور په پاکولو بوختې شوې. مېړونو یې په حویلۍ کې سګرېټ څکول. د بېرته تګ غمه یې خوړله. شېوه ګل، اشرف، بادام او ماما له میوند سره په کوټې کې وو. ده ورڅخه وغوښتل چې خپلو کورونو ته لاړ شي. شېوه ګل وویل:

- موږ تا یوازې چېرته پرېږدو خانه.

میوند سوړ اسویلی وکړ:

- زه ماشوم یم؟ خپله په خپل کار ښه پوهېږم.

هغوئ په تعجب وکتل چې ولې خلک په زوره باسي؟ د ماما یې سپین برېتونه ورپېدل:

- خوریه! مه کلکېږه! ستا فیکر په ځای ندی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د میوند ماغزه وخوټېدل. څه یې ونه ویل. وروسته هغوئ د دولت او د مقدسپالو د جنګ په باب غږېدل. دده زړه تر چوېدو تنګ و. پرېوت. د مور خندا، قهر، وارخطایي، پسته غږېده او زمزمه یې په سترګو کې وګرځېدل. په پای کې یې فکر د هغې په بې روحه جسد تم شو. سلګۍ یې ووهلې. نیمه شپه تول ویده وو. دی غلی دهلېز ته ووت. د ښځو په کوټې کې هم چوپه چوپتیا وه. د ګوتو په څوکو پخلنځي ته لاړ. سا یې سوزېدله. لکه سپیانو چې ځغلولی وي. څراغ یې ولګاوه. غټه چاړه یې واخېستله. کمیس یې ووېست. تسمه بدن یې ښکاره شو. چاړه یې په دواړو لاسو زړه ته برابره کړه. بادام له کومه پیدا شو. کلک یې ونیو. د دواړو شور شو. تول راغلل. دده چاړه نه ورکوله. ویل یې هسې هم یا مخکې یا وروسته مرم. پرېږدئ چې مور ته لاړ شم! د ماما یې سپینې ورو ځې بره کش شوې:

– ای کمقله! څه به وکې؟ دوست به دې خفه شي، دوښمن خوشاله.

د میوند سترګو ته د شاهزادګۍ او قمر اقبال خندا ودرېدله. سر یې وګرځېد. پکې درد شو. چاړه یې پرېښوده. په زړه کې یې وویل «اول خپل قسم پوره کوم. اغه خو په خدای که رانه خزانه وویني. شازادګۍ په زوره په نیکاح کوم» تر سبا پورې یې کرل رېبل چې څنګه یې وتښتوي؟ په یاد یې شول چې هره جمعه لس بجې د لهوني پیر زیارت ته ځي. خو دا ورځ به ښځو لونې راوستلې چې نېکبخته شي. آن د نارینه ماشوم ننوتل بد شګون بلل کېده. هلکان یې په وهلو باسل. درې ورځې پس یې خویندې باوري شوې چې ځان نه وژني. خپلو کورو ته لاړې. میوند په ښار کې ګلابي جامې او تومانچه واخېستله. زیارت یې ښه وڅېړه. د جمعې ورځې ته منتظر شو. په پنجشنبې یې ماما راغی. کیلي یې ورکړه:

– هه! د سرک په غاړه دوکان دی. هر څه لري. سبا جومه ده. ډېر خلک سر جوړولو ته راځي.

میوند کلکه غاړه ورکړه. پښېمانو چې مور یې سمه نه نازوله. اوس یې خپلوانو ته ډېره مینه ورکوله. د شپې یې ګلابي جامې واچولې. یوازې سترګې یې ښکارېدلې. د ځینو پیغلو په شان په زیګزاګ قدمونو د هنداري مخ ته تېر شو. سهار یې ډېه شکله موټر د لهوني پیر جنوبي دروازې ته ودراوه. هغه به تل له دننې خوا په زنځیر بنده وه. وبنګېد «په دې یې باسم» ښځینه جامې یې واغوستلې. له تومانچې سره زیارت ته ننوت. د چنار لاندې یې پلتۍ ووهله. د خوړو بوی و. ښځو د حلوا او شیربرنج نذرونه پخول. ساعت پینځه کم لس بجې ښودلې. دده سترګې په دروازې کې وتومبلې. مګر شاهزادګۍ رانغله. په اسویلو یې انتظارته دوام ورکړ. تر دولسو بجو یې پته ونه لګېدله. بالاخره یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ومنله چې نه راځي. کورته راغی. په زړه کې یې سل پوښتنې او سل ځوابونه ګرځېدل «نه نه، که یې واده کړی وای په تلوېزون کې یې اعلانول. چاره نشته. بلې جومې ته به منتظر شم»

سهار تلوېزون پشهار کاوه. تصویر یې نه ښود. له باندې شخه د وسلو غږ راته. بالاخره ډزې غلې او میوند ویښ شو. د ځنډنۍ شوروا بوی و. ډکه کاسه یې له ځانه لېرې کړه. رېموټ یې واخیست چې تلوېزون بند کړي. تصویر پیدا شو. وړوکی ببر ږیری سړی په تورو جامو او سپین پکول کې ناست و. په نري غږ یې خبرې کشولې:

– د غنمین قدرمن اولسه! زه محب الرحمن الله یار د مقدسپال اسلامي تنظیم مشر یم. اعلان کوم چې د کمال شاه کوفري او ظالم دولت رنګ شو. پس له دې به د دین احکام ټکي په ټکي پلې کېږي. تاسې ټولو ته دې موبارک وي.

میوند له ډېرې خوشحالۍ په پښو نېغ ودرېد. مخ یې آسمان ته کړ. منګولې یې په ښویه وېښتو کش کړې. د زړه له تله یې وخندل. شاهزادګۍ یې سترګو ته ودرېدله «ښه! ځکه زیارت ته رانغله» په ګونجو نصواري جامو کې تېز ووت.

لکه هغه چې د باندې ولاړه وي. دی به ورته ووایي چې په ما دې کبر کاوه. خدای داسې ووهلې. خلک د مقدسپالو سیل ته په سرک ولاړ وو. لاهم د ښار په شنډو کې ډزې روانې وې. ده له چنګ پزي ډنګر ځوان شخه وپوښتل:

– انډیواله! دا غږونه نو د څه شي دي؟

هغه په غټه ګوته پزه بره ټېل وهله. ویې ویل:

– نه پوهېږم. وایي د کومو سمڅو نه چې پخوا مقدسپال ډزېدل، اوس پکې مخالفین دي.

د میوند سترګې په چورت کې تنګې شوې «دا څنګه؟» د مقدسپالو ډک موټر راغی. د خپل رهبر غوندې یې تورې جامې او سپین پکولونه وو. خړ بیرغ یې په میوند ښه لګېده. هغوئ په لوډسپیکر کې نارې کړې:

– قدرمنو ښاریانو! هیله ده چې په خپلو کورو کې کېنئ! قدرمنو ښاریانو! هیله ده چې...

میوند کورته روان شو. په زړه کې یې وویل «اخ چې مور مې د پاچایی چپه کېدل لیدلي وای» البم یې راواخیست. سترګې یې د ماشومتوب پر عکس تم شوې. مور او پلار یې دواړه زامن په منګولو کې جګ نیولي وو. خندل یې.

میوند د البم پاڼې ورو ورو اړولې. دی هم ورسره غټېده. د خویندو او ناسکه ورونو عکسونه یې تېر کړل. د خپلې ځوانۍ تصویر ته ځیر شو. مور یې سر دده په اوږه ایښی و. سترګې یې ډکې شوې. البوم یې بند کړ. په خیال کې یې د مقدسپالو له خوا د شاهزادګۍ د نیولو صحنې وګرځېدلې. وبنګېد «چې مړه به وي که ژوندۍ؟»

(c) ketabton.com: The Digital Library

سبا یې دکان خلاص کړ. تلوسه یې وه چې له مشتریانو څخه د شاهزادګۍ په باب واوري. پر سرک خلک لږ ګرځېدل. ده د هر لاروي حرکات څارل. هغوئ په چورتونو کې ډوب ښکارېدل. دا وخت ببر سری څوان راغی. ویې ویل:

– خلیفه! سر مې زر جوړ که! اله زر کوه!

میوند په آرامه پیشبند د هغه په اوږو او ټټر خور کړ. ویې پوښتل:

– حلوا خلاصیږي؟

ځوان د ده د توقع خلاف لاجدي شو. مخ یې ورتاو کړ:

– ته نه یې خبر؟

ده سر وښنده. بیاتي او بږمنځ یې راواخېستل. ځوان ببرته سم کېناست. په هنداره کې یې میوند ته وکتل:

– بده ورځ ده خلیفه. هر چېرته قومي مشران څوړند دي. دولت پې لیکلي «څوک چې کافرو مخالفینو ته جاسوسي کوي دغه به یې سزا وي» او مخالفینو لیکلي «څوک چې کافر دولت ته جاسوسي کوي دغه به یې سزا وي»

– منې عجیبه ده. په دا یوه شپه کې؟

ځوان سر وخوځاوه:

– زر کوه! که وېښتان مې په سترګو نه راتله قرار کور کې کېناستمه.

ده سر لا جوړ نه و چې بل ځوان راغی. تحصیل یافته ښکارېده. ویل مقدسپالو پخواني کتابونه وسوزول. دریم سړي لیدلي وو چې مقدسپال له لارې پردې ښځه په زوره بیایې. میوند د کمال شاه د کورنۍ پوښتنه وکړه. هغوئ نه پوهېدل چې مړه دي که ژوندي. ده په فکر کې سترملا وګرځېد. هغه د کمال شاه نژدې دوست و. دکان یې وتاړه. د کباب لپاره یې غوښه واخېستله. ماما او شېوه ګل یې له بچیانو سره او سرتاجه یې له اشرف سره مېلمانه کړل. د هغوئ د کمک د قدردانۍ تر څنګ یې د شاهزادګۍ خبر هم اخېست. د کبابو سیخان یې په حویلۍ کې پر منقل اړول رااړول. ماما، اشرف او شېوه ګل په تلوسه بویونه کشول. ډله ډله ماشومانو هرې خواته منډې وهلې. سرتاجه ګرځېده چې د ناکارې ترکارۍ لپاره د خزلو ټیم ومومي. میوند ترې کځوره واخېستله. غلي یې د شاهزادګۍ په اړه وپوښتل. هغې وویل چې د پاچا د کورنۍ هېڅ پته نه شته. د پلار یې هم سودا ده. د میوند اندېښنه لا زیاته شوه «چې قمراقبال بیولې نه وي»

(c) ketabton.com: The Digital Library

سهار یې دکان نوی خلاص کړی و. دوه د آسماني جامو غوټ غوټ کسان ننوتل. میوند منتظر شو چې سر جوړولو ته کېني. خو ګرد مخي د جنایي پولیسو کارت وښود. اوږد مخي امر وکړ چې ورسره لاړ شي. دی حیران شو:

- ما څه کړي؟

اوږد مخي دروازې ته لاس ونیو. سر یې وخوځاوه:

- الته به خبر شې.

ده په زړه کې ګڼل ډیرل چې خبره څه ده؟ «منې د پاچا ناییتوب بېرته راکوي. ای چې مړ مې نه کې. نه ولې؟ زه خو یې دوښمن نه یم» د ماښې بې فرشه او بې چوکۍ کوټې ته یې ننوېست. لاسونه یې شاته ور وتړل. پوه شو چې د خیر خبره خو والله که وي. مګر ولې؟ ګناه یې څه ده؟ لږه شېبه پس یې قمر اقبال مخ ته ودرېد. تر پخوا زیات تر او تازه ښکارېده. دده خوله او سترګې وازې شوې. له هغه سره بل ځوان هم و. هماغسې قد، هماغسې ستایل. خو په جدي مخ کې یې د مېپلي په شان د دوو موړو پزه ډېره وړه وه. قمر اقبال د تېرې پزې څوکه وګروله. ویې ویل:

- جاوېد اقبال لالا! اغه ډم دادی.

مشر وروریې ده ته ځیر شو. میوند له اوله پوهېده چې مقدسپال له امروتین ستوري څخه تمویلېږي. خو د دومره نژدېوالي اټکل یې نه کاوه. جاوېد اقبال په میوند راچنګ شو. ویې پوښتل:

- تاسې دا ویلی شئ چې د کمال شاه د موقعیت په باب معلومات مو په کومه کچه دي؟

د میوند په مغزو کې کړنګ شو «ښه ښه، منې چې شازادګۍ تې ورکه ده» بې واکه یې موسکا په څېره کې وځغلېدله. خوشحاله و چې خزانه بچه شوې ده. ویې ویل:

- ایڅ مالومات نلرم.

جاوېد اقبال لږ شاته شو. شونډې یې وریږدلې:

- موږ هیله لرو چې تاسې خپل ناوړه وضعیت ته په کتو صادقانه همکاري وکړئ.

قمر اقبال مخ ته شو:

- لالا! دا ډم دی. ستا د سیاسي مذاکراتو په ژبه نه پوهېږي. ما ته اجازه ده؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

مشر سر نازک وخوځاوه. قمر اقبال په مېز باندې تښې کېکاږله. د مقدسپالو عسکر لښتې راوړې. میوند د هغه په سترګو کې د وطندار په صفت د خواخوږۍ نښې لټولې. ویې نه موندلې. عسکر ووت. قمر اقبال د مېز له سره یوه لښته واخېستله. میوند ته یې څو ځله په شا شړک ورکړ. ویې پوښتل:

– وایه! شازادګۍ چېرته ده؟

د میوند شا بې اندازه سوزېدله. زګېروي یې کول. ویې ویل:

– منې تاته خو مالومه ده چې زه دلته نه وم.

قمر اقبال غابښونه وچیچل. په لازیات زور یې وارونه وکړل. لښتې یوه په بلې پسې ماتېدلې. میوند له درده چیغې وهلې. لښتې ختمې شوې. د لغتو او سپېړو وار شو. جاوېد اقبال له دوو تنو سره آرام ولاړو. لکه په تلوېزون کې چې علمي بحث ګوري. د میوند له پزې او خولې وینې تللې. له هر وار سره یې اخ او اوخ کاوه. خو اوښکې یې نه وې.

قمر اقبال ستومانه شو. میوند یې له ستوني ونیو. غابښونه یې وچیچل:

– ای ای ډمه! ما درته ویلي وو چې وژنم دې.

د میوند سا بنده شوه. ځان یې وښوراوه. لینګتې یې ووهلې. خو قمر اقبال لاس نه سستاوه. ګردمخي له کړکۍ څخه وکتل. د امروتین په ژبه یې څه وویل. قمر اقبال د میوند ستونی خوشې کړ. دی وټوخېد. په ټول زور یې سا اخېستله. دواړه ورونه کړکۍ ته ودرېدل. لاندې ستر ملا له موټره کېوت. د ماڼۍ د دروازې په لور په زینه وخوت. دوه باغوانان په منډه راغلل. د هغه په موټر یې لاس ولګاوه. په شونډو او تندي یې وسولاوه. قمر اقبال میوند ته مخ کړ:

– ستر ملا خبر دی چې ته دلته یې؟

د میوند لا هم سا سوزېدله. په دروغو یې «هو» کړ. دواړه ورونه ووتل. میوند فکر کاوه چې سرتاجه خبره شوې او پلار یې رالېږلی دی. ستر ملا د پاچا د سکرتریت تر لوی سالون تېر شو. په زینتي دروازې ننوت. الله یار شاه له خپل وړوکي بدن او شناوۍ رېږې سره د طلایي مېز شاته ناست و. اره ډوله تاج یې پر ګنجي سر لکه د کلا برج ښکارېده. هغه د اصولو خلاف پا نه څېد. ده ته یې مخامخ چوکۍ وښودله. ده ته تندی تریو شو. کېنناست. ویې ویل:

– ما غوښتل تاسې خبر کم چې د الله په بنده ګانو بده ورځ ده. بې ګونا وژل کېږي. دا ناروا وې د زغملو ندي.

قمر اقبال او جاوېد اقبال د دروازې له درز څخه کتل. د مقدسپالو پاچا له نري غږ سره خبرې کشولې:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– تاسې اوس ام بدل شوي نه يئ؟

د سترملا تندی راټول شو. د هغه په خبره يې چورت واهه. الله يار شاه وروځې بره کش کړې:

– اوس ام په خپل خره سپاره يئ؟

دده بنی سترګه وريږده. غټه ږيره يې وخوځېدله:

– صاحبه مهربانه! تاسې د خپلو خبرو طرز بدل کئ! زه صلاحيت لرم چې له پاچايی مو لرې کم.

الله يار شاه کټ کټ وخندل:

– خو تاسې په اغه وضعيت کې نه يئ. کوم سترملا چې محکمه کې دوسيه ولري پاچا نشي لرې کولی.

دده سترګې ټېغې ټېغې راووتلې. الله يار شاه په آرامه سر وخوځاوه:

– ته د اوله د کمال شاه په طرف وې.

د سترملا رنګ سور واوښت. موسکی شو:

– زه د دين خدمت کوم. په دې کار نلرم چې څوک پاچا دی. نو د چا خبره چې غل نه يې د پاچا نه مه وېرېږه.

الله يار شاه غبرګ کړ:

– خو ته وو ېرېږه!

سترملا غلی شو. يوه شېبه يې پاچا ته کتل. شايې واړوله. خدای پاماني يې ونه کړه. قمر اقبال او ورور يې بېرته د ميوند څنګ ته راغلل. دا ځل يې فلزي ميله راوړې وه. په ملا يې شړک ورکړ. د ميوند چيغه وختله. هغه پوه شو چې د سترملا راتګ دده لپاره نه و. ژر يې د سر اشاره وکړه چې وايم. قمر اقبال ورباندې راکوږ شو. ميوند وويل:

– ما په خدای که ليدلي وي...

قمر اقبال بيا غاښونه وچيچل. ميوند ژر غبرګه کړه:

– خو زه اوس پوه شوم چې په کومه وتي دي.

قمر اقبال په قهر د ميلې بل شړک ورکړ. ورسره يې چيغه کړه:

– خو وايه کنه يارو! څه ته ګورې؟

ميوند له درده چنګ شو. زګېروی يې وکړ. ويې ويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– دلته پټ تونل دی.

قمراقبال اشاره وکړه چې مخته شه! د میوند بدن درد او سوی کاوه. پښو یې زور نه اخیست. د مخ وینې یې په تشناب کې پاکې کړې. اول منزل ته کېوت. په تنګ دهلېز کې تاو شو. تر زینې لاندې یې یو تخته کېکاږه. کړس شو. د دېوال تخته یې په ټول زور ټېل وهله. لکه درنده دروازه له غنګس سره خلاصه شوه. په تنګه زینه تاکاوۍ ته کېوت. په تختو پوښل شوې وړه کوټه وه. وړاندې لاړ. له دېواله شکېدلې تختې یې تر پښو لاندې وکړپېدلې. نیمکښه فلزي دروازه یې ترپایه خلاصه کړه. تونل ښکاره شو. دننه رڼا وه. قمر اقبال خپلو کسانو ته اشاره وکړه. دواړه تونل ته ننوتل. شېبه پس بېرته راغلل. په امروتیني ژبه یې څه وویل. میوند غږ کړ:

– ما خوشې که! منې زه یې پیدا کوم.

قمر اقبال له وړور سره تر مشورې وروسته میوند له غوړه ونیو:

– پیدا کوې به یې! که دې لږ وراني وکه، اغه دیقه به بلې دونیا کې یې.

میوند د غوړ له درده غاړه جګه نیولې وه. ماسپښین کور ته راغی. هنداړې ته یې کمیس وویست. ټول بدن یې تغمې تغمې و. لکه لټ سړي چې رسامي کړې وي. د درد ګولۍ یې وخوړه، سملاست.

سبا په بازار کې زیاتره دکانونه خلاص او د خلکو شور و. خو میوند پکې د خپل زړه درزا سمه اورېدله. هرې خواته یې په شاهزادګۍ پسې کتل. د هرچا خبرو ته یې غوږ اېښود. د چایخانې پر تخت پینځه کسه ناست وو. د غټې شملې سړي له جګ غږېدو سره لاسونه وارول. میوند پښه ونیوله. د سړي پام شو. خبرو ته یې په لا جګ غږ دوام ورکړ:

– لالا دې جارشم! ناریالین کې اینسانیت دی هو. څوک په چا کار نلري نه. دلته خو کور درته ادې و ابا بلا شي، بهر پردي. دا خو څه، خپلوي بل غم دی. اله د ماما زوی پیدا شوی. اله کاکا مریض دی. که لاړ نشې خفه کېږي. خپل کار دې پاتې وي. نورو ته منډې وهه! ښه دا وطن به څنګه جوړ شي؟

هغه سترګه ووهله:

– الته بې غمه چکرې دي! نه ادې و ابا شته، نه ماما و کاکا.

له لېرې د ډزو غږ اورېدل کېده. د تورکي ځوان خوله د شمله ور کیسو ته وازه وه. ویې پوښتل:

– امرصیب! همکاران دې هرکله یادوي. وایي امرصیب الته څه کار کوي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

–لالا دې جارشم! وایه پاچا دی پاچا، هو. که کار کوم که نه کندو نه تشېږي.

ملګرو یې کټ کټ وخندل. ده ادامه ورکړه:

–الته د لاس کار نشته نه. ماشینونه دي. جامې نه خیرنېږي. او کارونه ډېپېږ دي. دولت د رته زاری کوي. مو ږ ټول وظیفې لرو. یو بل ایله د شپې وینو.

پوخ سړی په سږمو کې وپشېد. ویې ویل:

–نو تا خو دلته خورووژله چې ولې یوازې دوکان ته تلې وې. الته دې ښځه او لوڼې تر ښېګا خوشې کړې دي.

د شمله ور امر صاحب په څېره کې ناراحتي وبرېښېده. میوند ته یې د سترګو تر کونجو وکتل. سر یې ښغ کړ:

–داح! لالا دې هرچېرته غیرتي دی هو. اول مې ځای وکوت. زیاتره ښځې وې. بیا مې د کار ایجازه ورکړه.

میوند ته یې خبرې جالبې نه وې. ترې وخوځېد. د ډزو غږ ته یې پام شو. چورت یوړ «کمال شاه به د مخالفینو مشر نه وي؟ هو کنه. د مقدسپالو دښمن به نو څوک وي؟» لاره یې بدله کړه. د نایي دکان ته ننوت. د ماشوم نیم سر ماشین شوی او نیم ببرو. وچ هډور نایي په موبایل کې نصیحتونه کول. ده ته یې لاس اوږد کړ. میوند وویل:

–ای سلطانه! آفرین ولا! د دې الک وېښتان دې څنګه ښه په نوي سټایل جوړ کړي. رخصت یې که نو!

هلک کلک مخالفت وکړ. دوئ پخ وهل. میوند د سلطان په غوږ کې وپسېد:

–ماویلې په مخالفینو کې اشنا نلرې؟ یو کار مې دی. منې ډېر ضرور دی.

سلطان بیا موبایل سترګو ته جګ کړ. ویې ویل:

–خیر دې وي، ته ودرې د مسلم پاچا نه پوښتنه وکمه.

ماشوم سوړ اسویلی وکړ. ټلېفون رخ شو. د تورکي مسلم پاچا په ښی لاس کې بیاتي وه. په لوړ غږ یې خبرې کولې:

–ولې نه. رازق دی کنه. سرونه یې جوړوي.

–ښه؟ بلا دی بلا. د دوئ سره یې ام تار ځغلولی؟ نوې شمېره یې نه لرې؟ پخوانی کار نه کوي.

–زه یې پیدا کوم، بېرته زنګ وهمه.

–خیر دې وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټلیفون بند شو. میوند کړکۍ ته ودرېد. دباندې پلې کسان د نورو موټرو مخ ته زړور تېرېدل. مګر له مقدسپالو وېرېدل. دده شنې سترګې په یو سړي ولګېدې. شا یې وه. سرې بخنې جامې او پیک داره خوله یې لرله. موچې یې بوټان رنګول. آشنا برېښېده. سلطان د ماشوم کار خلاص کړ. دده څنګ ته راغی. په اوږه یې لاس کېښود:

– اندېوا له! نور څنګه یې؟

– منې لکه لس موټره چې راباندې تېر شوي وي.

– پوهېږم. د مور مرګ سخت دی.

میوند یې سترګو ته کتل. د وهل خوړلو یې ونه ویل. بل مشتري دکان ته ننوت. سمدلاسه په چوکۍ کېناست. په هنداره کې یې په پیت پیکي او لکۍ دارو برېتونو لاس کش کړ. غږ یې کړ:

– خلیفه! راځه کنه مړه!

سلطان د هغه په وېښتانو ږمنځ ووهله. ویې پوښتل:

– مامور صیب! نن دې مېله کړې. وظیفې ته نه یې تلی؟

مامور کټ کټ وخندل. سر یې وښوراوه. لکه کومه په زړه پورې صحنه چې یې لیدلې وي. ویې ویل:

– تلی ومه. کار نه و. یو رئیس یې رالېږلی. له خندا یې ووژلو.

– خیر دې وي، ولې؟

– سم سوډ ر دی. مکتوب ته مرتوب وایي، مکتب ته مرتب.

هغه له خندا چپه چپه واوښت. سلطان یې د وېښتانو کمول پیل کړل. زنګ راغی. مسلم پاچا و. میوند ترې د رازق شمېره واخېستله، ووت. له کور څخه یې زنګ وواهه. تر روغبړ وروسته یې وپوښتل:

– ما ویلې دا د مخالفینو مشر به کمال شاه وي. کنه؟

له هغې خوا د چاغ رازق نری غږ راغی:

– نه نه، شیخ کلام نومېږي ورور. پخوا مقدسپالو کې و. چې اغوئ کامیابه شوه، ده تې لاره بېله کړه. په چوکۍ به سره وران شوي وي نو. ای! ته خو ماښۍ کې وې. تا ته مالومېږي. دا څه روان دي ورور؟

– منې زه ام نه پوهېږم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

میوند په دغو خبرو چورت نه واهه. یوه شبېه یې هم د مور بې روحه څېره نه هېرېدله. بیا ورياد شول چې شاهزادګۍ هغه د خلکو په مخ کې رټې. ساه اخېستل یې تېزا و بدن یې تود شو. لکه نغري ته چې یې نیولی وي. په ښویه وېښتانو یې لاس د څټ زخم ته تېر کړ. غاښونه یې وچیچل «تاته به زه اصیل او کم اصل وښیم» خو شاهزادګۍ چېرته ده؟ ډېر چورت وهلو سربداله کړی و. بالاخره هاغه ورځ ورياده شوه چې دواړه د ښار په چکروتي وو. هغې درې پټ ځایونه وښودل. کمال شاه د مبادا لپاره جوړ کړي وو. دده سترګې تېرې شوې. سمدلاسه له کوره ووت. پر سرک خلک جنګ ته راغونډ وو. ځلورو ځوانانو خپل پیت ځتې تربور واهه. ویل زموږ درمند یې سوزولی دی. هغه هم کم نه و. په یوازې ځان یې حملې کولې. خلکو بېل کړل. خو پیت ځتې نه ټینګېده. میوند ترې روان شو. له لېرې یې د سور بخنو جامو سړی بیا ولید. د ونې لاندې له غوټ کس سره ولاړ و. دده په لیدو دواړه تازه شول. دا ځل یې وپېژندل. د قمر اقبال کسان وو. دی ټکسي ته وخوت. تر شاتنۍ ښیښې یې وکتل. هغوئ هم موټر ته ننوتل. ده ټکسیوان ته پیسې ونیولې:

– هه، دا واخله! هرچېرې چې مې وویلې کېږ ځمه تېز به درېږې. او تېز به حرکت کوې!

پیسې ډېرې وې. ټکسیوان په جېب ومنډلې. د پیشو غوندې په ګرد مخ کې وړه پزه او وړه خوله یې وخوځېدله:

– خیریت خو دی کنه؟

– منې دوه څارګر راپسې دي.

د ټکسیوان په څېره کې وارخطایي وبرېښېده. میوند سترګې برګې کړې:

– څه کنه! مرګ غواړې؟

ټکسي تېزه روانه شوه. میوند تر شاتنۍ ښیښې کتل. په یو ځای کې د څارګرو مخه بل موټر بنده کړه. ده ټکسیوان ته د برقي سامان د مغازې د کونج سرک وښود. هغه تېز شترنګ وځرخاوه. ده غږ کړ:

– ودروه!

د بریکونو چیوس شو. میوند د برګرو د غرفې شاته ودرېد. څارګر تېر شول. دی بلې ټکسي ته وخوت. د کمال شاه هاغه پټنځي ته لاړ چې تر نورو نژدې و. د شاهزادګۍ خبره وریاده شوه «ددغه لوی مارکېټ لاندې تاکاوي ده. یوازې زموږ کورنۍ خبره ده» دی د مارکېټ شاوخوا وګرځېد. په پای کې ننوت. د کوړۍ وېښتانو ځوان څخه یې وپوښتل:

– دلته تاکاوی نشته؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

هلک په شک وکتل:

– څه یې کوې؟

– منې په کرایه یې نیسم.

ځوان تازه شو:

– شته، شته. ته و درېږه مشر ته غږ کمه.

شېبه پس پوخ سړی راغی. سپین پیکي ته یې څنډ ورکړ. د تلوېزیون پېټیو ته یې ګوته ونیوله:

– ددې شاته د تاکاوۍ زینه ده.

هغه په خپلو کسانو امر وکړ چې د زینې سرتش کړي. دواړه لاندې کېوتل. لوی ځای و. د مارکېټ مال یوازې ورڅنډه نیولې وه. مشر تشریحات ورکول. خو میوند هرې خواته سترګې ګرځولې. هلته نه کوټه وه، نه دبلې تاکاوۍ نښه.

کانکرېټي دېوالونه یې په سوک وډبول چې شا یې تشه ده که نه. مشر موسکی شو:

– غم مکوه! پاخه دي.

دواړو کټ کټ وخندل. پاس وختل. له مارکېټ څخه ووتل. هاغې دروازې ته ورغلل چې تاکاوۍ ته مخامخ جوړه شوې وه. مشر سپین پیکي ته څنډ ورکړ. په دروازه یې لاس کېښود:

– داده! لاره به درته تشه کو. مال پې وړه راوړه! د ساتلو نه یې ام خلاص یې! چوکیدار تیار شته.

میوند وپوښتل:

– تاکاوۍ خو دوه دروازې لري کنه؟ ما شاته کوڅې کې امداسې بله ولیدله.

د مشر وروځې بره کش شوې. ویې ویل:

– پام پام! د مارکېټ اول اینجینر ام خبر نه و چې الته خطرناکه پېریان دي. بې غمه یې دروازه جوړه کړه. خو پېریانو د ټولو کارګرو سره وواژه. بل اینجینر چې راغی د دروازې شاته یې دېوال وواهه. لاره بنده شوه. که دې پام شوی وي اغې کوڅې ته نه چا دروازه وېستلې، نه کړکۍ.

میوند چورتي شو «اغه تاکاوۍ نو چېرته ده چې شازادګۍ ویل؟» په ښویه وېښتانو یې لاس د څټ زخم ته تېر کړ. د مارکېټ د مشر غږ یې پام واړاوه:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– وېرېږه مه! دا پيريان د کوڅې نه بهر په چا کار نلري.

ميوند سر وخوځاوه. د تګ په مهال يې وويل:

– منې زما خو تاکاوی خوښه شوه. خپلو شريکانو سره به مشوره وکم.

مشرورپسې غږ کړ:

– په کريه کې درسره نوره ام ګوزاره کوو.

ميوند د تمځي په اوږدې چوکۍ ناست و. چورت يې واهه «بله چاره نشته. توکل په خدای! شاتنۍ دروازه ګورم» ځنګ ته عينکي سپينږيري د کتاب سريزه لوستله. ده په ټکسي پسې سترګې ګرځولې. هاغه پيت ځتی ځوان يې وليد چې مخکې تربورانو د درمند په سوزلو ملامتوه. دوه نري ځوانان ورته برګ برګ کېدل. پيت ځتی تر دواړو غټ او غبرګ و. يوتن په غاړه کې نېخسکي ورکړل. پيت ځتی وچونګېد:

– قصدن خو دې په پښه نه يمه ختلی. پام مې نه و.

شاته شاته روان و چې ځان وباسي. ميوند له پخ وهلو سره وبنګېد «توبه» ځنګ ته سپينږيري سترګې له کتابه جګې کړې. ده ته ځير شو. ميوند پيت ځتي ته ګوته ونيوله:

– يره تره دا الک ندی، مخکې يې په ځلورو تربورانو حملې کولې. هريو لکه ديو. دلته له دغو چينچيلغيانو وېرېږي.

سپينږيري د عينکو له پاسه پيت ځتي ته وکتل. سر يې وځنډه:

– زموږ بدبختي امدا ده ځوانه. خپلو ته زمريان يو، پردو ته پسونه. نور خلک برعکس وي.

ميوند ورغی. پيت ځتی يې د هلکانو له شره وژغوره. شېبه پس يې د وچ هډور سلطان په مرسته يو غل پيدا کړ. لنډکی ځوان و. له غټې ږيرې او سپين پټکي سره پوخ مولوي ښکارېده. ميوند پيسې ووښتلې چې کيلياني ورځخه امانت واخلي. غل موسکی شو. وپسېد:

– ای انډيواله! که ښه شوره وي ما ام بوځه!

ميوند د خندا په دود په پزه کې وپشېد. ويې ويل:

– منې زما بل کار دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

غل سر وښنده چې ګواکې باور یې نه شي. د ماسټر کیلي په نامه د مختلفو اندازو درې کیلیانې یې ورکړې. ویې ویل چې هره یوه د خپلې اندازې په قلف ننباسې په خپله ځان عیاروي. سلطان غبرګ کړ:

– خیر دې وي.

غل د میوند لاس ونیو:

– ای! مکوه ګوره! زه دې په کار یم.

ده کرې وکتلې. ترې روان شو.

ماښام په سرک یو نیم موټر تېرېده. میوند ښادر په سر کړ. د مارکېټ د شا تنګې کوڅې ته ننوت. دوو موټرسایکل سپرو ولید. بریک ته یې پښه واچوله. غلي غلي کوڅې ته نژدې کېدل. شمال چیوه هار کاوه. د میوند زړه له ډاره درزېده. سترګې یې بې واره تاوېدلې. په احتیاط یې قدم اخیست. په لړزېدونکو لاسو یې ماسټر کیلي په قلف ننباسله. کرس خلاص شو. دننه لویه زینه وه. په زړه کې یې وویل«هه، منې په پېریانو خلک وېروي. اینجینر او کارګر د راز ساتلو قرباني شوي دي» موټرسایکل سپرو کوڅې ته وکتل. تشه وه. شا ته یې منډه واخیستله:

– په ذالجلال چې امدا پیری و.

میوند په تاکاوۍ کې وګرځېد. هر ډول سهولتونه یې لرل. د ناستې او ملاستې کوټې، تشناب، پخلنځی، لوښي، د خوړو ذخیره. خو ښوک نه و. په سالون کې یې اوږه په نل ولګېدله. هغه له چته ځړېده. په خوله کې یې ګرده ښیښه وه. پوه شو چې د ښار دوربین دی. سترګه یې وربرابره کړه. تشه کوڅه یې ولیدله. شمال پکې کاغذ ځغلاوه. له تاکاوۍ ښخه بېرته ووت. نیت یې وکړ چې کیلیانې د ښه وخت لپاره وساتي، ښو دوه نور پټنځي هم وګوري.

په سبا یې دکان خلاص کړ. دباندې د قمر اقبال د خاصو کسانو موټر ودرېد. ده ته یې تروې تروې وکتلې. پروني په قهر وو. میوند ته خندا ورغله. د لویې هنداره دپاسه په دېوال کې تلوېزون لګېدلی و. ده په رېموټ چالان کړ. هلته ملاصاحب په ترنم کې وویل:

– چې الله ورله په قار شي نو موبایل ښځې له ورکي اینټرنېټ پکې چالان کې عیاشیو باندې یې سر کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورونو ! دا نېټ چې ورله وايي، دا دسې شی دی چې ايکي يو هدف لري. فساد خورول. خلک د الله د لارې اړول. بله داچې فساد د ښځو د آزادۍ نه پيدا کېږي. شو کر دلته ښځې نه موبايل لري، نه آزادي. دا په اصل کې د يو مسلمان کومک دی د خپلو تورسرو سره. ځکه چې د اغوئ د اخبرت ګټه پکې ده.

د ملا د خبرو په منځ کې ويانددمه واخېستله. په دمه کې دولت له خلکو څخه د کمال شاه د کورنۍ په پيدا کولو کې مرسته غوښتله. هاغه چاته يې د سختې سزا ګواښ کاوه چې په پټېدو کې ورسره مرسته وکړي. ميوند له سوړ اسويلي سره تلوېزون بند کړ. سترګې يې تر سرک هاخوا د دويم منزل په کړکۍ کې په سپينې تختې ولګېدلې. ښه ځير شو. د هلک په لاس کې کاغذ و. د ټلېفون شمېره پکې غټه ښکارېدله. مخامخ نجلۍ په کتابچه کې وليکله. ژرپناه شوه.

ميوند موسکی شو. شاهزادګۍ يې سترګو ته ودرېدله. نوکره به يې بازار ته ولېږله. خپله به يې له کورني ټليفون څخه ده ته زنګ وواهه. په ساعتونو به غږېدله. دواړه د يو بل په مجلس نه مړېدل. کله به چې نوکرې دروازه وټکوله هغې به وويل «غمازه راغله. د خدای پامان» پخوانيو يادونو يې سينه توده کړه. د دورازې ګړز شو. د ميوند زړه ورېږدېد. دا شېوه ګل دکان ته راغی. له خندا شين و. ميوند يې په غېږ کې کلک ونيو. ويې ويل:

– ای خانه! ستا د خوښې شی مې راوړي.

هغه وړوکی کارتن له کڅوړې وويست. پر تکو سرو توتانو د کنګل ټوټې پرتې وې. ميوند له خندا شين شو:

– واه واه! د کومه دې کړل؟

– د همکار د باغ دي. ښه ډېر مې بچيو ته امراوړل. خوره! چې تاوده شي خوند يې ځي.

ميوند څو توتان خولې ته واچول. دومره تازه او خواږه وو چې په موټې يې خوړل پيل کړل. شېوه ګل کټ کټ وخندل:

– پام کوه! په ستوني کې دې بند نشي.

ميوند په يوه شېبه کې کارتن تش کړ. شېوه ګل د شړومبو بوتل وويست:

– دا هم امغسې يخې دي.

دده سترګې بيا له خوشحالۍ وازې شوې. بوتل يې پر سر واړاوه. په پای کې يې وويل:

– منې په دا ټول کال امدا په خوراک ايساب که.

– د چا سره يې چې خواريې؟ ای خانه! خوشاله شوم چې کار دې پيل که! مقد سپال خو دې نه ځوروي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

میوند نه غوښتل چې هغه په خپلو لانجو کې ښکېل کړي. سر يې وښنده:

– ماسره څه کار لري؟ زه خو د کمال شاه دوښمن یم.

– ځه امدا به دې په خیر وه. رښتیا، سرتاجې درته ویلي چې کمال شاه چېرته دی؟

– نه. اغه څه خبره ده؟

– پرون مې ولیدله. ماته شک پیدا شو.

د میوند سږي تنګ او د سا اخېستل سخت شول. شېوه ګل چې ووت، ده سمدلاسه زنګ وواهه. ویې پوښتل:

– اشرفه روکی! سرتاجه خو رشته؟

– نه، څه دې ویل؟

– لږ کار مې ورسره دی. ښه ځه، ما ویلې د کمال شاه نه به خبر نلرئ؟

– دغه حال دی. ته وایې زموږ پلار بلې دونیا ته ام ټلېفون کولی شي؟

هغه کړس کړس وخندل. خو د میوند د مخ یو رګ هم ونه خوځېد. بیا یې وپوښتل:

– سرتاجه چېرته ده؟

– نه پوهېږم، نه وایي. ګوره کنه! او ته په قارېږې چې څه ورته مه وایه!

– ښه ځه، چې راغله ماته دې زنګ ووهي!

دا مهال سرتاجه په موټر کې وه. سترګې یې بې واره تاوېدلې. نرۍ پزه یې په ګوتو کېکارله. موټروان ته یې کړ:

– امدلته ودروه! خدای شته زه لږ ځنډ کومه.

هغه د مستري خانو مخ ته روانه وه. د باغ د لوی او جګ دېوال تر څنګ په فرعي سرک تاوه شوه. سمدلاسه یې مخې ته

د زړو او خیرنو جامو ماشوم ودرېد. لاس یې د سوال لپاره اوږد کړ. وپسېد:

– تروري! پټ پولیس دي.

سرتاجه لا وارخطا شوه. د باغ د دروازې په سر زړې لوحې ته یې وکتل «شیشکباغ». ویې پوښتل:

– دننه شیشکباغ کې؟

– نه، دغه ګوره!

(c) ketabton.com: The Digital Library

سړی د باغ په کونج کې سګرټ څکول. داسې یې ښودله چې چاته منتظر دی. د دوئ خوا ته ځیر شو. سرتاجې ژر حرکت وکړ. د هغه تر څنګ تېره شوه. د عمومي سرک په غاړه په پلې لار روانه وه. د باغ د دېوال په پای کې بل تن شا لګولې وه. په موبایل کې یې کوم شی لټوه. دریم تن وړاندې د لوی پله کټارې ته تکیه کړې وه. د سرتاجې ټول بدن رېږدېده. نری پزه یې د حجاب د پاسه په ګوتو کېکاږله. په خپل بکس کې یې خوشې خوشې لاس وواهه. یو دم بېرته وګرځېدله، چې ګواکې کوم شی رانه پاتې دی. کله چې سوالګر ماشوم بیا لاس اوږد کړ، هغې پیسې ورکړې. د منې په دود یې غټې اوږدې سترګې کېکاږلې.

دا ورځ هم میوند په دکان کې تر غرمې کار وکړ. وروسته یې ماسټر کیلیانې واخېستلې، ووت. دا ځل د ښارګرو د تېر اېستلو لپاره بس ته وخوت. د هغوئ موټر ورپسې شو. میوند په تمځي کې کېوت. یو دم په تنګه کوڅه وتښتېد. شېبه پس دوه منزله ودانۍ ته ودرېد. په سر یې غټ لېکل شوي وو «شاهي مکتب» جګ دېوال ترې راخرخېد. ګرد چاپېر یې کوڅه وه. کورونه، زیارت او مارکېټ یې له مکتب څخه بېلول. دی په کوڅه کې تاو شو. مکتب ته نه بله دروازه وه، نه کړکۍ. د نلونو د چک کولو په پلمه ورننوت. بوډا چپړاسي ورسره و. مګر د پټ ځای نښه یې ونه موندله. په مارکېټ او زیارت کې هم وګرځېد. مازیګر شو. له ځان سره یې وویل «د دې مکتب لاندې خو دی. خو لاره یې چېرته ده؟ څه، د شپې به مکتب ښه وګورم» سترې ستومانه د زیارت په وړوکي انګړ کې کېناست. یو تن له ښځې سره مقبرې ته ننوت. په کاغذ کې پېچلي خواړه یې په تاقچه کې کېښودل. شېبه پس بېرته ووت. میوند سر ځوړند ونیو چې ښځې ته ونه ګوري. سړي غږ کړ:

– ای!

میوند په زړه کې وویل «څه بې ادبه دی. ای څه مانا؟ نه ای وروره، نه ای ځوانه» سړي یې جګ کړ. سړي وپوښتل:

– ته دلته څه کوې؟

ده بیا له ځان سره وویل «پردي ته سړی تاسې وایي. چې کېني ځان ورته اصیل ښکاري نور کم اصل. خبرو ته یې ګوره!» ځواب یې ورکړ:

– زیارت ته راغلی یم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- اغه ډوډۍ ونه خورې! ملنګ کرۍ ورځ پټ وي. د شپې پیدا شي. ډوډۍ وخوري. زیارت پاک کي. بېرته پټ شي. که څوک دلته وي اغه نه راوځي. او سړی د خدای په لوی عذاب اخته کېږي.

میوند ته د پیریانو د کوڅې دروغ وریاد شول «لکه چې خبره په امدغه زیارت کې ده» سر یې وخوځاوه:

- سمه ده ښاغلیه. نه یې خورم.

هغوئ لاړل. ده ورپسې دروازه بنده کړه. زیارت یې کونج په کونج وکوت. په پای کې یې قبر ته پام شو. تر معمولي اندازې اوږد او سورور برېښېده. شین بخملي ټوکر یې ورڅخه کش کړ. قبر د لرګي پوښ درلود. ده یې د جګولو کوشش وکړ. کلک و. په منځه ملا کې یې په لنډو درز درلود. چپوراست پکې ښکارېده. د قبر شاوخوا یې ولټوله. د قلف په شان سوری یې وموند. کیلي یې ننوېستله. له کړس سره لرګین پوښ یوه ګوته پورته شو. ده پوره جګ کړ. د ننه زینه وه. ورکېوت. څراغونه په خپل سر روښانه شول. دی وډار شو «د ملنګ خبره رښتیا ده څه بلا» په تونل کې یې د مکتب په لور په احتیاط قدمونه واخېستل. هلته یې هم مکمل کورو موند. د لوی مارکېټ د تاکاوۍ غوندې سهولتونه یې لرل. نه ملنګ و، نه د کمال شاه کورنۍ.

سهار دکان ته روان و. آسمان غورېده. شمال د باران ځاځکي تر چترۍ لاندې په مخ ویشتل. نن یې د کمال شاه د وروستي پټنځي د کتلو هوډ درلود. زړه یې ناآرامه و. که شاهزادګۍ وموميږ څه ورسره وکړي؟ او که هغه هلته نه وي بیا به یې چېرته لټوي؟ اوږد مخي ځارګر یې نابېره لاره بنده کړه. او به یې له وېښتانو پر مخ بهېدلې. خو هغه سترګه هم نه رپوله. میوند ته یې کلکه سپېره ورکړه. چترۍ شمال یوړه. د شهادت ګوته یې وځنډله:

- بیا پټ نشې!

دده ماغزه وخوټېدل. د حملې لپاره نېغ شو. خو باران یې تپ وو بست. جنګ ګټه نه لرله. یوازې یې ځان ژوبلاوه. غلی دکان ته ننوت. په اورښت کې مشتریان نه وو. څابنت شو. وچ مخی ځوان لوند خیشت راغی. په ولاړو یې وویل:

- ای! وتره دوکان! د یوسفزو د قومي مشر خیرات دی. پخلی وکه!

ځوان بېرته ووت. په ده یې امر بد ولګېد. خو دا ښه موقع وه چې د خلکو ترمنځ له آوازو خبر شي. له خدایه یې غوښتل د شاهزادګۍ په اړه کومه نښه وموميږ. دکان یې قلف کړ. دواړه ځارګر په موټر کې سره وښورېدل. دی یې تر څنګ تېر

(c) ketabton.com: The Digital Library

شو. په لويې مغازې ننوت. ځارگرو دروازې ته کتل. هغه ځنډ وکړ. گردمخی پسې ورغی. میوند نه و. مغازې شاته بل سرک ته هم لاره لرله. گردمخي له قهره خپل ورون ته سپړه ورکړه.

د قومي مشر اته منزله کور په لس جريبه ځمکه کې و. د مېلمستون دوه منزله ودانۍ يې ځان ته لار لرله. دولسو پخليگرو په تالار ډوله پخلنځي کې ديگونه باندې کړل. غلي بنگېدل چې گواکې قومي مشر دولت وژلی، او اته بنځې ترې پاتې دي. غرمه زرگونه کسان خيرات ته راغلل. يوه ډله ځوانان هرکلي ته ولاړ وو. سوالگر يې دننه نه پرېښودل. هغوئ ته يې پاتې شوني او د ديگ د بيخ سوزېدلې وريجې په کوڅه کې کېښودلې. ميوند د هر څه خبرو ته غوږ نيوه. هېڅ د شاهزادگۍ او کمال شاه په باب څه و نه ويل. هغه په کوڅه کې روان و. تر باران وروسته د ماسپښين لمر خوږ لگېد. چورت يې واهه «ځارگر به بيا راته په قار وي» دکان ته له تنگ څخه تېر شو. د کور لاريې ونيوله. له رسېدو سره سم هغوئ له کونجه راووتل. دي يې لاس ترلی مانۍ ته بوت. په کوټه کې يې تر پښې وځړاوه. خلک ورته سرچپه ښکارېدل. زړه يې خولې ته راته. قمر اقبال لښتې ملا ته ورواړولې. د ميوند چيغې وختلې. ويې ويل:

– خو گرځم ورپسې کنه. نور څه وکم؟

قمر اقبال سپېړه ورکړه. د ميوند په سترگو کې پل شو. په کوټه کې يې سرچپه تال وخوړ. قمر اقبال غږ کړ:

– ته د سړي زوی نه يې نو يارو. زما کسانو نه پټېږي.

– تا خو نه وو ويلي چې ځان سره يې گرځوه. منې اوس مې د شازادگۍ پل موندلی دی.

– چېرته ده؟

– د يو کور تاکاوۍ کې اوسي.

– چېرته، چېرته؟

– زه امدا پيدا کوم کنه.

قمر اقبال بيا لښتې ورواړولې. د ميوند زخمونو بې اندازه سوی کاوه. ورو ورو يې د زړه تنبتېدل شروع شول. کله چې يې کوز کړ، ځمکه يې نه احساسوله. لکه په سکروټو چې پروت وي. قمر اقبال وويل:

– بيا دروغ ونه وايې!

ميوند مخ وروااړاوه:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– منې چې دروغ ندي.

– ښه مالومه به شي. نور به دوئ درسره ګرځي.

میوند ژرژر سر وخوځاوه. قمراقبال ووت. ده د پاڅېدو هڅه وکړه. پښې يې شخې وې. ټول ځان يې سوزېده. کچل کچل روان شو. ځارګر وړپسې په موټر کې ورو ورو تلل. دی په درملتون ننوت. هغوئ هم ورغلل. ده دوا واخېستله. اوږدمخي ته يې د پیسو د ورکولو وویل. څو هغه اعتراض کاوه دی وتی و. اوږدمخي پیسې ورکړې. له قهره يې غاښونه چیچل. میوند تر څلورو کوڅو وروسته رستورانت ته ننوت. اوږد مخي وپوښتل:

– دلته څه کوې؟

میوند زېړمخ وړاندې کړ:

– ستا وظیفه ده چې ماسره وګرځې. نه چې پوښتنې وکې.

یو ګیلاس تودې شیدې يې ځان ته او یو یو ګیلاس د میوو اوبه يې دواړو ته فرمایش ورکړ. له شیدو سره يې دوا وخوړله. هغوئ د مېوو اوبه په سر واړولې. اوږدمخي غږ کړ:

– دا وار د پیسو نه تښتېدلی نشې.

د میوند پام خپل بدن ته و. دوا ورو ورو اغېز کوله. غلی يې د پیسو بنډل په لستوڼي ننوېست. کله چې د رستورانت د خاوند مخې ته ودرېدل ويې ويل:

– ورکه انډیواله! ماسره یوه روپۍ نشته.

د سړي اوږد مخ تک سور واوښت. دده جېبونه يې تلاشي کړل. د رستورانت خاوند په غټو غټو کتل. اوږدمخی مجبور شو چې پیسې ورکړې. دباندې يې میوند له ستوني ونیو:

– ای احمقه! نور دسې ونکې! وژنم دې.

میوند غلی و. کله چې يې ستونی پرېښود. ده وویل:

– ماښام دی. ما کورته ورسوئ!

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښار ګرترې په خندا لاړل. دی په ټکسي کې کورته راغی. د ښارګرو موټرېې د دروازې مخ ته ولاړو. هغوئ موسکي موسکي کېدل. سبا سهار يې د بدن سوخت لا زيات شوی و. خو د ګرځېدو قوت يې په ځان کې ليده. خوشې خوشې يې په پارکونو او سرکونو کې وخت تېراوه. ګردمخي ښارګرو وپوښتل:

– ته څه کوې؟

– منې شازادګۍ لټوم.

– دلته؟

– چېرته يې ولټوم؟

ګردمخي سوړ اسويلی وکړ. ميوند بيا وخوځېد. غرمه وا وښتله. سيوري ورو ورو اوږدېدل. خو ميوند ګرځېدلو ته دوام ورکاوه. اوږد مخي له مټې ونيو:

– موږ ډوډۍ خورو.

– منې زه ام وږی يم.

– بلا مې درپسې! زه درته ډوډۍ نه اخلمه.

– خپل دوکان ته به لاړ شم.

هغوئ يو بل ته په خپله ژبه څه وويل. وروسته ګردمخی ورو ګرځېد:

– ځه لاړ شه! موږ درځو. که نه وې د سر نه دې ځوړندوو.

ميوند د هغوئ په نيت کې هېڅ شک نه درلود. نور يې په ځان کې د ګرځېدو زور هم نه ليد. په دکان کې اوږد وغځېد. اشرف ته يې زنګ وواهه. هغه په کمپيوټر کې څه ليکل. د دفتر مخ ته يې خلک په بې پايه ليکه کې خپل وار ته ولاړ وو. يو پکې هاغه ماشوم و چې سرتاجه يې د شيشکباغ څنګ ته له پټو پوليسو خبره کړه. د پلار لاس يې نيولی و. د سرې په خيرنې او بې شيمې څېرې کې د ژوند د دروند پېټي پته لګېدله. اشرف شمېره وکتله. ټليفون يې ولاړې سرتاجې ته ورکړ. بېرته په کمپيوټر کې لګيا شو. ميوند وپوښتل:

– منې تر اوسه ستا زنګ ته منتظروم.

د سرتاجې غټې اوږدې سترګې بې واره تاوېدلې. ژر يې وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– وی، وبښه! خدای شته بېخي مې د ياده ووتل. نه نه، د اغوئ نه خبره نه يمه.

– رښتيا وايې؟

– نو دروغ وايمه؟

ميوند ټليفون بند کړ. په اړخ واوښت. هډوکو يې درد وکړ. زګېروی يې وخوت. هلته سرتاجه چورت يوړه. نرۍ پزه يې په ګوتو کېکاږله. اشرف سترګې ورپورته کړې:

– لکه چې ستا په خبره يې ام باور ونکه.

– امداسې ښکاري.

– دغه حال دی. ای ببو! کار مې پيدا که. چوکيداري ده.

سرتاجه تازه شوه. کاغذونه يې ورڅخه کش کړل. تېزه ووتله. د سوالګر ماشوم پلار ته يې ونيول:

– کاکا! هه، واخله! چوکيداري ده.

سړي په ډکو سترګو دعا وکړه. ماشوم يودم سرتاجې ته غاړه واچوله. هغې هم په غېږ کې کلک کړ.

مازيګر ميوند د ښار په نقشه کې د پاچا وروستی پټنځی کوت. شېوه ګل په بيړه ننوت. پر ته له سلامه يې وويل:

– خبره نسکوره ده خانه. فاجعه ده.

هغه په چوکۍ ځان خوشې کړ. چوکۍ شاته په دېوال ولګېدله. ميوند په وازو سترګو کتل. شېوه ګل غبرګه کړه:

– ما د هوانه وليدل. د طلاوو او الماسو کارخانې بندې ندي. کار کوي. ښه په درز کې.

– ښه ده کنه. زموږ حکومت خو په امدغو چلېږي. نور څه لرو؟ منې کاغذ او قلم ام د بل ستوري نه راوړو.

شېوه ګل په پښو ودرېد:

– څه ښه ده؟ زموږ خلک يې شړلي. خبر يې څوک پکې کار کوي؟ امروتينيان.

– بلا وريسې! کېنه سر دې ببر دی چې جوړ يې کم!

هغه له کېناستو سره وويل:

– پوېږې طلا او الماس چېرته ځي؟ امروتين ته.

ميوند وخندل. د ملګري په اوږه يې پيشبند واچاوه. شېوه ګل لا سور واوښت:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– ای ای خانه! دا ټوکې ندي. وطن اشغال شوی.

میوند دباندې د ښارګرو موټر ته وکتل. ملګري ته یې کړ:

– منې دا خو ماته په شاهي حصار کې مالومه شوه.

– اح وینې؟ دا به څنګه شي؟ وطن پردیو نیولی.

– نو څه؟ خو یو شی درته وایم. منې که خزانه رانه امروتین ته یوسي.

– خزانه په ټوپک وله! آزادي موهمه ده.

– چې موهمه ده مخالفین ورته شته کنه. د څه دپاره جنګیږي؟

شېوه ګل مخ بلې خواته واړاوه. د ژبې له سره یې چړک ووېست:

– نه کنه...

– څه شی نه کنه؟

شېوه ګل سر په دواړو لاسو ونیو. نژدې یې په بیاتي ګوته ژوبله شوې وه. میوند په څټ کې چوخ کړ:

– لېونی شوې؟ هی!

ملګري یې ژوره سا واخېستله. پاڅېد. ویې ویل:

– ای خانه! زما او ستا اول ځل اشنایي دې په یاده ده؟

– داسې مې په یاده ده لکه دا اوس. په رستورانت کې چې راغلې.

– امغه. ما ویل چې ستا د لارې جګې چوکۍ ته ورسېږمه. خو اوس وایم هر څه نه تېر. د آزادۍ دپاره.

– او منې ماته داسې یې لکه ورور.

شېوه ګل سر ونړاوه. د هغه لاس یې ونیو:

– هو کنه. زه د مخکې خبره کومه.

هغه بېرته کېناست. میوند یې په ویښتو کې ږمنځ ووهله. تېره زنه یې وخوځېدله:

– چې ورور مې ګڼې نو خبره مې امومنه! قرار دې په ځای کېنه!

– څنګه په ځای کېنمه؟ وطن اشغال شوی دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د میوند ورته ماغزه وخوټېدل. چوکۍ یې ټېل وهله. هغه وځرخېدله. ده وویل:

-ځه! واخله ټوپک! ځه!

ځارګرو ته یې لاس ونیو:

- اغه دي امروتینیان. وله یې!

هغوئ ته په کتو د شپوه ګل وینه په ایشېدو راغله. تک سور واوښت. لکه لیونی پاځېد، بېرته کېناست. بیا پاځېد.

میوند ورته اندېښمن شو. خبرې یې نرمې کړې:

- ته غوږ کېده! آزادي کلک هوډ، لویه سینه غواړي. هره سختي به زغمې! خو اینسانیت به ساتې! بیا کامیابېږې.

شپوه ګل ورځیر شو. میوند سر وخوځاوه:

- ته د وطن سره د زړه مینه لرې. دا مینه به سمه لاره درښیي. ته لږ صبر!

د مینې په یادولو یې شاهزادګۍ سترګو ته ودرېدله. څېره یې تروه شوه. د شپوه ګل غږ له چورتونو وویست:

- کېنه مړه! بیا دې ګولۍ نده خوړلې. مینه څنګه لار ښیي؟

- په مینه کې نفساني غوښتنې صفر شي کنه. بیا نو ښه او بد داسې روښانه وي لکه سپینه ورځ.

په زړه کې یې وویل «تو لانت! دروغ ویل څونه اسانه دي» خو د شپوه ګل آرامېدو ته خوشحاله شو.

میوند د سهار څلور نیمې بجې ویښ شو. د ځارګرو موټر د کور مخ ته نه و. پلې وخوځېد. یو ساعت وروسته شیشکباغ ته ورسېد. د شاهزادګۍ خبرې وریادې شوې «دلته باغوان نشته. نلونه لس ورځې پس خپله او به خوشې کوي. د سیند پلو دروازه خلاصېږي» میوند په ګڼو بوټو کې سیند ته ووت. پورې لوی ځنګل ښکارېده. دی په کونج کې چپ لاس ته وګرځېد. د سیند په غاړه له لوخو څخه د خوسا پاڼو بوی راته. لاسونه یې وربړدېدل. تومانچه یې وویستله. سترګې یې له لوخو څخه نه اړولې. دروازې ته ورسېد. په ماسټر کیلي یې خلاصه کړه. چټک ننوت. د هوسایۍ سا یې واخیستله. ټول باغ په ناکاره بوټو پټ و. دی منځ ته په نرۍ لارې روان شو. هلته یې د شلو مترو په اندازه پوخ سرک ولید. تر ځمکې یو نیم متر جګ جوړ شوی و. وبنګېد «دا سرک د څه دپاره؟» په باغ کې وګرځېد. ترونو لاندې په دلۍ دلۍ چارمغزو او خوسا انارو وخوت. په پای کې ستړی ستومانه د سرک پر ژۍ کېناست. پښې یې وځړولې. چورت یې واهه چې پټنځی نو چېرته دی. څپلۍ یې د جګو بوټو پر سرونو ولګېدلې. ټېل یې وهل. لاندې په دېوال کې یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

فلزي تخته ولیدله. د زنګ ضد رنګ یې درلود. تازه شو. ور کېوت. قلف یې واز کړ. برابرې کوټۍ ته ننوت. په وینو لړلې وه. له ځان سره وبنګېد «خوشې خلک وېروي» دلته هم په دېوال کې فلزي تخته وه. په قلف یې کیلي ننوېستله. تونل ښکاره شو. په څراغونو روښانه و. دی پکې لوی دهلېز ته ووت. غږ یې کړ:

–څوک شته؟

چا ځواب ورنه کړ. خو په فرش باندې د پېښو پلونه ښکارېدل. چورتي شو چې اوسني دي که پخواني؟ د دهلېز په پای کې برقي منقل، مېز، ظرفشوی او د لوښو الماری وه. میوند منقل وکوت. ګوته یې وسوزېدله. همدا شېبه ترې کار اخېستل شوی و. زړه یې لکه ډول درزیده. په ښویه وېښتانو یې لاس کش کړ. شنې سترګې یې په ډار شاته واړولې. په احتیاط سالون ته ننوت. د کوچونو شاته یې کمال شاه او ملکې ولیدلې. له ډاره غونج ناست وو. خو شاهزادګۍ دېوال ته آرامه ولاړه وه. د هغې ګرد سور کمیس هم د عامو ښځو و. د میوند ژامې ورپېړدېدلې. ورخیز یې کړ. په یوې سپېړې یې د ملکو څنګ ته واره کړه. ښځې وسونګېدلې. میوند چیغه کړه:

–تا زما مورکۍ ووژله. په اغې ته څونه ګرانه وې، خبره یې؟

د شاهزادګۍ له خولې اخ نه خوت. ژړ ژړ یې سا اخېستله. بېرته په پښو ودرېدله. میوند بله حمله وکړه. هغه د کوټې د دروازې مخ ته واره شوه. ده بیا چیغه کړه:

–زه به ملامت وم زه. اغې درته څه ویلي وو؟

شاهزادګۍ پاڅېدله. میوند ټول رپېده. چپ لاس یې په ښویه وېښتانو څټ ته تېر کړ. په ښي لاس یې تومانچه راووېستله. بارکزۍ ملکه یو دم پښو ته ورپرېوتله. غومبرور مخ یې جګ کړ:

–زویه! خدای ته وګوره! اغه ملامته نده. ټوله ګونا زموږ ده.

میوند چیغه کړه:

–زه ستا زوی نه یم. کم اصل د اصیلې ښځې زوی کېدی شي؟ آ؟

د ملکې ګرد مخ له ډاره ورپېړدېد. شاهزادګۍ منډه کړه. موریې له مټې ونیوله:

–تانه وګرځمه. دا څه کوې؟ ویمه پاڅېږه!

میوند ټېل وهله. هغه په شا ولوېدله. داځل کمال شاه زارۍ پیل کړې:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- الکه خیر دی! لور مې پرېږده! څو نه پیسې چې غواړې درکوم یې.

شاهزادګۍ پلار ته مخ کړ:

- پلار جانه! ویمه پرېږده یې! مړه به شمه. نور به څه وکې؟ زه نه وېرېږمه.

میوند تومانچه او سر همزمانه وځنډل:

- نه نه. بې غمه اوسه! زه تا مړه کومه نه. ته به امدا اوس ځې، د کم اصله ډم سره به واده کوې! بیا به دې ژوند داسې کم چې په مرګ شو کړو باسې. اغه ستا، دا زما.

سرتاجه له بهره راغله. رنګ یې تښتېدلی و. میوند په تومانچه شاهزادګۍ وتلو ته وبلله. کمال شاه یې مخ ته ودرېد:

- الکه! ته خبره واوره! اصل کې اغې ته بچ کړې.

میوند ته له قهره خندا ورغله. ډیکه یې کړ. د کمال شاه پلن بدن له درونددرب سره په ځمکه ولګېد. شاهزادګۍ په سختۍ بېرته پاڅاوه. هغه له لور څخه لاس کش کړ. برګ شو:

- پرې مې ده، ورکه شه! ما خو دا املته ختموه. تا ویلې مه یې وژنه. داسې یې باسمه چې بیا زما نوم وانخلي. دا دې باسل. تا په دغه پسې پټ پټ ژړل، کنه؟ په ورځو ورځو دې ډوډۍ نه خوړله. قمر اقبال غوندې شازاده سره دې واده ونکه. اغه ام تا ته ښه مېړه و. ام یې ما ته مقدسپال تسلیمول. اوس وخوره نو!

میوند هک پک شو. لاس یې په ښویه وېښتانو څټ ته تېر کړ. شاهزادګۍ ته یې وکتل. هغې سر ښکته اچولی و. په مخ یې د سپېږې ځای تک سور و. دده تېر کېکاږل شو. سترګې یې سرتاجې ته واړولې. هغې سر وښوراوه چې رښتیا وایي. بیا یې نظر شاهزادګۍ ته لاړ. هغې اوس ژر ژر سا اخېستله. زړه یې ورو ورو ډکېده. ده په سرتاجې چیغه کړه:

- تا مخکې ولې نه ویلې؟

هغې نرۍ پزه په ګوتو کېکاږله. په آرامه یې ځواب ورکړ:

- خدای شته زه د اوله خبره ومه چې دوئ دلته دي. قسم یې راکه چې نه دا خبره درته وکمه او نه ځای وښیمه.

د میوند سترګې تاوېدلې راتاوېدلې. سا یې سوزېدله. یو دم یې تومانچه خپل سر ته ونیوله. د سرتاجې خوله وازه شوه. شاهزادګۍ سترګې جګې کړې:

- ته ځان وژنې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

میوند ککره وخوځوله. شاهزادګۍ بیا وپوښتل:

– ته زما ژوندی په کار یې که مړ؟

د میوند سترګې غټې غټې ووتلې. ځواب یې نه درلود. شاهزادګۍ غبرګه کړه:

– په ما تر تا ډېره سخته وه. خو ستا د پاره ژوندۍ یمه.

میوند په ګونډو شو. سلګۍ یې ووهلې. د تومانچې لاس یې وځړېد. سرتاجې یې په اوږه لاس کېښود:

– څه چې وشوه اغه وشوه. اوس په راتلونکي فیکر وکړ!

میوند د هغې لاس ټېل واهه. د شاهزادګۍ څنګ ته لاړ. سر یې ښکته اچولی و. تېره زنه یې وخوځېدله:

– ما نه بې اندازه بد شوي. منې ایځ لاره نشته چې دا جبران کم. زه...

کمال شاه تروه څېره ملکو ته واړوله. شاهزادګۍ د میوند خبره پرې کړه:

– لاره شته.

هغه سر پورته کړ. د شاهزادګۍ ګردې شونډې ورپېدلې:

– ته دغې خبرې ته مه ځورېږه! زما زړه به ارام شي. دا یې جبران.

د میوند د اوښکو بهیر تېز شو. په سلګیو کې وپسېد:

– ته څونه ښه جینۍ یې؟

شاهزادګۍ خوله غوړه ته ورنژدې کړه:

– خوشې خو راباندې مین شوی نه یې.

بېرته یې پزه جګه ونیوله. میوند پخ وهل. سرتاجې هم واوربدل. موسکۍ شوه. غږ یې کړ:

– موږ خو خاندو. خدای شته هره دیقه امکان لري دولت دا ځای پیدا کي.

میوند په ورغوي سترګې وسولولې، راوګرځېد:

– منې په ژوند رښتیا باور نشته. ډېر ترې د سبا په طمع ارمانجن تلي. زه غواړم امدا نن یو کار وکم.

د ټولو پام ور واوښت. هغه غبرګه کړه:

– دې سره به ام دوه زړونه خپل آرمان ته ورسېږي، ام به خزانه بچه شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاهزادګۍ پوه شوه. ځکه يې ستر ګې ښکته واچولې. ميوند وويل:

– زه غواړم د عالي قدرې شازادګۍ سره واده وکم.

کمال شاه مخ بېرته را وګرځاوه. غږ يې کړ:

– دا نه کېږي. اصل کې پيسې وغواړه! هرڅو نه چې غواړې.

ميوند د چا خبرې نه اورېدلې. د شاهزادګۍ په موافقه ډاډمن و. له هغې يې وپوښتل:

– ستا څنګه خوښه ده؟ ته خو وو ايه کنه!

کمال شاه خپله لور په غېږ کې ونيوله. په غاړه کې ننوتې زنه يې وخوځېدله:

– لورې! پلار دې اوس بې وسه دی. هرڅوک يې په ځمکه غورځوي. ته خو يې مه غورځوه!

د شاهزادګۍ سترګې ډکې شوې:

– تا نه وګرځمه پلاره! اغه مې هېرېږي؟ چې مريضه ومه تا او مور مې يوه هفته ډوډۍ نه خوړله. ټوله ورځ به په جومات کې ناست وئ. دوعا به مو راته کوله. اخېر زه جوړه شومه تاسې مريضان شوئ.

د کمال شاه سترګې هم ډکې شوې. د لور سر يې ټټر ته راکاږه. شاهزادګۍ په آرامه ګرد مخ ميوند ته واړاوه:

– زه واده نه کوم.

پاچا د هوسايۍ سا واخېستله. سرتاجې ژر ميوند ته وکتل چې اوس به بړک وهي. خو هغه د توقع خلاف غلی و.

شاهزادګۍ سر جګ ونيو. ويې ويل:

– ما ته اوس د مور او پلار ژوند موهم دی. ته دوئ ناريالين ستوري ته ولېږه بيا به ګورو.

سرتاجې غږ کړ:

– ته صبر صبر! خدای شته دا خو د ميوند په وس پېښي نده. څنګه به شي؟

شاهزادګۍ په ګرځېدو پيل وکړ. ويې ويل:

– بل کس به پيدا کمه. د خزانې دپاره هرڅوک دا کار کوي.

– وا! نه نو، سره د دو نه خبرو بل چا سره واده کوې؟

– زما امدا شرط دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

– خدای شته ته نو بېخي...

شپېږ ملکې په سرتاجې برګې شوې. هغوئ دا شرط د ژوندي پاتې کېدو یوازینی چانس وباله. میوند غږ کړ:

– زه یې ناریالین ته لېږم.

د ملکو په څېرو کې د کامیابۍ موسکا خپره شوه. سرتاجې سر وخنډه:

– نه نو، ته دا کار کولی شې؟

د میوند تېره زنه وخوځېدله:

– زما یې هرشرط قبول دی.

د شاهزادګۍ اوښکې وځلېدلې. سرتاجې شا واړوله. وبنګېدله «بیا یې وغولولې»

■■■■■

میوند په رستورانت کې سترګې وګرځولې. دلته به په څانښت کې خلک تل کم وو. خو دومره هم نه. دوو تنو د تشو مېزونو په منځ کې چای څښنه. بل کس د اوږد تخت په پای کې د شوروا کاسه تشه کړې وه. ګوتې یې څټلې. میوند ترې مخ واړاوه چې کانګې یې رانه شي. ګارسونانو له بې کارۍ نه په موبایل کې لوبه کوله. د رستورانت د ځوان او خپتور خاوند په څېرې کې مایوسۍ پخه اړولې وه. آن دده په ننوتلو هم کمه نه شوه. دی یې د تخت تر بله سره په سترګو بوت. میوند د لویې کړکۍ څنګ ته پلتۍ ووهله. ګارسون په منډه ورغی. ده وویل:

– وړه چاینکه شین چای او دوه ګیلاسه!

د ګارسون په ببرته تګ کې مستي نه وه. مګر د میوند زړه الوت غوښت. دنیا ورته بې حده ښکارېدله. د غچ اخېستلو او زړه تنګوالي ځای امیدونو نیولی و. د شاهزادګۍ په یاد یې د مینې څپو د بدن غړي تخنول. بیا یې د مینې په جادو باور پیدا شوی و. په ځان کې یې د هر دروند مسئولیت د اخېستلو قوت لیده. د رستورانت شاته په کوڅې کې غرهاریې پام واړاوه. شپوه ګل له ټکسي کېوت. ږیره یې ببره شوې وه. ده ته یې لاس جګ کړ. رستورانت ته ننوت.

میوند ګیلاس مخ ته ورکېښود. هغه وپوښتل:

– خانه! ولې دې وویلې حتمن د شا د لارې راشه؟

میوند د رستورانت په مخ کې د ښارګرو سور موټر ته شنې سترګې ونیولې:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– چې د قمراقبال کسانو درته پام نشي. ماغوندې په لانجه وانه وړې.

– که دننه راشي؟

– نه راځي. د پیسو ورکولو نه ویرېږي.

دوا ړو پخ وهل. غبرګ سوالګر د کړکۍ ښیښه وډبوله. غړیې کړ:

– خیر وکئ! پرون نه مو ډوډۍ نده خوړلې. خدای مو له هرې بلا وساته! خدای دې...

شېوه ګل لسګون ورکړ. سوالګر دعاګانې وغځولې. ګارسون د مشتریانو د خوشحالولو لپاره پر سوالګر برګ شو:

– ځه ځه! اله اله! په خلکو چای مه خرابوه! اله اله!

هغه یې په ډیکو ډیکو د رستورانت له څنګه وشاړه. د میوند تېره زنه وخوځېدله:

– د خدای لټ دی.

بیا غره هار شو. د خلاصې باډۍ موټر راغی. رستورانت ته یې مواد راوړل. غبرګ سوالګر وځغاستل چې جوالیتوب یې وکړي. خو ګارسون بیا ټېل واهه. خپلو کسانو ته یې د بوجیو د کوزولو اشاره وکړه. شېوه ګل وویل:

– ودې لیدل خانه؟

ګوته یې د ښارګرو له موټر څخه هاخوا ته ونیوله:

– کله دې د تناره مخ ته دونه سوالګر لیدلي؟ هره ورځ بې کاران زیاتېږي.

نورو کسانو دېخوا ته وکتل. میوند وپسېد:

– غلی غږېږه! ځان ته غم ګورې؟

شېوه ګل هم غږ ټیټ کړ:

– بلا ورپسې! ښه ځه، څه خبره دې کوله؟

– یو کار دی. منې ته یې کولی شې. خو خطر ام لري.

– د آزادۍ خبره ده؟

– نه، ته خو په تشه ګېډه نځېږې.

– نو بل کوم کار خطر لري؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه د زنې په بېرېږ ګوتې وسولولې. میوند سر وړاندې کړ:

– د کمال شاه کورنۍ باید ناریالین ته ولېږو.

د شېوه ګل سترګې راوو تلې:

– وی ښه؟ شازادګۍ دې پیدا کړه؟

میوند سر وخوځاوه. د ملګري سترګې يې تېرې شوې:

– څه دې ورسره وکړل څه؟

میوند کیسه پیل کړه. شېوه ګل به کله خوله ویته کړه، کله به يې وروځې واچولې. میوند په پای کې وپوښتل:

– کېږي که نه؟

پیلوټ چورت یوړ. د میوند پام تنکیو ځوانانو ته واوښت. ټوکې يې کولې. لاسونه يې اچول. په زوره يې خندل. تا به

ویل په دنیا کې هېڅ غم نه شته. په ده ښه لګېدل. د شېوه ګل غږ جګ شو:

– زه وایم چې دولت ولې د الوتکو تلاشي سخته کړې ده. امم، کمال شاه لټوي.

– څنګه څنګه؟

– خاصه قطعه د الوتکو تلاشي کوي. زموږ د قوماندانه يې د الوتنو د جدول صلاحیت اخیستی دی.

میوند شونډې کېکاږلې. تېره زنه يې وخوځېدله:

– منې دا کار د قمر اقبال دی.

غابنونه يې وچیچل:

– بې غیرته الله یار شاه ورته نه وایي چې زما وطن کې دې څه غوبل شروع کړی.

– ههههه، اغه چا ویلې چې پښتون په توپ ورځي، په ټانک ورځي. خو په پیسو نشي ورتلی؟

شېوه ګل غږ بېخي ټیټ کړ:

– الله یار شاه د جاوېد اقبال بې ایجازې تشناب ته نشي تلی.

دباندې د مقدسپالو موټر راغی. تنکي ځوانان وتښتېدل. یو يې ګیر کړ. دو مره يې وواهه چې ګرېوان يې په وینو شو.

ویې غورځاوه، ترې لاړل. هلک په ملاسته ژړل. د میوند هم زړه ډک شو. شېوه ګل غابنونه وچیچل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– داه! وينې؟ پوهېږې ولې؟ چې خلک په خپل غم کې شي. چې آزادۍ ته يې پام نشي.

ميوند وليدل چې هلک پاڅېد. ګوډ ګوډ روان شو. په زړه کې يې وويل «څه شوکر بنه دی» شپوه ګل سر نژدې کړ:

– هرحکومت چې په خلکو ظلم کوي خانه، په دې پوه شه چې څه ورانی پکې دی. اغه پټوي.

ميوند ته دا خوشې خبرې برېښېدې. لاس يې لکه سپېره په هوا کې وڅنډه، چې دا پرېږده. ويې ويل:

– زما په خبره فکر وکه! منې يوه لاره خو ضرور شته.

– داه، کلي اوبو وړی و. ملنګ خپله لکړه يادوله.

ميوند موسکی شو. شپوه ګل په هماغې لارې ووت چې راغلی و. دی په فکر کې لاړ چې اوس څه وکړي؟ په طلايي رنګه موبايل کې يې دالوتکو د سوق او ادارې د مشر، ذاکر، په نوم پسې وکتل. پيدا يې نه کړ. اوږد مخي څارګر له دروازې څخه غږ کړ:

– ای خانزاده! پاڅې! مور ته دې ناست يې؟

د ميوند ورته ماغزه وخوټېدل. خو ناچاري وه. موټر ته وخوت. ويې ويل:

– کور ته ځم.

ګردمخي وپوښتل:

– ته شازادګۍ لټوې که مېلې کوې؟

– امدا لټول دي کنه. منې ستا ککره په دې نه خلاصېږي.

هغه تروې وکتلې. ميوند مخ واړاوه. د موټر له ښيښې يې توتکۍ ته پام شو. لکه بلده مرغۍ له دوئ سره برابره په هوا کې روانه وه. ميوند دوه ځله ورته وروځې واچولې. دريم ځل يې مصنوعي موسکا وکړه. د افغانستان د فضايي څېړنو په مرکز کې مامورينو کړس کړس وخندل. د ميوند په خيال کې هم نه راتلل چې دا د ارين بېړۍ کمره ده.

په کور کې چرمي بکس ته کېناست. ګردمخي ولاړو. ده د يادداشت کتابچه وباسله. لوی لاس يې هره ټليفوني شمېره په دقت کتله. بيا بيا يې پاڼې شاته اړولې. د سرې زړه تنګ شو. بهر موټر ته لاړ. ميوند د ذاکر شمېره وختې موندلې وه. له سور موبايل څخه يې ټليفون وکړ. زنګ نه تېرېده. د هغه کور د ښار په مرکز کې و. ورپسې ووت. شېبه پس يې اوږدمخي ته د موټر د درولو امر وکړ. هغه بريک ونيو. کړې يې وکتلې. ده له کېوتو سره بيا امر وکړ:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– موټر پرېږدئ راځئ! لږ د پښو مزل دی.

اوږد مخی برګ شو :

– موږ ستا د پلار نوکران نه یو. ېبرته به زر راځې!

میوند همدا غوښتل. په چوک کې بې شمېره خلک پر یو کس راتاو وو. هرچا یې مخ ځان ته اړاوه چې ما بوځه. زه ښه ختګر یم. سړی تو به ګار شو. د وتلو لاریې نه موندله. میوند د ټېلماټېل ترڅنګ تېر شو. پنځوس متره به تللی نه و چې په شین سري کس یې سترګې ولګېدلې. د سرک په غاړه یې خیر تولوه. دی تاو شو چې مخ یې وګوري. یو دم یې شنې سترګې راووتلې. دا ذاکر و. زړه یې سخت درد وکړ. تېز ورغی. هغه پاڅېد. غېږه یې ورکړه. ده وپوښتل:

– دا ولې دا؟

د هغه زړه ډک شو. د خلکو ټېلماټېل ته یې اشاره وکړه:

– دوه ورځې الته ودرېدلمه. چا کار ته نه بیولمه. ځوانان شته. ماڅه کوي. مجبور شومه.

– ولې وظیفه؟

– ویې شړلمه. ویلې بودیجه نشته. معاش نشو درکولی.

میوند عمیق نفس واخېست. اوس نو د کمال شاه د انتقال لپاره بله هېڅ لاره نه وه. د ذاکر غږ جګ شو :

– ما خپله په ځان کړي. دوه ښځې مې د بچو سره ناریالین ته ولېږلې. څوارلس ویزې مې ولګولې. ایسته ټولې پیسې په کمېشنکارانو او ټکېټونو لاړې. لا قرضداره شوم. اوس رانه خوشاله ام ندي. دا ښځه وایي اغوئ درته ګرانې وې ودې لېږلې. اغوئ وایي دا درته ګرانه وه پرې دې ښودله. الته مې زامن کار کوي. یوه روپۍ نه رالېږي.

د میوند په زړه کې خپل بند دکان وګرځېد. وېرېده که نايیتوب وریاد کړي په قهر به شي. پوښتنه یې بل ډول وکړه:

– کوم کسب مسب دې یاد ندی؟

ذاکر کړېږ وروکتلې. ځان یې نېغ کړ. سر یې شخ ونیو :

– زه اصیل مومند یمه. قوم لرمه. عزیز لرمه. عزت لرمه.

میوند پوهېده چې د هغوئ په زړه کې هم نه ګرځي چې ده ته سپکاوی کوي. سر یې ښکته واچاوه. ذاکر وویل:

– ته دلته څه کوې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

میوند ورته د کمال شاه د کورنۍ کیسه وکړه. ذاکر وپوښتل:

– کمال شاه څه غواړي؟ چې د ناریالین نه بېرته د مقدسپالو په ضد خلک پاڅوي؟

– هو نو. غلی خو نه کېني. څنګه؟ څوک نه پېژنې؟

– پېژنم. مګر ایڅوک دو نه خطر نه مني.

میوند سوړ اسویلی وکړ. ذاکر سر وخوځاوه:

– که زه په خپله وظیفه کې ومه ما دا کار کوه. دخپلو بچو د آینده دپاره.

د میوند په مغزو کې کړنګ شو «منې چې امدا لاره ده» ویې ویل:

– زه درته وظیفه بېرته اخلم. خو چې خپلې وعدې نه په شا نشې!

ذاکر بیا سر جګ ونیو:

– زه اصیل مومند یمه.

میوند له ډېرې خوشحالۍ د جېب ټولې پیسې وویستلې. ذاکر سست مخالفت کاوه. ده په موټې ورومنډلې. په بېرته تګ کې یې سرتاجې ته ټلیفون وکړ. ویې پوښتل:

– د پاچا ماما لور څنګه ده د پاچا ماما لور؟

– بلا نده وهلې مکاره.

میوند موسکی شو:

– ته د اغه شرط دپاره په قاره یې؟ اغه پوییدله چې زه یې منم.

– خدای شته ځینې ښځې سړي داسې غولوي لکه ماشومان.

میوند کړس کړس وخندل:

– ته سبا د جوماتونو د کومک اداري ته راشه! ستر ملا صیب ته به ووایو چې یو کس ته کار بېرته ورکي.

– پلار مې؟ اغه چاته نه واسطه کېږي. که د اشرف په وس کې وي وبه یې کي.

میوند سبا دکان خلاص کړ. ترڅه ځنډ وروسته یې شامپو او مخپاک په پلاستیکي کڅوړه کې واچول، ووت. دروازه یې قلفه نه کړه. په ښویه وېښتانو یې لاس د څټ زخم ته یوړ. په موټر کې ناستو ښارګروته یې وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– یارانو! داسې وکئ! یو دوکان ته ګورئ! بل ماسره حمام ته لاړ شئ! شا به مې وسولوئ!

اوږد مخي ټپل واهه:

– ورک شه دمه!

– غوصه کېږه خو مه!

میوند دا وویل، ترې روان شو. د هغوئ له سترګو پناه یې ټکسي ونیوله. د جوماتونو د کمک ادارې په کوڅه کې ګڼه ګوڼه وه. د خیرنو بدنونو بوی یې په سږمو ولګېد. دوو تنو یو بل تر ګرېوان نیولي وو. هر یو ویل زما وار مخکې دی. نورو د خلاصولو کوشش کاوه. میوند یې شا ته تېر شو. لوی تالار ته ننوت. هلته شور کم او د عطرو بوی و. سترملا د ښیینبو په کوټه کې له څو تنو سره مجلس درلود. په کړکیو کې مامورینو له مراجعینو سره خبرې کولې. سر تاجه د دېوال څنګ ته له چوکۍ پاڅېدله. دواړه د اشرف مېز ته ودرېدل. هغه په کمپیوټر کې نومونه لیکل. میوند د اشنایانو لېست ورکړ چې ثبت یې کړي. ویې پوښتل:

– ای انډیواله! هرچا ته پخوانی کار بېرته ورکوئ؟

– پخوانی د کومه شي؟ زیاتره د کسبونو شاګردي ده. چې استاذ شي، یا خپل دوکان خلاصوي. یا شریک کېږي.

میوند شاته شو:

– نه ولا. زما اشنایان که ماموریت یا دېقاني وي کوي یې. جوالیتوب ام کوي. خو کسب مسب نه کوي.

سرتاجې غږ کړ:

– ګدایي ام کوي.

هغه په سږمو کې وپشېدله. په کمپیوټر کې لېستونو ته یې ګوته ونیوله:

– دا ټول غیرتي دي. په خپل وطن کې په کسبونو شرمېږي. بل چېرته تشنابونه ام پاکوي.

اشرف کټ کټ وخندل. میوند کوڅې ته وکتل. خلک شېبه په شېبه زیاتېدل. بېرته یې اشرف ته مخ کړ:

– انډیواله! هرڅنګه چې کېږي زما یو اشنا ته به خپل کار بېرته ورکوئ!

– څه کار دی؟

– د الوتکو د سوق او ادارې مشري. نه کېږي به راته نه وایې!

(c) ketabton.com: The Digital Library

اشرف پخ وهل:

– دغه حال دی. خلکو ته چېړاسي توب نه رسي.

د میوند ورته ماغزه سرچپه شول:

– ویت ویت مه کېږه! چې دونه نشئ کولی نو ستاسې کار څه دی؟

سرتاجه د هغه بې نزاکتۍ ته حیرانه شوه. د اشرف هم خندا وتښتېدله. ویې ویل:

– ته ولې په قاریې؟ راتلونکي کې به وشي. دونیا په امید خوړل شوې.

– امید خېټه نه مړوي. او راتلونکی څه مانا؟ سبا؟ بل سبا؟...

– دغه حال دی. په کال کې ام چې وشي ټوپی اسمان ته واچوه!

میوند سوړ اسویلی وکړ:

– سم ووایه نو چې نه یې کوم!

اشرف سرتاجې ته سر وخوځاوه چې دا څه وایي. خو میوند په خپله خبره کلک و:

– ستاسې خو په وس ده. که په حکومت فشار راوړئ سبا کارونه بېرته ورکوي.

اشرف ګردې وړې سترګې ور واړولې:

– هه، اغه وختونه باد یوړل.

میوند په ډېر امید راغلی و. مړاوی شو. په ټټر کې یې دروندوالی احساس کړ. بیا یې جموجوش ته وکتل. یودم تېز روان شو. د شامپو او مخپاک کڅوړه یې زنګېدله. د پلاستیک شرپه هار خوت. سرتاجې او اشرف په سترګو بدرګه کاوه. هغه په کوڅه کې په دېوال جګ ودرېد. نارې یې کړې:

– ای ورونو ای! اورئ؟

ټولو مخونه ور وګرځول. سرتاجې او اشرف د کړکۍ نه کتل. سترملا یې هم څنګ ته راغی. میوند وویل:

– تاسې غلي شئ! وایم ستر ملا صیب خو موږ او تاسې ته کوشش کوي. خو کارونه دونه ندي چې هر چا ته ورسېږي. منې چې چاته رسېږي ام، خدای خبر چې کله.

ډنګر ببر سري کس د چرسیانو په انداز غږ کړ:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– نو ته څه زموږ په زخمونو مالګې دوړوې؟

میوند آواز لا جګ کړ، چې د کوڅې په پای کې هم واورېدل شي:

– زه وایم خلک د نن او سبا نلري. بچي یې وږي دي. کارونه باید زر پیدا شي. او کارونه تیار د دولت سره شته.

یو تن لاس وښوراوه. چیغه یې کړه:

– ته لېونی یې. کمپنۍ تړل شوې.

– ندي تړل شوي کنه. تاسې یې شړلي یئ. خلاص.

یو سراسري زوږ پورته شو. ده چیغه کړه:

– ای! منې چې وغواړئ په زوره خپل کارونه اخېستلی شئ! په رضا یې ګوره څوک نه درکوي.

چا ویل نه کېږي. چا ویل هسې لګیا دی. خو اکثرو پوښتل چې په زور کارونه څنګه واخلو؟ میوند وویل:

– راځئ ټول بېکاران خبر کو! سبا نه، بل سبا نه، دریم سبا مرکزي واټ ته را ټول شو. ټولو ته وو وایئ څه چې لرئ درسره یې راوړئ! که حکومت د زوره کار اخېسته موږ تې څه کم یو.

د «ژوند ژوند» او «زنده باد» نارې شوې. میوند غوښتل لاړ شي. سرتاجه یې مخ ته ودرېدله:

– خدای شته ځان دې په بلا ککړ که.

– مکوه! یا به وخورو ککرۍ یا به کامران شو.

– په دولت دې زور نه رسي.

– ته به یې ګورې.

میوند روان شو. سرتاجې نرۍ پزه په ګوتو کېکاږله. ورباندې غږ یې کړ:

– اوس نو پټ ګرځه!

– منې که ابخ وشي. د اغوئ زه په کار یم. شازادګۍ ورته پیدا کوم.

کټ کټ یې وخندل. سرتاجې وویل:

– خیر دی! دا یوه خبره زما ومنه!

ده په ټېر لاس کېښود:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– په سترګو.

میوند خوشحاله و. اول ځل یې د دومره خلکو مخې ته وینا وکړه. هغوئ هم ومنله. بله ورځ به د مظاهرې مشري کوي. د ټولنیزو اړیکو په پوهنځي کې یې لوستي وو چې رهبر همدا اسې وي. د غرور احساس یې کاوه.

دوو ځارګرو ساعت ته وکتل. ګردمخی له موټره ووت. دده دکان ته یې سر دننه کړ. تش و. ټلیفون یې را واخیست. ده ځواب ورکړ:

– منې بل ښار کې عاجل کار پیدا شو. چې راغلم بیا غږیږو. خیر دی اغه دوکان قولف که!

موبایل یې بند کړ. ګردمخي ځمکه په لغته ووهله. په خپله ژبه یې کنځلې وکړې. بیا بیا یې زنګونه ووهل. میوند په بس موټر کې ناست و. ټلیفون ته یې کتل. په شونډو یې موسکا ګرځېده.

هغه د ښار په بل سر کې د نایي دکان ته ننوت. ماما یې کلکه غېږه ورکړه. دی په پسخانې کې د زړو چوکیو تر څنګ په یو ازینی نالی وغځېد. څه نایان چې یې پېژندل ټولو ته یې زنګ وواهه. ورځخه یې وغوښتل چې خلک له مظاهرې خبر کړي. وچ هډور سلطان له بیاتي او ړمنځ سره د اوږد سري ځوان شا ته ولاړ و. په ټلیفون کې یې میوند ته وویل:

– خیر دې وي.

د موبایل د بندولو تنۍ یې ووهله. سمدلاسه یې مشتري ته مخ کړ:

– خبر شوې؟ دریم سبا ټول بې کاره شوي خلک مرکزي واټ ته راوځي.

ځوان په هنداره کې خپل پیکی کوت، چې سم جوړ شوی که نه. ویې پوښتل:

– څه خبره ده؟

– غواړي د دولت نه خپلې وظیفې په زوره واخلي.

– رښتیا وایې؟ زه ام ځمه.

د ښار په بل سر کې تورکي مسلم پاچا سپینږیري مشتري ته همدا خبره وکړه. مشتري برګ شو:

– الکه ته په دې خبرو نه پوهیږې. غلی کېنه! دا ټولې دسیسې دي.

بل ځای رازق د ځان غوندې د چاغ هلک ږیره په برقي ماشین اخېستله. په نري غږ یې وویل:

– مظاهرې ته راځې ورور؟ خلک دولت نه خپلې وظیفې بېرته غواړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- یره زما پلار خو پېژني کنه. وګوره چې اغه څه وايي.

د حمام د څنګ په دکان کې د شناوی ږيري نايي د ګنجي مشتري وښتان بياتي کول. ويې ويل:

- اغا صيب! د حق طرفدار خو يې کنه؟

ګنجي خپل غومبرور مخ ور واړاوه:

- کبير لالا شک لرې؟

د کبير شناوی ږيره بيا وخوځېدله:

- ښه نو دوه ورځې پس دې يو ځای ته بيايمه.

تر سبا پورې د مظاهرې ګنګوسه په ټول ښار کې خپره شوه. ميوند په پسخانې کې پر نالۍ ناست و. په ټلېفون کې يې چاته د مايک او لوډسپيکر د بندو بست سپارښتنه کوله. پکولي ماما يې چای او پنير راوړ. له سګرټه يې لوخړې وېستلې. دسترخان يې وغړاوه. توده ډوډۍ پکې وه. ميوند په ګيلاسونو کې چای واچاوه. ماما سپينې وروځې بره کش کړې. سپين برېتونه يې ورپېدل:

- الکه! دادې څه غوبل جوړ کړی. د مظايرې څه خبره ده؟

ميوند موسکی شو. د پنېر مړۍ يې په خوله ومنډله:

- مکوه ماما! منې چې ډب نه وي ادب نشته.

- داه! دی اوس خلکو ته ادب ښيي. ادې دې پېژندلی وې. ته رښتيا کمقل يې. تا پورې څه؟ خپله ګوزاره کوه!

د ميوند چورت خټه او زړه ډک شو. ګيلاس يې کېښود. ويې ويل:

- منې که اغه ژوندی وه امغسې مې کول.

- ښه د اغې دې منله زما نه منې؟ خفه دې کړمه.

ميوند د ماما مخ ځانته وګرځاوه. د شاهزادګۍ د شرط کيسه يې وکړه. ماما تر چورت وروسته سپين برېتونه ورپول:

- څه وخت مظايرې ته ځو؟

ميوند يو دم غاړې واچوله. لاسونه يې ورښکل کړل. په تګ کې يې وويل:

- تر بل سبا دونه کارونه دي چې ډوډۍ ته ام وخت نه پيدا کېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دريمې ماڼۍ کې قمر اقبال پر دواړو څارګرو برګ و. د امروتين په ژبه يې ميوند ميوند يادوه. هغوئ څوړند سرونه ښورول. ده د دروازې له درز څخه تالار ته وکتل. د پوليسو افسرانو يو په بل پسې سرې چوکۍ ډکولې. اکثرو د مقدسپالو يونيفورم درلود. تلوېزوني کمرې په پای کې ولاړې وې. په دريځ کې سپينه لويه چوکۍ ښکارېدله. د کمال شاه طلايي او د سترملا شنه څېره نه وه. هغه يې د امروتين ستوري پر لوی شتمن پلورلې وې. خو مقدسپالو ويل د دوئ پاچا ملنګ سړی دی. ډېر جړک او بړک يې نه خوښېږي. الله يار شاه له دروازې څخه راووت. ټول تيارسۍ ودرېدل. د پاچا وړوکی ځان په لويې چوکۍ کې ډوب شو. پر وړوکي مېز باندې مايکروفونونو ته يې خوله نژدې کړه:

– د غنمين غيرتي او خپلواک ولس ته سلام!

په تالار کې د تکبير نارې شوې. الله يار شاه دوام ورکړ:

– ورونو! د اسلام دښمنان زموږ کاميابي نشي زغملی. اغوئ په کمپنيو حملې کوي چې مسلمانان بې کاره شي. دين ته سپکاوی کوي. اوس غواړي په مظاهرو مو وويروي. دوئ دې په دې پوه شي چې موږ ولږه تېرولی شو. خپل ځانونه او اولادونه قربانولی شو. خو دين ته سپکاوی نشو زغملی. موږ به يې دسيسې شنډوو.

په تالار کې چکچکې شوې. پاچا ګوته وښنډله:

– ټولو دښمنانو ته ووايئ چې دلته غيرتي قومونه دي. اڅکزي، اورکزي، وزير، خټک، خوږيانۍ، خروټي، اندړ، پوپلزي او ډېر نور. د دوئ په يوه ناره جهان لړزېږي. دوئ د دين دپاره د سر او مال نه تېر دي. موږ به نن وي که سبا ستاسو ګوډاګيان ماتوو. او تاسې به هم ورسره د تاريخ تورې کندې ته غورځوو.

په تالار کې شور شو. د ښنګ په کوټې کې پر چوکۍ ناست جنرال سر ښکته اچولی و. ګوته يې د غومبري او شونډې پر پخوانې زخم سولوله. جاويد اقبال د ممپلې په شان وړه پزه ور نژدې کړه:

– تاسې مو ددې دپاره د کورنيو چارو وزير ټاکلی نه يئ چې شخصي خواهشات پوره کئ. زموږ مالي زېرمې دومره ايضافه ندي چې بې باکانه يې باد ته وسپارو. کله چې زموږ له مالي ملاتړه برخمن ياستنو د قرار داد ټولې مادې به په بالقوه ډول په ځان تطبيقوئ!

وزير شکېدلی مخ پورته کړ:

– بې غمه اوسئ! دا ډم به درته ټوټه ټوټه راوړمه!

(c) ketabton.com: The Digital Library

په تالار کې دوامداره چکچکو ددوئ پام واړاوه. هلته پاچا د لویو رهبرانو په شان د لاسونو په خوځولو په هماغه دروازه ووت چې راغلی و. ژورنالستان هم لکه پیریان ورک شول. د کورنیو چارو وزیر په جګ سر او مضبوطو ګامونو تالار ته راغی. شکېدلی مخ یې افسرانو ته واړاوه:

– زما ډېرې ندې یادې. دونه وایمه چې دا مظایره چیان امغه د کمال شاه کافران دي. ددوئ وهل ثواب لري. ګوره رحم پرې ونکړې! که نه په تاسې بیا نه خدای رحم کوي، نه دولت. ځئ نو خپلو کارو ته!

د ښار په بله برخه کې سرتاجه له موټره کېوتله. په تېټ سر د مستري خانو له مخې تېره شوه. فرعي کوڅې ته وګرځېدله. سوالګر ماشوم ورته لېرې ولاړ بادام وښود. سرتاجې سترګې کېکاږلې چې خپل سړی دی. بادام هغه ولیدله. باغ ته ورپسې ننوت. سرتاجې په ځمکه سترګې ګرځولې. په احتیاط یې په نری لارې قدم اخېست. دی وپسېد:

– اخله نو. تا خو ویلې دلته شیشکې نشته.

هغې غټې سترګې شاته واړولې. په ملا نېغه شوه:

– دروازه بنده که! شیشکې د پښو لاندې نه وي هوښیاره. لړمان مې کتل.

بادام پخ وهل. اوږده ږیره یې وریږدله. هغه جدي شوه:

– دې کې نو څه خندا ده، آ؟ چې وړه ومه د پلار مې انډیوال و. امدغسې باغ یې لره. زه پکې ګرده ګرځېدلمه. ګورمه لړم مې د کمیس لاندې په ملا روان دی. وی، چې راياد شي ولړزېږمه. څو ځله مې لاس که. منګولې ته رانغی. ما ځان وڅنډه. اغه ټک وهلمه. ایسته مې چیغې کړې. اغوئ هر څو نه ولټوه. پیدا نشو.

بادام بیا له خندا شین واوښت. سرتاجه برګه شوه:

– چې دا تا ټک وهي زړه به مې یخ شي.

له عمومي سرک څخه د پولیسو د موټر غږ راغی. د بادام خندا ورکه شوه. ویې ویل:

– په ما د لړم زهر نه ځي. چې پولیس مو ګیر نکي.

سرتاجې غټې سترګې ور واړولې. د بادام اوږده ږیره وخوځېدله:

– زه یې یو وار دونه وهلی ومه. یوه هفته بیستر ومه.

سرتاجې نری پزه په ګوتو کېکاږله. په سترګو کې یې اندېښنه وبرېښېده:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- څه دې کړي وو؟

بادام پخ وهل:

- اوس په کوزدې پښېمانه نشې.

- کېږمه.

- اخله نو. اسې خبره نه وه. يو الک سره مې جنګ کړی و. ورور يې پوليس و.

سرتاجې د هوسايۍ سا واخېستله. سر يې جګ ونيو. تېزه روانه شوه. ويې ويل:

- خدای شته تاسره د لږم نه ام نه ويرېږمه.

بادام خوږې خوږې ورپسې کتلې. دواړه د کمال شاه پټنځي ته ننوتل. کله چې بېرته ووتل، بادام وپوښتل:

- په ما مو څنګه باور وکه؟

- دېخواته راځه! لاره د قطارو ونو منځ کې ده. دا ميوند ويلې بادام درسره بوځه.

- او ته؟

- ما څه کوې؟ خدای شته د ځانه په تا زياته ډاډه يمه. خو د اشرف لېوني نه وېرېږمه.

- ولې نو راسره واده نه کوې؟ وېره به ام ختمه شي.

سرتاجه په نرۍ لاره کې ودرېدله. ګرد مخ يې ورتاو کړ:

- بس دغه دې ورانه وکړه.

هغه د باغ د دروازې په لور تېزه روانه شوه. د بادام مړاوی غږ جګ شو:

- اخله نو.

د ښار مرکزي واټ د موټرو په مخ بند شو. يوازې يو بارورونکی ګاډی د سرک منځ ته راغی. په خلاصه باډۍ کې يې د وينا لپاره دريځ ښکارېده. ډله ډله خلک مخامخ درېدل. د چا په لاس کې سوټی و، د چا چاړه. يو نيم تومانچه اړوله رااړوله. مست مست کېدل. په څو دقيقو کې پر سرک د پښې اېښودلو ځای نه و. له نژدې ودانۍ څخه ميوند رااووت. چکچکې شوې. هغه د موټر باډۍ ته وخوت. دريځ ته ودرېد. په واټ کې يوازې سرونه ښکارېدل. هوا توده او د خولو بوی و. ده د جيګري کميس تنۍ خلاصه کړه. تر سلام وروسته يې په مايکروفون کې وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– ورونو ! موږ د مجبوریته راغلي یو . منې که د ایچا سره بدي لرو . زموږ دوښمن ولږه ده. تنکي ماشومان راته ژاړي. څه نشته چې ورېې کو . مجبوریو سوال وکو . ښه چې ټول سوالګر شو څوک به خیرات راکي؟

ځینو وخندل. یوتن غږ کړ «دولت امدي ته ایښې ده» میوند ورته سر وخوځاوه. آوازیې لوړ کړ :

– چاروا کي دې دا خبره په خلاصو غوږو واوري! موږ کمزوري نه یو . هرڅه کولی شو . چانه ایضافه شی نه غواړو . موږ ته دې خپلې وظیفې بېرته راکي! امدا نن! او اخلو یې. که په زور وي که په رضا .

له یوه سره تر بله سره یو بې ساری شور جګ شو . ټولو یې خبره تایید کړه. د واټ د دواړو خواوو د وډانیو پر بامونو پولیس پیدا شول. د ماشیندارو خولې یې د مظاهره چیانو په لور واړولې. میوند هغوئ ته لاس ونیو :

– دوئ موږ په ټوپکو ډاروي. که دونه نران دي راکته دې شي!

د خندا زوږ ټوله فضا ونیوله. خو د ماشیندارو ضربو خندا په کریکو بدله کړه. هرې خواته منډې شوې. یونیم کس پر پولیسو ډزې وکړې. هرچا د ژغورنې لار لټوله. زخمیان تر پښو لاندې شول. مرمیو دریځ سوری سوری کړ . د میوند ماما ولوېد. ټټریې په وینو شو . ده ژر پورته کړ . ماما زګیروي کول. سپین برېتونه یې وخوځېدل:

– ما پرېږده! تښته!

خو میوند کله پرېښود . په شا یې کړ . ماما د ځان ټینګولو لپاره دده مخ ونیو . د میوند په دماغ د وینې بوی ولګېد . سر یې وڅنډه چې لاره ووینی. ماما خپلې منګولې د خوریه غاړې ته وښویولې. دده مخ په وینو لړل شوی و . مخامخ روغتون ته یې منډه واخیستله. له رسېدو سره یې نارې کړې:

– اله کومک وکئ! زخمي دی. کومک وکئ!

څوک نه و . نور مظاهره چیان هم ننوتل. د شا له دروازې وتښتېدل. میوند خپل ماما په چوکۍ کوږ کېناوه چې ډاکټر راولي. پر زینه دوه تنه مقد سپال کوز شول. پر دوئ یې ډزې وکړې. میوند د ستنې شاته پټ شو . ماما یې بیا ولګېد . بې روحه جسد یې سوړ له چوکۍ پرېوت. ده ورته وژړل. تومانچه یې ووېستله. په مقدسپالو یې ډزې وکړې. هغوئ د دېوال پناه ودرېدل. ده د ودانۍ د شا دروازې ته منډه واخیستله. په کوڅه کې تاو شو . په وینو لانده لستوڼي یې بډ وهل. سرک ته ووت. پولیسو مظاهره چیان موټرته اچول. ده په پلې لار د ګوتو په څوکو منډه واخیستله. چې د پښو دربهار یې جګ نه شي. د دوو ودانیو ترمنځ لارې ته ننوت. یودم ودرېد . څلور مقدسپال په بل سر کې ولاړ وو . مشر ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته اشاره وکړه. دی له ځايه ونه خوځېد. يوتن د ټوپک خوله ور واړوله. ورسره سم شاته د به شکله موټر د کوټې خوله بنده کړه. د تېښتې هېڅ لار نه وه. د ميوند سا سوزېدله. تومانچه يې په لاس کې کېکاږله. غوښتل يې کار ترې واخلي.

د موټر دروازه خلاصه شوه. موټروان د مقدسپالو په يونيفورم کې و. د کوټې د بل سر کسانو ته يې غږ کړ:

– الکه! دا خپل سړی دی.

هغوئ په شک وکتل. ميوند هم حيران شو. موټروان سپين پکول لېرې کړ. ببر سر يې ښکاره شو. ده ته يې کړ:

– راپورته شه! کېنه!

دا هماغه سپينږيری و چې دوئ په ماڼۍ کې له اعدامه بچ کړ. ميوند وخوت. موټر د ټايرونو له خرپس سره حرکت وکړ.

سپينږيري وويل:

– زه چې خبر شو مه ما ويلې الک دی، نه پوهېږې. ځو مې ځان در رساوه مظايره شرو شوې وه. پوليسو چې ضربې وکړې ما دوربين کې کتل. ته د بخواته راغلې. په ککړ مخ کې دې خير و. چا ونه پېژندلې.

ميوند په هنداره کې وکتل. لستوڼی يې په مخ وسولاوه. په مغزو کې يې لا هم د زې او چيغې وې. يو مهال سړي موټر ودراوه. ويې پوښتل:

– چېرته دې بوځمه؟ زړ وايه چې دا موټر مې تښتولی دی.

– منې د ښاره مې وباسه!

موټر بيا وخوځېد. ميوند ترې په ځنګله کې کېوت. مننه يې وکړه. سړی موسکی شو:

– اوله نيکي تا کړې. يوځل ام نه، دوه ځلې. زه چې لس واره وکم ايله سر په سر شو. يوولسم وار په مننې ارزي.

هغه کټ کټ وخندل. ميوند سر وښنده:

– نه ماما. په ياد دې دي؟ اته لس کاله مخکې يو کس موټر وهلی و. چا وينه نه ورکوله. تا ورکړه.

د سړي سترګې تنګې شوې. ميوند غبرګه کړه:

– اغه زما پلار و. او ماشوم چې ورسره و، زه وم. نو زه ستا پوروړی يم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سړي په خندا تندي ته ټس ورکړ. موټر روان شو. میوند ټلیفون را واخیست. زنګونه یې ووهل. سلطان، رازق، مسلم پاچا او کبیر ژوندي وو. ماسپښین برابره ډله جوړه شوه. د مخالفینو سمڅو ته پلې وخوځېدله. په لاره کې رازق وویل:

– ما مې بچو ته پیسې پرې نښودې. څنګه به شي ورور؟

میوند غږ کړ:

– خپل خپلوان به لرې کنه؟

– هېڅوک نلرم.

د هغه ستونی ډک شو. ماښام سمڅو ته ورسېدل. جګ او غبرګ شیخ کلام په تورو جامو کې وروو ت. هر یو ته یې غاړه ورکړه. د نرۍ فیشني لونګۍ شمله یې د میوند په مخ ولګېدله. د پاچاهانو عطر یې وهلي وو. هغه مخامخ ودرېد. د غولک لاستي په شان ږیره یې ورپېدله:

– زما مسلمانو ورونو! د دین خدمت ته په خیر راغلئ! ماته خلیفه رازق ستاسې د مظاهرې ویلي وو.

رازق سر وخوځاوه. میوند وویل:

– منې ډېر بې رحمه یې ووژلو شیخ صیب. اینسان او مسلمان داسې نه کوي.

– غم مکوئ شابه! ستاسې د شهیدانو غچ به اخلو. دین او وطن به هم ګټو.

دوئ ستړي وو. ځانته سمڅه یې ورکړه. په برق روښانه وه. د پلاستیکي فرش شا وخوا پر نالیو وغځېدل. شېبه پس کبابونه او کړایانې راغلې. میوند پا نه څېد. زړه یې له خفګانه پړسېدلی و. هم یې د شاهزادګۍ د شرط د پوره کولو پلان سر وخوږ، هم نژدې کسان لاړل. سهار یې ورته جامې، لونګۍ او کاغذپېچه وسلې راوړې. میوند دومره ژر باور حیران کړ. رازق په نري غږ وویل:

– تا اوس هرڅوک پېژني ورور. او دوئ خو زما مشتریان ام دي.

په دنګو ونو پټ میدان ته راغلل. د تسمه اندامونو استاد د وسلو د چلولو او د لاس د جنګ چلونه ورښودل. تر غرمې ښه ستړي شول. لندې جامې ورپسې نښتې وې. په خوړ کې یې مخ او لاس تازه کړ. پر پلاستیکي فرشونو وغځېدل. چاغ رازق وبنګېد «له شلو مبو یې پرېز کړو ورور» ټولو هررر وخندل. ببر ږیری ټیټکی ځوان راغی. غږ یې کړ:

– ستړي مشئ زما ورونو، ستړي مشئ!

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټول ببرته کېناستل. رازق پا نه څېد. ځوان د سپينې لونګۍ شمله له غاړې تاوه کړه. موسکی شو :

– ورونو ! امدا اوس ملايکې الله پاک ته ستاسې صفتونه کوي. وايي دا دې د ټولو نه ښه بندګان دي.

هغه يو دم په ژړا شو :

– الله ناراضه دی. په دين يې خپله مسلمانان ملنډې وهي. ته دې ته ګوره ! مقدسپال عياشي روا ګڼي عياشي.

سلګۍ يې ووهلې. ميوند غوښتل تسلي ورکړي. مګر هغه يو دم غلی شو. سترګې يې په شمله پاکې کړې :

– ورونو ! زموږ وظيفه بې حده سخته ده. خلک کافران مسلمانوي. موږ مسلمانان مسلمانوو. کافران تې ښه دي. په اسانۍ دعوت مني. دوئ وايي زه تا نه ښه پوهېږم. نو ام ددوئ په مسلمانولو کې ثواب ډېر دی، ام وژلو کې.

غږ شو چې غرمنۍ تياره ده. مګر ميوند چورت وړی و «دا سړي موږ ته څه ويل غوښتل؟»

سوالګر هلک د شيشکباغ څنګ ته پر خپل ځای ولاړ و. په فرعي کوڅه کې په سپينه ورځ چوپه چوپتيا وه. نابېره د پوليسو موټر دا چوپتيا دړې وړې کړه. د باغ د دروازې مخ ته ودرېد. هلک هم ور روان شو. د پوليسو قوماندان له موټره ووت. په خلاصه باډۍ کې ناستو ملګرو ته يې غږ کړ :

– راځئ کنه! تاسې بايد مانه زړور اوسئ. زه نوی يم.

ملګري يې يو په بل کې ننوتل. يو هم کې نه وت. قوماندان برګ شو :

– هی بې غيرتو ! په تاسې به يې ام ډزې کړې وي چې زوی مې پيدا شو.

هغه کټ کټ وخندل. دروازې ته ورغی. ماشوم د سرک بلې غاړې ته ودرېد. لاسونه يې د لويانو غوندې د چليپا په ډول پر ټټر ونيول. قوماندان پاس د شيشکباغ لوحې ته وکتل. خپلو ملګرو ته يې مخ کړ :

– هه، اوس به درته ثابته کم چې شيشکه ميشکه نشته.

زړور يې کيلي د قلف سوري ته برابره کړه. يو دم ګړبه هار شو. دروازه ورېږدېدله. د ښځينه غږ په شان سونګس جګ شو. قوماندان شا ته ټوپ کړ. په ځمکه ولوېد. رنګ يې پک والوت. په منډه موټر ته وخوت. پوليس لاړل. ماشوم هم وتښتېد. دننه په تاکاوۍ کې کمال شاه له دوربين څخه سترګه لېرې کړه. موسکی مخ يې بادام ته واړاوه :

– خير و خيريت دی. اصل کې ماشين اوس ام کار کوي. دروازه يې ښه ولړزوله.

د بادام زړه هم آرام شو. د ميوند د مظاهرې کيسه يې وکړه. د شاهزادګۍ سترګې غټې غټې راوتې وې. ويې ويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- نه پوهېږم. له سیاست سره یې نه لګېدله. ولې یې داسې وکړل؟

- اخله نو. ستاسو د شرط دپاره کنه. چې خپل اشنا په دولت په زوره مقرر کي.

کمال شاه سر وخوځاوه. د غاړې پوستکی یې وشرپېده:

- آفرین! چې اغه ونشو، پرېده چې مخالفینو سره په دولت حملې وکي! چې شاهي حصار بېرته ونیسو. ورته وایه جنګ مه پرېده! پیسې زه درکومه.

ملکو سرونه په تایید وښورول. شاهزادګۍ بادام ته کړ:

- ته راځه! د چای پیالې راوړو!

په پخلنځي کې له چاینکې تېپونه ختل. هغې برقي منقل بند کړ. وچ چای یې له الماری‌ واخېست. ویې پوښتل:

- میوند الته پاتې کېږي که بېرته راځي؟

- پاتې یې وبوله.

- سمڅو کې ماران نشته؟

- اخله نو. سمڅه خو وي د مارانو او ځناورو ځای.

- اوح زما ربه! ورته ووایه راځه! خدای به بلا لر پیدا کي.

- سرتاجې ورته ویلي. نه یې مني. وایي بلا لره نشته.

- ته خو زما د خوا ورته ووایه!

دواړو پتنوسان سالون ته راوړل. شاهزادګۍ ځان ته چای وانه چاوه. په کونج کې په نفلونو ودرېدله.

ماسخوتن میوند د ډک موټر څنګ ته ولاړ و. زړه یې نا ارامه و. جګ شیخ د موټر د څراغونو په رڼا کې ورته وویل:

- بختوري یې. نن شپه سپوږمۍ نشته. وار خطا نشې شابه! دولتي ژرنده ده. ساتونکي یې کم دي.

میوند د ماما او ملګرو د غېږ لمبو پارولی و. د موټر سیټ ته وخوت. حرکت یې وکړ. شاته باډۍ کې یې ملګري غلي ناست وو. نیم ساعت وروسته له ځنګله څخه سرک ته ووتل. څراغونه یې مړه کړل. سرک د غنمو د پټیو په منځ کې غځېدلی و. یو مهال لویه کلا ښکاره شوه. کونج په کونج یې برجونه لرل. په هرو څو مترو کې څراغونه لګېدلي وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دننه جګه ودانۍ وه. کړکۍ يې نه لرلې. ميوند موټروان ته د درېدو امر وکړ. په تياره کې د لويې ويالې په غاړه پلې وخوځېدل. تر شرشرې تېر شول. ميوند ملګرو ته مخ کړ:

– ټيک لس باندې د ولس حمله کوو. په ويالې کې ځان خوشې کئ! او به مو خپله تر کلا تاووي.

هغوئ دوه دوه ويالې ته کېوتل. مګر ميوند او رازق په وچه کې روان شول. رازق وپسېد:

– نن خوشاله يم ورور. ښځې ته مې زنګ وهلی و. ويلې يو کس راته د دوو مياشتو د خرڅې پيسې راوړې.

– څوک و؟

– ويلې ګردکی ځوان و. ږيره يې لرله. لونګۍ يې وهلې وه. شيخ صيب دې خير ويسي. دستي يې سړی لېږلی.

ميوند پوه شو چې اشرف پيسې ورورې دي. غږ يې ونه کړ. برج ته مخامخ په ډنډو او بو کې لوخو ته ورسېدل. ميوند پښنه ونيوله. رازق وپسېد:

– ولې ورور؟

د ميوند په تندې خولې راغلې. بيا يې مخته قدمونه واخېستل. مګر د دې په ځای چې برج وڅاري لوخو ته يې کتل. په زېم والا چمن کې په ګونډو شول. د ميوند سا سوزېدله. په برج کې ساتونکی له وسلې سره ګرځېد. يو دم ودرېد.

مخامخ يې د دوئ په لور کتل. په مخابره کې يې وويل:

– امر صيب! ما په لوخو کې شړپ شړپ واورېد.

دوئ يې خبرې سمې اورېدلې. امر لکه چې مېله کوله. له خندا ډک غږ يې راغی:

– دا سترګې دې د ښځو غوندې تورولو ته دي که د نر غوندې کتلو ته؟ خو وګوره کنه!

– ګورمه. څه شی نه ښکاري.

– خوار شې ډارنه! ګيدړه به مرغاوۍ پسې ګرځي.

عسکر بيا په ګرځېدو شو. ميوند په رازق پسې په ګونډو وخوځېد. ټول پام يې شاوخوا لوخو ته و. رازق وپسېد:

– څه کوې ورور؟ وخت پوره دی. راکيټ برج ته برابر که!

نهه باندې دولس وې. ساتونکي ګازرې خوړلې. خرپې يې اورېدل کېده. ميوند د راکيټ نښه ونيوله. د تندې خولې يې په سترګو راغلې. په لوخو کې شړپه هار شو. ده وسله وغورځوله. شاته يې ټوپ کړ. ورسره سم په نورو برجونو

(c) ketabton.com: The Digital Library

راکېښوونه ولګېدل. د دوئ د برج عسکر دوه شول. په لوخو یې ضربې وکړې. میوند په اوبو کې ولوېد. رازق ځان ورساوه. هغه لګېدلی نه و. میوند غوښتل وتښتي. رازق کلک ونیو. د ډزو په شور کې یې چیغه کړه:

– چېرې ځې؟ برج وو له!

خو میوند زورونه وهل. ډزې غلې شوې. د کلا شاوخوا د دوئ کسان له مورچلو راووتل. غوښتل یې بېرته راوګرځي. د میوند دوئ د برج یو ساتونکی په دېوال تېر شو. د دوئ په ملګرو یې ضربې وکړې. هغوئ بېرته ځانونه پټ کړل.

سلطان تک سپین اوښتی و. په مخابره کې یې وویل:

– میونده! میونده! تاسې چېرته یئ؟ پای.

دلته رازق راکېټ په اوږه کړ. برج یې وویشت. وړاندې ورغی. په بام باندې ساتونکې پسې یې لاسي بمونه واچول. د هغه ډزې هم غلې شوې. له میوند څخه یې مخابره واخېستله. خولې ته یې ونیوله. په نري غږ یې وویل:

– کار وشو! وځو! پای.

موټر بېرته سمڅو ته ورسېد. جګ غبرګ شیخ یې مخې ته ووت. خوشحاله او پارېدلی و. ویې پوښتل:

– د شهادت عالي مقام د چا په نصیب شو که نه؟

میوند په لندو جامو کې غلی ولاړ و. رازق له مټې ونښوراوه:

– تاته وایي ورور!

ده شیخ کلام ته پاس وکتل. وبنګېد:

– نه، زخمي ام نلرو.

– خیر دی. مه خفه کېږئ شابه! دا ځل به مو قسمت کې نه و.

شیخ ورته د استراحت وویل. میوند په سمڅه کې غلی پرېوت. رازق ورباندې برګ شو:

– چې جنګ نشې کولی مه ځه! ستا دلاسه نزدې ټول مړه وو.

ملګري یې حیران شول. رازق هغوئ ته مخ کړ:

– د وېرې رپېده. ډزې یې کولی نشو. اخېر ما راکېټ واخېست.

ټولو قهرجنې سترګې میوند ته واړولې. د سلطان د غاړې توتکه پورته ښکته لاړه:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– خیر دې وي. دی چې ډارن دی مشر به بل څوک کو.

میوند غږ کړ:

– مشري موهمه نده. التـه لوخې وې.

هغوئ په کرکه په سږمو کې وپشېدل. دی کېناست. سر یې څوړند و. په ټيټ غږ یې وویل:

– موږ واړه وو. مشر ورور مې په لینده مرغۍ وویشتله. اغه ګوډه ګوډه لوخو ته ننوتله. پسې ورغلو. اخوا دېخوا مو لټوله. شړپه هار شو. منډه مې کړه. ګورم چې د ورور نه مې دستک غوندې مارتاو دی. اغه اخ نه کاوه. مار غټه خوله وازه کړه. منې زما په مخ کې یې ژوندی تېر که.

د میوند ستونی ډک شو. ژوره سا یې واخېستله. خبره یې وغځوله:

– ما ضوف کړی و. بیا ناوخته مې پلار پیدا کړی وم.

د ملګرو څېرې یې له خواخوږۍ ډکې شوې. دعاوې یې وکړې. شایې واړوله. ویده شول. سبا څاښت یې وسلې په ګریسو غوړولې. راډیو وویل چې تېره شپه د مخالفینو د حملې له امله دولتي ژرنده وتړل شوه. شپېته کسه بې کاره شول. چاغ رازق غږ کړ:

– موږ خو یوازې د ساتونکو برجونه وویشتل ورور. او بنده یې ژرنده کړه؟

میوند په څانګه کې څوړند راډیو بند کړ. روان شو. په سمڅه کې پر نالۍ وغځېد. بله شپه په لویې کمپنۍ ورغلل. سهار په دسترخان یې بیا راډیو اورېد. هاغه کمپنۍ هم وتړل شوه. میوند وغومبېد. ډوډۍ یې پرېښودله. د سمڅې مخ ته په تیږه کېناست. رازق ورپسې ورغی. ویې پوښتل:

– ولې ورور؟

میوند اسویلی وکړ. سترګې یې ورواړولې:

– منې موږ ښه کار نه کوو.

– کوم کار؟

– امدا په کمپنیو حملې.

د رازق تندی ګونجې شو. میوند وپوښتل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– موږ مظاپره د څه د پاره وکړه؟

– چې خلکو ته کار پیدا کو.

– هو کنه. پیدا خو مو نه که، او س لا کارونه تې اخلو.

– جنګ کې خو دا وي وررور.

– منې دا غوئ د ورو بچو پو ښتنه به خدای موږ نه کوي.

– ته څه لګیا یې؟ موږ یې ساتونکي ولو...

میوند یې خبره پرې کړه:

– خو دولت کمپنۍ ترې. زموږ د لاسه یې ترې کنه. ستا خپلو بچیو ته څو نه سودا وه. په هرچا ګران دي.

رازق حیران و. بېرته سمڅې ته لاړ. میوند چورت واهه چې څه وکړي. موبایل ته یې زنګ راغی. اشرف له بدلې شمېرې نه په بدل غږ خبرې کولې. شاهزادګۍ یې روغه رمټه وبلله. د ښار په اړه یې وویل:

– تر اوسه خو خیرو خیریت دی. یوازې د امروتین کسانو د ښار عمومي تلاشي شرو کړې ده.

د میوند وروځې بره لاړې:

– دا لا خیریت دی؟

– ځه ښه دی چې ته روغ یې. ټلیفون بندوم چې دولت مو پیدا نکي.

میوند غږ کړ چې مه بندوه. په ټلیفون کې ړنا شوه. ده د بېرته تماس نیولو کوشش وکړ. نه کېدل. ناراحته شو «منې قمراقبال په شیشکو باور نلري. شازادګۍ په شیشکباغ کې دستي پیدا کوي» چټک پاڅېد. په خام سرک ښکته لاړ. د ترې شاته تاو شو. په لوی غار کې موټر ولاړ و. یو سړی لکه پېری له تیارې راووت. ده وویل شیخ ته ځم. سړي په مخابره کې تماس ونیو. وروسته یې اجازه ورکړه. سمڅه نه وه، سمه شاهي ماڼۍ وه. میوند د کریستالي قندیلانو په رڼا کې په وربښمینې غالۍ روان و. تر زینتي الماری او قیمتي کوچونو تېر شو. د اوږد مېز مخې ته تیارسۍ ودرېد. شیخ کلام په ښویه فولادي لونګۍ کې لوی کمپیوټر ته ناست و. لاس یې ورکړ. میوند وویل:

– شیخ صیب ماویل زه خبر شوم چې په ښار کې امروتینیانو تلاشي شرو کړې ده. ما...

– چا خبر کړې شابه؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

- دوستان دې خدای لري.

- څه نو مېږي؟

میوند په دوو کې شو. که وو ایي سرتاجې او اشرف ته تاوان ونه رسېږي. که نه وایي بیا خو صداقت نه شو. ویې ویل:

- منې چې نوم یې وانه خېسته. غږیې بدل و.

شیخ په څېړونکي نظر وکتل. بیا یې وروځې واچولې. میوند بېرته خپلې خبرې ته راغی:

- ما ویلې که ستاسې ایجازه وي. موږ به ورباندې حمله وکو. منې ښه موقع ده.

شیخ د ږیرې نرۍ څوکه په ګوتو کې ومروړله. له مېز څخه راتاو شو. لکه خبره چې ډېره مهمه وي. ویې ویل:

- زموږ اصلي دوښمنان مقدسپال دي. پوه شوې شابه؟

- نه شیخ صیب. مقدسپال خو زموږ خپل خلک دي. مسلمانان هم دي.

- نه کنه. امروتینیان ددوئ په زور دلته دي. پوه شوې شابه؟ په مقدسپالو حملې وکئ چې د امروتینیانو پښې سستې شي. بیا ګوره چې څنګه تښتي؟

- منې حکومت په اغوئ باندې زموږ حمله بانه کي. کمپنۍ وتړي.

- بانه مانه نشته. موږ یې مجبوروو.

- ولې؟ خلک بې کاره کېږي کنه.

- امدا د حکومت د تنګولو ښه لاره ده. دین او وطن په رحم نه ګټل کېږي.

میوند غلی شو. شیخ د مېز له سره کاغذ راواخېست. ده ته یې ونیو:

- هه! په مخابراتي کمپنۍ د حملې نقشه ده.

میوند چورت واهه چې څنګه ددې حملې مخه ونیسي. شیخ یې پر جرئت وروستۍ ګوزار وکړ:

- او ټولو ته ووایه شابه! د امر نه سرغړونه د مرګ سزا لري.

میوند ووت. ملګرو یې په راډیو کې خبرونه اورېدل. ده ته یې بل ډول وکتل. پوه شو چې رازق ورته ویلي چې د خلکو له بې کاره کېدو سره مخالف دی. میوند د نوې حملې له پلان څخه خبر کړل. هغوئ یو بل ته سترګې واړولې. موسکي

(c) ketabton.com: The Digital Library

شول. هېڅ مخالفت ونه ښود. د خبرونو اورېدلو ته يې دوام ورکړ. دی پر خپلې نالۍ پرېوت. زړه يې تنګ و. خبرونه خلاص شول. ملګري يې هم په خپلو ځايونو کې وغځېدل. يو مهال غږ شو:

– قوماندان صيب ميوند خانه!

دی نيغ کېناست. څو کسه له صندقانو سره ننوتل. يو تن د کاغذ پاڼې ورکړې. پکې د صندقانو تعداد او په هر يو کې د مرميو، لاسي بمونو او راکټونو اندازه ليکل شوې وه. ده لاسليک وکړ. خو سترګې يې په لېبلونو کې نښتې وې. دا هاغه صندقان وو چې مخکې امروتين ستوري مقدسپالو ته په پټه رالېږل. چورتي شو «اوس خو پاچايي د امروتينيانو په لاس کې ده. نو وسلې ولې مخالفينو ته رالېږي؟» ميوند ښويه ووت چې دا خبره له شيخ سره شريکه کړي. د هغه ساتونکي په موبايل کې د بربنډو ښځو عکسونه کتل. وارخطا شو. ده د وسلو رسيد وښود:

– منې دا يې امدا اوس راکه. خبرې ورباندې کوو.

هغه ژر لار پرېښوده چې د عکسونو په باب ونه پوښتي. دی دننه د اوږد مېز مخ ته تيارسی ودرېد. شيخ په خړرنګي ليپټاپ کې غرق و. ده يې سکرين د الماري په هنداره کې وليد. شيخ نګه عددونه ليکل. ميوند له دغو شيفرونو سره اشنا و. له ځان سره يې وژباړل«*اوس موږ او حکومت کولی شو لسګونه کاله جنګ ته دوام ورکړو. څو موجوده شتمني امروتين ته انتقال او په راتلونکي کې غنمين د امروتين دايمي برخه شي*» ميوند هک پک کتل. خولې ورباندې راماتې شوې. غوښتل يې غلی بېرته ووځي. شيخ سترګې پورته کړې. حيران شو:

– ته څه رنګه دننه راغلې؟

– په دروازه. ولې؟

شيخ تومانچه واخېستله، ووت. ډز شو. بېرته راغی. ګوته يې وځنډله:

– ته زموږ د قانون نه يې خبر. بيا چې ما ايجازه نه وي کړې دننه رانشې! ښه وايه شابه!

ميوند ژر ژر په زړه کې نوې خبره جوړه کړه. ژبه يې ټکنۍ شوه:

– منې موږ ويلې، که اغه، که کمپنۍ کې، چې موږ حمله کوو، که مامورين مخ ته راشي ويې ولو که نه؟

– خو ومې ويلې چې ډېر وراني زموږ کاميابي ده. تا ته دين مو هم دی که اينسان؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

میوند سر وخوځاوه، ووت. د سمڅې مخې ته نوی ساتونکی شخ ولاړ و. یو تن په بېلچه کې خاوره راوړه. د مخکیني ساتونکي په وینه یې واچوله. دی تېز تېر شو. ټول فکر یې په شیفر کې و. چورت یې واهه چې ملګرو ته وواییي که نه؟ ډارېده چې رازق به له پخوانه خبر وي. نورو به هم ورسره د مخالفینو دا پلانونه منلي وي. زړه یې ډک شو «کاش چې شازادګۍ ماسره مینه نه لرله. بیا که زموږ واده نه کېده ام غم به نه و. اغه خو به نه ځورېدله. نه نه، ځورېدو ته یې نه پرېږدم. بله لاره پیدا کوم». ملګرو ته یې مخ کړ:

– منې شیخ صیب زما په خاطر ښایسته ځوان وواژه.

وچ هډور سلطان غږ کړ:

– خیر دې وي. ولې؟

– زه یې د اغه د اجازې بغیر دننه پرېښی وم.

– الته به موهم شیان وي نو. ځوک یې باید ونهویني.

– داخ! زه پردی یم؟ نه ولا، دا بل ډول خلک دي.

رازق نری غږ وویست:

– سم خلک دي. په سخته کې یې ځای راکه. نمک حرامي به نه کوو ورور!

میوند برند برند کتل. دا باور یې لا پخېده چې ملګري یې له شیخ کلام سره دي، نه له ده سره.

په ماڼۍ کې قمر اقبال تېز روان و. دروازه یې په زور ټېل وهله. د مشر ورور د مېز مخ ته ودرېد:

– دا ډم موږ وغولولو. شازادګۍ یې پیدا کړې ده.

جاوېد اقبال په پیسته یې کوچونو ناستې ته وباله. دی کېنناست. د الماری هنداري ته یې ګډ وډ وېښتان سم کړ.

جاوېد اقبال موسکی و. د ممپلي په شان وړه پزه یې لا شخه ښکارېدله. ویې ویل:

– آیا ستا کسانو د شازادګۍ د موندلو په هلکه کره شواهدو ته لاسرسي پیدا کړی؟

– نه، اغه څه لتوګان دي. زه وایمه زه.

– اوصولن په اتکل اغه وخت د تایید ټاپه لګېږي چې د شواهدو ملاتړ ورسره وي.

– داخ. د اغې لټول یې پرېښي کنه. زه وایم تیار په لاس کې دی. را به یې ولو. شازادګۍ او خزانه به ترلاسه کو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

له باندې څخه د چا په زوره خندا راغله. جاوېد اقبال له کړکۍ څخه د ماڼۍ حویلۍ ته وکتل. دوو تنو مقدسپالو په چمن کې غبرګه نیوله. نور ترې راتاو وو. دی هم موسکی شو. مخ یې بېرته راوګرځاوه. پېرې شونډې یې ورپېدلې:

– متاسفانه په اټکلونو تکیه د مالي منابعو د ضایع سبب کېږي! سالم عقل وایي چې نغدې ګټې ته اولویت ورکول په اکثرو مواردو کې مثبته پایله لري. په ذکر شوې قضیه کې ډم زمونږ د اهدافو د پلې کولو ښه وسیله ده. که په مناسبه طریقه یې مدیریت وشي په ټول هېواد کې به د نایانو بشري قوه زمونږ په خدمت کې وي.

د قمر اقبال څېره تروه شوه:

– ولې سم نه وایې چې اټکل مه کوه. ډم زمونږ د پاره جنګېږي.

ورور یې له خندا شین شو:

– پښتنو ته په جدي قواره سرېره د هوښیارۍ بله لویه نښه د شخص په وینا کې د پېچلي متن اورېدل دي. په دغه تمرین د وخت لګول په مناسب ځای کې پانګونه ده.

– مړه ماسره خو سم غږېږه! زړه دې راخوړین که.

– د لېوني خوله هم د غږېدو جوګه ده. په دې اساس د عاقل او کم عقل ترمنځ فرق د مسایلو د څرګندولو په بڼه کې دی.

قمر اقبال ژوره سا واخېستله. سترګې یې چت ته کړې:

– وه خدایه! په لالا مې څه شوي؟

جاوید اقبال موسکی و. ده سترګې وروا ړولې:

– ښه ځه، زه به ثابته کم چې شازادګۍ یې په رښتیا موندلې. بیا نو ستا وروري څه شوه؟

– د سیاسي ماحول مسلطه فضا ددې ایجاب کوي چې د خپلوۍ تر مجازي اړیکو ملي ګټو ته ترجیح ورکړه شي.

قمر اقبال تندي ته ټس ورکړ. په تېښته ووت. جاوېد اقبال یې تر شا کړس کړس وخندل.

میوند تر تمرین وروسته په خوړ کې مخ او لاس ومینځه. دسترخان ته کېناست. نا آرامه و. هر ملګري ته بېل بېل ځیر کېده. تر پاڼو تېرېدونکي لمر یې تندی وسوزاوه. څنګ ته شو. چورت یې واهه چې خبرې له څه شي پیل کړي؟

شاوخوا یې وکتل. نورې ډلې بېلې بېلې په دسترخانونو راتاوې وې. له ډوډۍ یې خوند اخېست. ده له وریجو مړۍ جوړه کړه. ویې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– منې په امروتین کې داسې پلو پخېږي چې ګوتې به ورسره وچیچې.

ټولو کړې ور وکتلې. د وچ هډور سلطان توتکه له مړې ټېرولو سره ښکته پورته لاړه. غږ یې کړ:

– خیر دې وي. خوګ ام خدای پیدا کړی. یو صفت خو به لري کنه.

ملګرو یې هرړ و خندل. میوند غوښتل د شیخ کلام او امروتین ترمنځ اړیکو ته راشي. ویې ویل:

– منې چې اغه اینسانان دي. خوګ ورته مه وایه!

رازق په نري آواز ملګرو ته کړ:

– رښتیا وایې ورور. خوګان خو دونه مردار مخي نه وي.

بیا د ټولو خندا شوه. هر یو همداسې عکس العمل وښود. یوازې د شناوی ږیرې کبیر غلی و. میوند غږ کړ:

– ته پکې څه وایې کبیر لالا؟

هغه د لاس مړې ږیره ته کښنودله، پا ځېد:

– څه ورک یې که! د خبیثانو صفت زما ایشتیا په لغته ووهله.

– ته صبر صبر! کېنه! سرونه وړاندې کئ! منې کار مې دی.

هغوئ یې په مقصد پوه نه شول. زړه نازړه یې غوږ کښنود. ده په ټیټ غږ وپوښتل:

– ما ویلې که دا مخالفین د مقدسپالو سره یو لاس وي بیا څه کوئ؟

ټول شاته شول. چاغ رازق غږ کړ:

– دې وختو کې بې سُره غږېږې ورور.

میوند ټینګار وکړ:

– مثال وایم. ښه که امداسې وي بیا؟

مسلم پاچا کټ کټ وخندل:

– بیا خو به موږ د مار په سوړه کې د مار نه پټ یو.

ټولو هرړ وهل. سلطان په ملنډو وویل:

– خیر دې وي، بیا نو اول امدوئ ختموو. د دوئ د پلار کپری!

(c) ketabton.com: The Digital Library

نري سپينکي ځوان پخ وهل. ميوند سر جگ کړ چې څوک خو يې نه اوري. وپسېد :

– منې چې کيسه بوينه شوه. دوئ او مقدسپال د سيکې دوه مخه دي. غواړي غنمين ستوری د امروتين حصه کي.

ټولو ملګرو يې سرونه وښنډل. باور يې نه کاوه. نري سپينکي هلک سترګې غټې کړې:

– چې نه مرې لا به يې واورې.

د ميوند تېره زنه وخوځېدله:

– منې چې په دغو ګوناکارو سترګو مې وليدل. زه ناخبره ورغلم. شيخ په کمپيوټر کې امدغسې ليکل.

هغه له جېبه د وسلو د صندق لېبل راوويست:

– دا د مرميو صوندقان امغه دي چې مقدسپالو ته راتلل. او تاسې کله ليدلي چې دولت په دې ځای بمبار وکي؟

ميوند په چورت کې ډوبو ملګرو ته کتل. د هغوئ عکس العمل يې څېړه. کبير سر ته ټکان ورکړ:

– نالت په شيطان! زه ام شکي ومه چې ولې مو په امروتينيانو حملې ته نه پرېدي؟

د ميوند په زړه لړه هوسايي راغله. ځه يو تن خو ورسره و منله. رازق وپسېد :

– بيا خو نو موږ بايد د خولو نه لوډسپيکر جوړ کو ورور. چې خلک خبر شي.

د ميوند زړه بېخي ولګېد. اوس يې چورت واهه چې پس له دې څه وکړي. غټ سری ځوان په رازق برګ شو :

– ځان خپله د بلا خولې ته ورکوو؟ سلطان سم وايي. ختم به يې کو. بيا به امدې ځای نه سم جنګ وکو.

نري سپينکي بيا سترګې غټې کړې:

– او هو. ښکر دې ورسره برابر دی؟ اغوئ په زرګونو دي.

کلسري ځوان نورو ډلو ته وکتل. هغوئ ټوکې کولې. خندل يې. دی وپسېد :

– دا نه کوو، اغه نه کوو، نو څه کوو؟

د ميوند شنې سترګې د دسترخان په يو ټکي کې نښتې وې. په زړه کې يې ګرځېدل چې کاش په ښار کې پاتې وای.

اوس به يې د شاهزادګۍ د شرط پوره کولو ته يوه لاره پيدا کړې وه. سر يې جګ کړ. تېره زنه يې وخوځېدله:

– کېدای شي موږ د آزادي پالو په نامه ځان ته ډله جوړه کو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټولو ته یې نظر ښه وبرېښېد. ماسخوتن یې د ورکړل شوي نقشې خلاف د امروتینیانو په قطعې حمله وکړه. خو هغوئ ته ونه رسېدل. مقدسپالو یې مخه ونیوله. یو ساعت وروسته بېرته سمځو ته ستانه شول.

په ماښې کې د دواړو ځارګرو مخونه له قهره پړسېدلي وو. جاوېد اقبال ته یې د همدې حملې په اړه معلومات ورکول. کله چې هغوئ وتل قمر اقبال غاښونه چیچل. د جګې پزې څوکه یې وګروله. خپل ورور ته یې تېره وکتل:

– ما درته نه ویلې؟

جاوېد اقبال په مخ لاس کش کړ. د ممپلي په شان وړه پزه یې چنګه شوه. پېړې شونډې یې ورپېدلې:

– موږ تر اوسه د خوندي چاپېریال له مزایاوو برخمن یو. که مقدسپال له ژوند سره مقاطعه کوي، که مخالفین، دواړه غنمینیان دي. ددوئ ترمنځ د کړکېچ د امپیر لوړېدل د داخلي خصومتونو د ګراف د لوړېدو سره مستقیمن متناسب دي. چې په وروستي تحلیل کې زموږ هدف ته د رسېدو لپاره ښه زمینه برابروي.

قمر اقبال مخ په ناخوښۍ واړاوه. ویې ویل:

– اوس خو ددې مزایاوو برخمن یې. خو بل ځل یې لاس د امروتینیانو ګرېوان ته ام رسي.

– زه ستاسو د فکر له دغې زاویې سره مخالف...

د قمر اقبال زغم ختم شو. پر مشر ورور یې بړک وهل:

– بس که نو! دا مه هېروه چې مقدسپال زما په نوښت کامیابه شوي دي.

ورور یې وخندل چې ګواکې باټې ولي. ده ته لا قهر ورغی:

– حي حي دې پرېده! تا ته موفته په لاس درغلې ده. د اصلي موضوع نه خبر نه یې. زه چې د خزانې نه خبر شوم، د پلار مخ ته مې د اغې د ترلاسه کولو پلان کېښود. په پلان کې له مقدسپالو سره د کومک زیاتول ام شامل وو.

ورور یې په منګولو په غوږ پراته وېښتان شاته واړول. برګ شو:

– په قبله ګاه صاحب باندې د عقل له دایرې وتلي تورونه تپل د خپلې کم عقلۍ ثبوت وړاندې کول دي.

– ته غوږ کېده فلسفي! پلار و منله. بیا زه د پلان مطابق دلته راغلم. چې ناریالین ته د کمال شاه د تېښتې مخه ونیسمه. چې خزانه په اسانه واخلمه. پلار چې تا ته اسناد درکول اساسي پلان په شنه دوسیه کې و. اغه ما جوړ کړی. وګوره! د هرې پاڼې په پای کې قاف او الف لیکل شوي. قمر، اقبال.

(c) ketabton.com: The Digital Library

جاوید اقبال د مېز له جعبې دوسیه را واخېستله. په غټو غټو یې کتل. سر یې وخوځاوه:

– امدا اوس شیخ ته وایمه چې میوند ونیسي.

– دادی وینې یارو؟ چې وغواړې سمې خبرې ام کولی شې. ما ته یې راتسلیم که. زه داغه په مذب ښه پوېږمه.

شیخ کلام له ځوانې نجلۍ سره نیم بربنډ پر تخت پروت و. ټلیفون یې د پیغام خبر ورکړ. دواړه نېغ کېناستل. په پیغام کې تش شمېره وه. دواړه بلې کوټې ته لاړل. په دېوال کې پټ خړ رنګی لپټاپ یې وکوت. د امروتین په ژبه لیکنه یې ولوستله. شیخ کلام نجلۍ ته په کوناټو سپېره ورکړه. په پښتو یې ووېل:

– ای زما نیکاح شوې کډې! څه سمله! د تشویش خبره نده.

نجلۍ په ناز ما ته راماته شوه:

– سمه ده زما ګرانه نیکاح شوی خاونده!

دواړو پخ وهل. شیخ کلام جامې واغوستلې. تېز ووت. د میوند سمڅې ته یې وکتل. له لېرې تور غار ښکارېده. زنګ یې وواهه. په بلې سمڅې کې د اوږدې رېږې قوماندان ویښ شو. له خپلې ډلې سره دده څنګ ته راغی. شیخ ووېل:

– ای د الله د دین ساتونکو! میوند د امروتیني کفارو جاسوس دی. ویې نیسئ! څوک چې پې درېږي ویې وژنئ!

قوماندان او ملګري یې دومره وپارېدل چې صبر یې نه کېده. په تیارسۍ حالت کې هم ښورېدل. د هر یو په سترګو کې د میوند د وژلو تلوسه له ورایه ښکارېدله. قوماندان تر ټولو مخکې د سمڅې خولې ته ورسېد. دننه تیاره وه. دوئ ځراغونه ونه لګول. یودم یې هجوم وروړ. پښې یې په تارونو کې بندې شوې. بمونه وچوېدل. میوند له ځنګله څخه لمبې ته وکتل. خپلو کسانو ته یې کړ:

– زموږ تلک کار وکه. ځئ نو تیت شئ! څوک چې مخکې ورسېد، املته ودرېږئ!

د سهار آذان وشو. میوند د پېریانو کوڅې ته ننوت. اته تنه ملګري یې منتظر وو. ده د مارکېټ د تاکاوۍ دروازه خلاصه پرېښوده. دننه د نم بوی و. ورو ورو ټول راغلل. میوند ساعت ته وکتل. د سهار پینځه بجې وې. ویې ویل:

– منې امدا ځای ښه دی. د ورځې به خوب کوو. د شپې حملې. اوس سملئ!

ماښام میوند په کوټو کې ګرځېد چې وګوري څه لري. تورکي مسلم پاچا د شپې ډوډۍ تیاروله. میوند رازق ته کړ:

– ته په دوربین کې وګوره! زه وځم!

(c) ketabton.com: The Digital Library

رازق سترګه له چته څوړند نل ته برابره کړه. کوڅه تشه وه. میوند ووت. د احتیاط لپاره یې له مغازې څخه نوی سیمکارت واخیست. سرتاجه او شپوګل یې له خپل راتګه خبر کړل. سرتاجې بادام ته ټلیفون وکړ. ویې ویل:

– ته سبا باغ ته ډوډۍ یوسه! زه به میوند ورور وګورمه.

د بادام اوږده ږیره وخوځېدله:

– اخله نو. اغه خطرناک ځای ته خپله ځې؟

– نه نه، تا نه پرېږدمه.

– ولې؟

– بس نو.

سرتاجې نرۍ پزه په ګوتو کېکاږله. بادام سر وښوراوه. ټلیفون ته یې خوله نژدې کړه:

– ستا خو ښه! زما په ښځه پام کوه! اغه په ما د ځانه ګرانه ده. زه خپل امانت سلامت غوارمه.

د هغې سترګې له موسکا سره ډکې شوې. سبا بادام د خوړو له کڅوړې سره شیشکباغ ته ورسېد. کمال شاه په دوربین کې کتل، چې تعقیب شوی نه وي. شاهزادګۍ مطالعه بنده کړه. کتاب یې په کوچ پرېښود. ویې پوښتل:

– سرتاجه رانغله؟

بادام کڅوړه د پخلنځي په مېز کېښوده. د سالون له دروازې یې وویل:

– میوند د مخالفینو نه راتښتېدلی. اوس د لوی مارکېټ تاکاوۍ کې دی. اغه الته لاړه.

کمال شاه له پلن او درونډ ځان سره سره چټک پاڅېد. برګ شو:

– اغه ځای ورته چا ښودلی؟

بادام خوله ویته کړه. کمال شاه تروه تندره شاهزادګۍ ته واړوله. هغه چورتي ولاړه وه. ویې پوښتل:

– وروره! کوم مشکل خو پېښ شوی ندی؟

بادم اوږې واچولې چې نه پوهېږم. احمدزۍ ملکې پیکي ته څنډه ورکړه. پر سپین تندي یې هم د زنې غوندې شین خال څرګند شو. په کوچ کې تاوه شوه. بارکزۍ ملکې ته یې سترګې واړولې:

– ستا شازاده زوم خو سمه مشاده ده. موږ ته الوتکه کله سمڅو کې لټوي کله تاکاوۍ کې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوو ملکو ورسره هررر وهل. بارکزۍ ملکې غومبرور مخ خپلو طرفدارانو ته واړاوه:

– دا ځينې خولې لکه د تشناب سوړې، همېشه تې بوی ځي.

يو دم دري ملکې يوې خواته شوې دري بلې خواته. ګوزارونه يې پيل کړل. کمال شاه په منځ کې چيغې وهلې:

– غلي شئ! اصل کې د دغه الک نه وشرمېږئ!

د ملکو ټيکري په پښو کې تاوېدل. شاهزادګۍ د مور ساتنه کوله. خو زور يې نه رسېد. بادام لاس نه کاوه. پوهېده چې په هر حالت کې پرديو ښځو ته لاس وروړل د چا ناموس ته بد کتل دي. کمال شاه امر وکړ:

– څه ته ګورې مړتا؟ کومک وکه!

اوس نو هغه هم ورګډ شو. يوه ملکه يې کشه کړه. نرۍ ټوکر وشکېده. د ملا خرۍ خرۍ غوښې يې راووتلې. هغې د کوچونو شاته ځان پټ کړ. بادام بله اوږو راکاږله. هغه په شا ولوېدله. کنځلې يې وکړې. په پای کې ښځې غلې شوې. د کمال شاه مخ شکېدلی و. سا يې سوزېدله. پر کوچ کېناست. ويې ويل:

– اصل کې ښځې لکه د ډاکټر ګولۍ، که دي يوه وخوړه جوړېږې، که دې ډېرې وخوړې بترېږې.

شينخالې احمدزۍ ملکې غبرګ کړ:

– په تا يوه ښځه ام دوه خوراکه ايضافه ده.

ملکو کټ کټ وخندل. د بادام له خولې بې واکه ووتل:

– اخله نو.

ها خوا ميوند له سلطان او مسلم پاچا سره د مارکېټ د دويم منزل د سپورتي سامان په ځانګه کې منتظر وو. خوشې خوشې يې کله د فوټبال توپ رااخېست، کله د کرېکټ بيټ. شا يې پلورونکي ته اړولې وه چې ويې نه پېژني. سرتاجه او شېوه ګل ورسېدل. ميوند ورته د مخالفينو کيسه وکړه. سرتاجې نرۍ پزه په ګوتو کېکاږله. وپسېدله:

– شوکر. که اغه تصادف نه وای موږ به ټول عمر فکر کاوه چې مخالفين سم خلک دي.

ميوند سر وښوراوه. ويې پوښتل:

– شازادګۍ څنګه ده؟

– ټوله ورځ تا ته دوعا کوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

– چې یو ځل مې لیدلې وه.

سلطان یې په خبرو کې ودانګل:

– خیر دې وي، ته دې یارانې پرېږده! اوس د وطن ازادي موهمه ده.

دوه کسه راغلل. د کرېکټ بیټونه یې کتل. میوند شا کړه. کرمچې یې ملګرو ته وښودلې:

– منې زما دا خوښې دي. سپکې دي. والیبال پې ښه کېږي. څو جوړې په کارې دي؟ شل جوړې...

دوو تنو بېټ واخېست. د پلورنکي څنګ ته لاړل. میوند بېرته ملګرو ته تاو شو. وپسېد:

– منې ما د ازادي لاره ام د شازادګۍ سره د واده دپاره نیولې.

ملګري یې اندېښمن وو چې دده له لاسه به پټه ځی رسوا شي. سرتاجې وویل:

– وروره! موږ ام امدا وایو. واده به د وطن د آزادۍ نه پس وکې.

میوند د اعتراض په توګه په سر مو کې وپشېد. خپلو دوو ملګرو ته یې لاس ونیو:

– په موږ شپږ ویشتو کسو وطن آزادوئ؟ کېنئ نو!

– موږ دوه نه ایسابوئ؟ خدای شته نور به راولو. ډېر به شي. که شازادګۍ ناریالین ته ولېږو...

میوند برګ شو:

– اغه ایچېرته نه ځي! ما خپل سر د څه دپاره په لاس کې نیولی؟

شېوه ګل د سرتاجې په غوږ کې وپسېد:

– د ستر ملا صیب د خولې ورته وو ایه!

سرتاجه اول پوه نه شوه. وروسته یې مخ میوند ته کړ:

– خدای شته دا زه نه وایم. پلار ته مې کیسه وکړه. اغه ویل شازادګۍ دې ام ناریالین ته ولېږي. ما ویل اغه کس شرط د واده دپاره قبول کړی. پلار مې ویلې اوس دې واده نه کوي. دا یې په خیر ده.

میوند بیا سر وځنډه. مسلم پاچا تېرې وکتلې:

– ته د ستر ملا صیب خبره نه منې؟ توبه توبه! د خدای په عذاب به مو اخته کې ګوره.

دواړه ملګري یې داسې پشېدل لکه اوس چې به یې وخوري. میوند وډار شو. ویې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– ما يې كله خبره نده منلې؟ وايم زه به اغوئ ونشم لېږلی. نو واده به ام نه كوم؟ دا خو...

شېوه ګل يې خبره پرې كړه:

– وبه شي خانه.

د ټولو سترګې ورو اوښتلې. هغه غبرګه كړه:

– الوتكه به وتښتومه. خپل بچي به ام بوځمه. كه وشوه زه به پټ بېرته راشمه.

دا ځل ميوند برګ شو:

– دا دونه وخت په ما مېچنې وګرځېدلې. او ته غلی لكه ښخبه تيېره.

– نه كنه. ايله مې مشرانو سره انډيوالي اچولې. ای خانه! د جومې ماښام ښه دی. اغوئ په كور وي.

پلورونكي غبږ كړ:

– ای وروره! كه څه شی اخلئ واخلئ، كه نه ځئ! دا د مجلس ځای ندی.

سبا سرتاجې كمال شاه د تګ له پلان څخه خبر كړ. ملكو د خوښۍ ټوپونه ووهل. شاهزادګۍ خيالونو په مخه كړه. په سختۍ يې خوشحالي پټوله. سرتاجه يې كوټې ته بوتله. دواړه په تخت كېناستلې. شاهزادګۍ پزه جګه ونيوله:

– ميوند خو خراب شوی ندی؟

– نه. الته يې ښه ډوډۍ وركوله.

شاهزادګۍ موسكۍ شوه. سرتاجې ته يې د شيانو لېست وركړ چې له بازاره يې راوړي. هغې وپوښتل:

– دا د څه دپاره؟

– چې پلار او مور مې لاړ شي موږ واده كوو.

– اغوئ به پكې نه وي؟ خدای شته سم كار ندی.

– هيله كوم. ته مداخله مكوه! ماته يې روغ صورت موهم دي. واده كې دې نه وي كنه.

د جمعې په ماښام ميوند او سرتاجه شيشكباغ ته ننوتل. شاهزادګۍ د سالون په منځ كې لكه بُت ولاړه وه. نظر يې په ميوند كې نښتی و. له ډېرې خوشحالۍ يې سترګې مشې هېره شوه. مګر دده د زړه مراندې سستې وې. د بې وسۍ احساس يې كاوه. سرتاجې وښوروه. ميوند بيدار شو. ويې ويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- اعلی حضرته! اوس الوتکه راځي. پینځو دیقو کې به ېرته الوځي.

کمال شاه ترملکو مخکې باغ ته ووت. میوند د شاهزادګۍ څنګ ته لاړ. په ښویه وېښتانو یې لاس تېر کړ. د څټ په زخم یې وسولاوه. په شنو سترګو یې روغبړ وکړ. شاهزادګۍ د کوټې دروازه پرانیسته. دېوالونه او چت په ګلانو رنګین وو. پر تخت د نقره یي لیکو سپینه سرتختي پرته وه. په منځ کې یې دوه تک سره زړونه ښکارېدل. د پاسه د ګلابي ګلانو سپینې جالۍ څپره وهلې وه. میوند وپوښتل:

- دا چا؟

- ما خپله ګنډلي.

ده برند برند کتل. د ویلو یې څه نه لرل. شاهزادګۍ تکه سره شوه. سترګې یې ښکته واچولې. وپسېدله:

- زه ام په خپله وعده ولاړه یمه.

د میوند ستوني تنګ او ټټر کېکاږل شو. ټلېفون ته یې زنګ راغی. د پیلوټ غږو:

- دا دی در رسېږم خانه!

میوند او شاهزادګۍ باغ ته منډه واخېستله. وړه الوتکه پر لنډ پوخ سرک کېناسته. نیمه د شېوه ګل په پینځه لسو بچیانو او دریو ښځو ډکه وه. په کمال شاه پسې ملکې هم وختلې. شاهزادګۍ ورسره له دروازې څخه خدای پاماني وکړه. کمال شاه له قهره په چوکۍ کې سور او شین شو. چیغه کړه چې وخېږه. هغې په موسکا رد کړه. سرتاجه میوند ته په غوړ کې وبنګېدله. دی د شاهزادګۍ څنګ ته لاړ. سترګې یې ځمکې ته واړولې. ویې ویل:

- ته ام ورسره ځې!

هغې اول سرتاجې ته تروې وکتلې. وروسته یې سترګې میوند ته واړولې:

- زه نه ځمه. اغې درته څه وویل؟

- اغه څه کوې؟ منې تا ته دلته خطر دی.

شاهزادګۍ په شا لاړه:

- څه پروا کوي؟ تا ته چې دی؟

د میوند په سترګو کې نم وځلېد. برګ شو:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- کلکېږه مه! بله لاره نشته.

له متې يې ونيوله. هغې شاته زورونه وهل. تاکاوۍ ته يې سترګې اړولې وې:

- وه زما کوټه. زما زيامت.

سرتاجې يې بله متّه کلکه کړه. په زوره يې وخېږوله. د ميوند اوښکې وڅڅېدلې.

■■■■■

کمال شاه د الوتکې له کړکۍ لاندې کتل. د ښار په څېره کې ډار او غريبي له ورايه ښکارېدله. په زياتره کورونو کې تياره وه. که جبري نه وای د کور د مخ څراغ يې هم نه لګاوه. سر له ماښامه کوڅې تشې وې. خلکو د چکر تنده د کورونو له بامونو څخه په سيل ماتوله. يو نيم دولتي موټر په سرک تېرېده. هغه بارکزۍ ملکې ته مخ کړ:

- اصل کې دغو کمقلانو امدا غوښتل. اوس وخورئ! خدای مو ددې نه ام بدتر که!

هغې سوړ اسويلی وکړ. الوتکه په مړو څراغونو د ودانيو له پاسه روانه وه. خلکو په بامونو کې سرونه ټيټول. کمال شاه غږ کړ:

- الکه! ارتفاع ونيسه! د برق له خادې سره ونه لګېږو.

شېوه ګل په دقت مخامخ کتل. ويې ويل:

- بيا مې رادا روينې.

کړس شو. د جګ کور په سر يې د تلوېزيون انتن ووَاهه. کمال شاه په قهر وبنګېد. شېبه پس له ښاره ووتل. کورونه په فاصلو کې مخې ته راتلل. الوتکه د ناريالين ستوري په لور سيخه شوه. ټولو د هوسايۍ سا واخېستله. شېوه ګل تنۍ ووهله. په سالون کې رڼا شوه. کمال شاه غږ کړ:

- لور مې څه شوه لور مې؟

ټول حيران شول. بارکزۍ ملکې په چيغو پيل وکړ:

- اله لور مې غورځېدلې ده. وه خدايه مړه شوه!...

شېوه ګل وويل:

- نه نه، ما دروازې بندې کړې بيا والوتمه. تشناب کې به وي!

(c) ketabton.com: The Digital Library

بارکزۍ ملکې او د شپوه ګل تورکۍ ښځې ټول کونجونه ولټول. هغه نه وه. کمال شاه د بېرته ګرځېدو امر وکړ. نابېره د پروژکتور رڼا ددوئ سترګې وبرېښولې. د ملکو چیغې وختلې. د شپوه ګل سور مخې ښځې غږ کړ:

– وه مورې ې ې!!!

ددوئ هرې خواته جېټ الوتکې روانې وې. شپوه ګل خپلو ښځو ته کړ:

– تاسې چیغې پرېدئ! د بچو د چوکۍ پټۍ کلکې کئ!

په یوې جیټ الوتکې کې قمر اقبال و. شپوه ګل یې تسلیمېدو ته باله. د جزا د نه ورکولو ژمنه یې کوله. خو ځواب یې وانهورېد. څنګ ته یې د مقدسپالو چاغ جنرال وویل:

– خدای دې وبښه! څه ته ګورې؟ ډزتې جیګ که!

قمر اقبال سترګې تېرې کړې:

– تانه به ډز جیګ کم. الته شازادګۍ ده.

شپوه ګل لیدل چې یوازې لاندې خوا تشه ده. ځراغونه یې مړه کړل. ویې ویل:

– دلته ځنګل دی. ما پکې ښکار کړی. توکل په خدای! ځانونه کلک کئ!

الوتکه یودم د ونو تر سرونو پورې ټیټه شوه. د ښځو او ماشومانو چیغې وختلې. شپوه ګل مخامخ چنارونه ولیدل. بیا یې ناڅاپه ارتفاع کمه کړه. د ونو لاندې روان شو. شاتنۍ الوتکه په چنار کې ولګېدله. له چاودنې سره سپینه رڼا شوه. نور ملګري یې په ونو واوښتل. قمر اقبال د ټکر ځای ته راوګرځېد. د الوتکې له ټوټو او له ونې لمبې ختلې. د پروژکتور رڼا یې وګرځوله. د شپوه ګل الوتکه نه وه. ټولو ته یې امر وکړ چې تیت شي. شپوه ګل د خوړ دپاسه پټ روان و. یو مهال مخامخ جیټ پیدا شوه. دی ژر د څنګ په ونو ننوت. شاخونه یې ووهل. الوتکه کږه وږه شوه. په ځمکه وښوېیدله. پوزې یې له خاورینې پښتې سره ولګید. کږه پرېوتله. جیټ تېره شوه. ماشومانو ژړل. شپوه ګل دوه ډک بیکونه په اوږو کړل. تور ځنګله ته ووت. نوره ډله ورپسې وه. په فضا کې د جیټانو وحشتناک غږونه تاوېدل.

قمر اقبال ایله سبا غرمه د شپوه ګل الوتکه وموندله. هېڅوک پکې نه و. ویې ویل:

– بل ډول نه کېږي. ځنګل به له یو سره کونج په کونج ولټوو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شېوه ګل په ځنګله کې روان و. په لاس کې يې څلور غټې مرغاوۍ ځړېدلې. لنډ او تنګ خوړ ته ورسېد. د چينې د پاسه د غټو ګټو نو ترمنځ تنګې لارې ته يې ځان برابر کړ. ښه وړاندې لاړ. په رڼې پلاستيکي پردې طبيعي کوډلې ته ننوت. غشې، لينده او مرغاوۍ يې په ښويه تيږه کېښودلې. په کوډله کې له پخوا څخه ښکاريانو تول سوري کانکرېټ کړي او دېوالونه سپين کړي وو. دده واړه بچيان د لرګيو په وړو چوکيو او ښتل را اوښتل. خندا يې کوله. غټانو په کونج کې ګرده کربښه اېستلې وه. وړې تيږې يې په ګوتو ويشتلې. چې له کربښې يې وباسي. تورکۍ ښځې يې له فلزي نغري څخه سور دېګ واخېست. ماشومانو ته يې ناري کړې چې ډوډۍ وخورئ. په يوه شېبه کې د دېګ بېخ تک سپين واوښت. پاچا له شپږو واړه ملکو سره پر وچ لرګين تخت ناست و. په غټو غټو يې کتل. وبنګېد:

– اصل کې دا اينسانان دي که ځناور؟

د ټولو ماشومانو سترګې وررواوښتلې. د احمدزۍ ملکې د شين خال زنه وخوځېدله:

– که سبا وږي شي او خواړه نه وي؟ وه خدايه ومو ساتې!

هغه له ډاره ولړزېدله. د پيلوټ په مېرمنو ښه ونه لګېدله. مېړه ته يې وکتل. هغه لکه بېخي چې او رېدلې نه وي. په بيکونو کې يې لاس واهه. فلزي ډبې يې اړولې رااړولې. ويې ويل:

– دوه ورځې نور ام کنسروا لرو.

د بارکزۍ ملکې غومبرور مخ تک سور واوښت. غږ يې کړ:

– دوه ورځو نه مخکې د وتلو لاره وګوره! وه خدايه! لورته مې خير کې!

شېوه ګل سر وښوراوه:

– زه پوهېږم. تاسې ته سخته ده. زما بچي ام د پولادو نه ندي جوړ.

ملکې سترګې برګې کړې:

– ستا دلايل زده دي که کار ام کولی شې؟

د شېوه ګل سورکۍ ښځه وبنګېدله «اوس خو دې پاچايي نده» شينخالې احمدزۍ ملکې واورېدل. غږ يې کړ:

– الماس په هرځای کې الماس وي.

شېوه ګل سوړ اسويلې وکړ. په چوکۍ ډوله تيږې کېناست. ويې ويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– دا ځای ښه دی. اغه دی عسکر تېر شول، ویې نه لېدلو. چې اغوئ د ځنګله نه لاړل، بیا وځو.

ماشومانو نېغ نېغ کتل. احمدزۍ ملکه وبنګېدله:

– ځو چې عسکر د ځنګله نه ځي موږ به ددوئ په خېټو کې یو.

کمال شاه غږ کړ:

– غلې شه ورکه شه! خپله ورته چل ښیې.

دوه ورځې نورې هم تېرې شوې. په ځنګله کې شرپ شرپ و. د عسکرانو اوږده لیکه د بوټو له منځه د لوی ډنډ غاړې ته ووتله. مرغاوۍ والوتلې. شېوه ګل تر بوټو لاندې ځان غلی کړ. د مقدسپالو چاغ جنرال نور حوصله له لاسه ورکړې وه. قمر اقبال ته یې کړ:

– عالي قدره! خدای دې وبښه! اغوئ د سپین ساحل ښار ته اوښتي دي. عسکر به دلته ګرځي. موږ به الته لاړ شو.

قمر اقبال د تېرې پزې ځوکه وګروله. کږې یې وکتلې:

– اغوئ تا غوندې په شا درانده دي. په غره کله ختلی شي؟ ځه خیر. ته یې دلته لټوه! زه الته ځمه.

هغه روان شو. جنرال غاښونه جینګ کړل. په سږمو کې وبنګېد. قمر اقبال شاته وکتل. جنرال ژر ځان نورمال کړ. کله چې قمر اقبال له سترګو پناه شو، دی په تیږه کېناست. بېړېږي افسر ته یې کړ:

– څه لکه بلدي سپی رانه تاوېږې؟ وګرځه! شاوخوا وګوره!

پینځه ورځې پس د شېوه ګل په اوږدې شوې ږیرې د باران اوبه روانې وې. له یو غېږ سابو سره په کوډله ننوت. کمال شاه او ملکې پر تخت بې حاله پرتې وې. ماشومانو د میندو په غېږ کې ژړل. دده تورکۍ ښځې وپوښتل:

– وۍ خدایه! دادې بیا ولې راوړل؟

– څنګه وکمه؟ د ښکار په ځای کې عسکر دي؟ او مېوې نشته. ونیسه په اوبو کې یې وایشوه!

– څه کټه؟ د ټولو پې کانګې راځي. درې ورځې یې خوړلي دي.

– څه پروا لري؟ وچه ډوډۍ سروکال خورو. کانګې خو مو نه راځي.

نابېره عسکر په کوډله ننوتل. چیغې یې کړې «ونه خوځېږئ! لاسونه پورته کئ!» بېړېږي افسر په مخابره کې چاغ جنرال خبر کړ. شېبه پس هغه راورسېد. کمال شاه یې له غومبري کش کړ:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- چېرته تښتې پاچا ګله؟

ماشومان له ډاره د ميندو په غېږ کې ننوتي وو. جنرال سترګې په کوډله کې وګرځولې. د ملکو مخونه تک زېړ او ښتي وو. غلې غلې سونګېدلې. دده څېره تروه شوه. شېبه ګل يې له ګرېوانه ونيو:

- شازادګۍ چېرته ده شازادګۍ؟

- نه پوهېږم. اغه موږ سره رانغله.

جنرال چورتي شو. د مقدسپالو ببرږيري افسر وويل:

- زه به په عالي قدر شازاده زېری وکم، هه؟

جنرال هغه له لاسه ونيو. کونج ته يې کش کړ. په غوږ کې يې وپسېد:

- دوئ چېرته پټ که! په قمر اقبال به يې خرڅ کو.

افسر له تعجب سره موسکی شو. سترګه يې ووهله.

شاهزادګۍ په ښار کې د څلورم منزل کړکۍ ته ودرېده. په دوربين کې يې وکتل. لاندې سپين موټر له پارکېنګ څخه سرک ته ووت. په پلې لار کې اکثرو ځوانانو د مقدسپالو تورې جامې اچولې وې. دا وبنګېده له «ټول سړي د وخت سره پوستکی بدلوي» دوربين يې د سرک هاخوا د دېوال په غېږه کې لويې ساحې ته برابر کړ. په ټولو چمنونو کې نلونو د فوارې په شان اوبه شيندلې. دوو باغوانانو د ګلانو په پټيو کې خېشاوه کوله. ډله ډله خلک سپينې لس منزله ودانۍ ته تلل راتلل. په سر کې پر شنې ګمبدۍ ليکل شوي وو «د ستر ملا دفتر» شاهزادګۍ دوربين احاطوي دېوال ته څېرمه شيرچايي کور ته واړاوه. څلور منزله يې لرل. په انګړ کې يې ماشومانو ټال خوړ، ښوينده کې يې کوله، په لرګينو الوتکو سپرېدل. دوو نوکرو يې پالنه کوله. څنګ ته د سپينې يو منزله ودانۍ په حويلۍ کې سرتاجه وه. نوکرې ته يې له تناب څخه د ځينو جامو د ټولولو ويل. شاهزادګۍ دوربين د کړکۍ مخ ته کېښود. هنداري ته ودرېدله. طلايي وېښتان يې په ګوتو د غوږ شاته بند کړل. خپل تور ګرد کميس او سپين پرتوګ يې له هرې خوا وڅېړه. د سرتاجې عکس يې له هنداري سره ونيو. اول يې ځان ته وکتل، بيا هغې ته. په بل لاس يې د ميوند عکس راپورته کړ. ويې پوښتل:

- ښه ګرانه! په دې ملاګۍ کې مانه څه شی زيات دي؟ مرداري غوښې؟آ؟

غاښونه يې وچيچل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– زه به ستا غوښې دې ته ورکم، ددې تاته. پوه شوې؟ ویمه چې یو په بل ماړه شئ.

دروازه وټکېدله. هغې ټادر په سر کړ. ورغله. یخې ښځې په پتنوس کې ډوډۍ راوړې وه. وپسېدله:

– الا سړی دې کله راځي؟ پولیس ګرځي. د هوټل خاوند وېرېږي. مجردې ښځې ته دلته ایجازه نشته کنه.

شاهزادګۍ پتنوس واخېست. پزه یې جګه ونیوله:

– رابه شي. ورور یې مریض دی.

– الا ته یې څنګه بو نه تلې؟

– زه ښه نه یمه.

ښځې سر وړاندې او غږ ټیټ کړ:

– د هوټل خاوند ویلې اسې نه چې خطرناکه ښځه وي. تا ښیي. وایې سوالګر ته به یې پیسې ورکړې وي چې ووایه زه یې مېره یم. چې کوټه ونیسي. ما ویلې نه نه. مېړه یې بند پاتې دی. ما ام تا غوندې خبره جوړه کړه.

شاهزادګۍ پیسې په لاس ورچوخې کړې. ویې ویل:

– خیر یوسې!

دروازه یې وتړله. د خولې ساز یې وواهه «ما ام تا غوندې خبره جوړه کړه. چاغومبۍ، روې. ښه پوهېږي»

د تاکاوۍ په سالون کې د میوند نیمو ملګرو په خپلو بیکونو کې وسلې او جامې کېښودلې. نیمو نورو ورسره مرسته کوله. په څېرو کې یې ناراحتي وه. میوند له کوټې څخه راغی. ټولو ته یې یو یو کاغذ ورکړ. ویې ویل:

– ښه یې وګورئ!

خپله یوه شېبه غلی کوز او بر وګرځېد. ملګرو یې کاغذونه وکتل. ده ورباندې بیا غږ کړ:

– ماچې څه لیکلي روښانه دي؟

هغوئ سرونه وښورول. ده دوربین ته سترګه برابره کړه. په تنګه کوڅه کې تیاره وه. ویې ویل:

– کراره کراري ده.

نیمو ملګرو یې بیکونه اوږو ته واچول. رازق یو دم میوند ته غېږه ورکړه. دی حیران شو. هغه وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– مرګ او ژوند دی و رور. چې پاتې نشي. ما فیکر کوه چې زما بچیانو ته پیسې شیخ لېږلي. اغه ته وې. خیر ویسې! ستا ښه به ایځکله هېر نه کم.

– غلی خوار شې! موړیو بل ته له سره تېریو. پیسې څه شی دي؟

میوند حرکت وکړ. نور و رپسې شول. نیم ملګري یې ولاړ وو. ده مخ ور واړاوه:

– دوعا کوئ!

دوئ لکه پېریان ښویه ښویه له کوڅې ووتل. دوو ټکسیانو ته وختل. پینځه لس دقیقې پس رنګارنګو څراغونو ته نارسېده کېوتل. دوه دوه هوټل ته ننوتل. نیمه شپه د پینځم منزل له شاتنیو کړکیو رسۍ ځوړندې شوې. دوئ د پولیسو په برګو جامو کې د خاصې قطعې بام ته وښویېدل. په لاسونو کې یې چړې پړکېدلې. د ګوتو په څوکو د بام پهردار خانې ته ننوتل. د چا غږ جګ نه شو. وروسته په زینه کېوتل. میوند اشاره وکړه چې نیم د دهلېز برې او نیم کوزې خوا ته لاړ شئ. په کوټو کې درونډ دربه هارو. رازق په دهلېز کې بلې کوټې ته تېرېده. شاته یې یو مقدسپال له برچې سره غلی غلی نژدې کېده. اخ شو. رازق شاته وکتل. میوند نیمژواندی مقدسپال غلی په ځمکه پرې ایست. رازق خوله لکه شپېلۍ کړه. سا یې د شمال له غږ سره ووېستله. نیم ساعت پس بېرته د هوټل کړکیو ته وختل.

سبا یې په تاکاوۍ کې تلویزون کوت. ویاند ویل چې مخالفینو پر خاصې قطعې حمله کړې. دولت ورځېرمه هوټل او روغتون وتړل. لوی شمېر خلک بیا بې کاره شول. میوند مېز ته سوک ورکړ:

– د ګورګټۍ زامن. اوس چې په عسکري قطعو حمله کوو ام کمپنۍ تړي.

کبیر غږ کړ:

– دوئ ام اغه ځای کېکاږي چې درد کوي.

– منې دا ځل په مرکزي قرارګاه ورځو. چې دا مشر جنرال ته جزا ورکو.

دوه ورځې پس جنرال هم ووژل شو. خو بیا په تلوېزیون کې د کمپنیو د تړل کېدو خبر راغی. میوند سر وځنډه:

– نه، بله لاره باید وسنجوو.

زخمي ملګري یې زګېروي کول. سلطان یې ملا په نوې لته وتړله. غږ یې کړ:

– خیر دې وي. چې بېګا غوندې ګوزارونه زیات کو، د پښو نه غور ځېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په تلوېزون کې يې ويل د ستورو شورا د غنمين د امنيتي وضعيت په هکله اند يښمنه ده. ميوند مخ ملګرو ته کړ:

– منې د ستورو شورا يو کار کولی شي.

ملګري يې پوه نه شول. ده ټلېفون را واخيست. ها خوا اشرف موبايل سرتاجې ته ورکړ. ميوند وويل:

– د ښځو د بازار شاته ميدان دی. ټيک يوولس بجې الته راشه!

په هوټل کې شاهزادګۍ په کوچ کې په ناستو ويده وه. شټ يې وهل. په منډه تشناب ته ننوتله. د لوند کميس له جيبه يې د ميوند عکس وويست. پر ټټر يې وچ کړ. د هغه پر مخ يې ګوتې نرمې ووهلې. د بالښت لاندې يې کېښود. په دوربين کې يې وکتل. سرتاجه له دوو نوکرو سره ووتله. دې هم حجاب واغوست. د هغوئ موټر د ښځو د بازار مخ ته ودرېد. دا له رکشا کېوتله. د بازار په ټېلماټېل ورګډه شوه. زياتره ښځې د ساعت تېرۍ لپاره راتللې. د سرتاجې دوه نوکرې د بازار شاتنۍ دروازې ته ودرېدلې. خپله لوی ميدان ته ووتله. ډله ډله هلکانو کرکټ او فوټبال کاوه. سرتاجه دختو د زړو کورونو په اوږدو روانه وه. شاهزادګۍ هم ميدان ته راغله. سترګې يې وګرځولې. هغه يې وليدله چې ړنګ دېوال ته ودرېدله. بلې خوا ته ميوند و. شاهزادګۍ له لېرې راتاوه شوه. ميوند سرتاجې ته کړ:

– تاويلې نور کسان به راولو. کومه دې؟ امغه زړه په زړه ده.

– خدای شته په چا باور سخت دی.

– خلک زموږ د جنګ په باب څه وايي؟

– خلک مختلف دي. نظريات يې ام مختلف. ستا ملګري ښه دي؟

– څلور زخميان ګوزاره کوي. د يو حالت ښه ندی. مرمۍ يې نس کې بنده ده.

– زه ډاکټر ته وايمه. نن شپه يې بوځئ!

شاهزادګۍ په داسې ځای کې ښکاره شوه چې دواړه يې ليدل. ميوند وويل:

– يوه خبره مې کوله... اوهو... اغه ښځه زموږ پلو را روانه ده.

شاهزادګۍ تومانچه وويستله. دوئ وتښتېدل. ډزې شوې. هلکانو لوبې پرېښودلې. سرتاجه په بازار ننوتله. هلته هم ښځو منډې وهلې. شاهزادګۍ په کوڅه کې په ميوند پسې وه. په تنګو لارو کې ترې ورک شو. بېرته راغله. د سرتاجې موټر هم تللی و. پوليس د تش بازار په دروازه ننوتل. شاهزادګۍ رکشا ته وختله. حرکت يې وکړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سبا غرمه سرتاجې دوو نوکرو ته په دروازه کې د درېدو وويل. خپله په ميوند پسې د لېونې پير زيارت ته ننوتله. د شنې چپنې ملنګ د ګلانو پټي ته د لښتي اوبه سيخولې. سرتاجې او ميوند په خپل سيوري پښې ايښودلې. پر پخې لارې د مقبرې په لور روان وو. يوه کورنۍ له مقبرې راووتله. د دوئ تر څنګ تېره شوه. ميوند د وسله والې ښځې په باب وپوښتل. سرتاجې نرۍ پزه په ګوتو کېکاږله. ويې ويل:

– خدای شته ابځ مې سر کار نه کوي. چې مو ږنه څه غواړي؟ ای وروره! اغه زخمي څنګه شو؟

– خير ويسې! د مرګه بچ دی.

– څه شوکر. ته دې خبره ولې په ټلېفون کې نه کوې؟

– منې دا اسې خبره نده. څوک يې وانه وري.

سرتاجه يې شنو سترګو ته ځير شوه. د هغه تېره زنه ورپېدله:

– ما ويل زموږ د کاره خو څه جوړ نشوه. که سترملا صيب د ستورو شورا ته اريضه وکي.

سرتاجه ودرېدله. غټې اوږدې سترګې يې تېرې شوې:

– ولې په تنګ شوې؟ او پلار مې د څه دپاره اريضه وکي؟

– ددې دپاره چې امروتين زموږ وطن اشغال کړی.

– خدای شته اغه له سياسي مسايلو ځان لرې ساتي.

– نشي کېدی. له ټولنيز ژوند سره سياست تړلی دی. بل دا يوازې سياسي مسله نده. بشري ام ده.

– سياسي ده. او د ستورو شورا چې پوځي اشغال وي مداخله کوي. دلته خو کورنۍ جنګ دی.

– تاته خو مالومه ده. د پردې ترشا دواړه ډلې د امروتين عسکر دي.

– خو امروتينيان ندي. خدای شته زما دې سودا کړه. د ازادې پالو غورځنګ د منځه لاړ نشي.

– غورځنګ کومه دی؟ ټول سر او پښې دوه کسه دي. غورځنګ.

دباندې شاهزادګۍ راغله. د سرتاجې نوکرو خلک درولي وو. ددې مخې ته يې هم لاس ونيو:

– لږ صبر وکه خورکۍ!

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاهزادګۍ له حجابه تومانچه راوویستله. ښځې په کریکو وتښتېدلې. ولاړ خلک هم له زیارت کولو تېر شول. دننه میوند او سرتاجې غږونه واورېدل. پښه یې تېزه کړه. په مقبرې ننوتل. څوتنو قبر ته دعا کوله. مشر ملنګ پر تخت پلتۍ سمه ووهله. تسبیح یې واړولې. سرتاجې یې په کچکول کې پیسې واچولې. میوند داسې ودرېد چې دروازه ووینې. هک حیران شو. بیا هماغه ښځه وه. دتومانچه ووېستله. سرتاجې یې لاس ونیو. وپسېدله:

– زیارت دی.

دعاکوونکي تېز ووتل. ملنګ د څنګ دروازه نرمه ټېل وهله. دوئ د مقبرې شاته پټ شول. شاهزادګۍ مقبرې ته ننوتله. سترګې یې ګرځولې. ملنګ په لوړ غږ وویل:

– لورې دوعا وکه چې خدای دې خپل مراد ته ورسوي!

میوند او سرتاجه د ګوتو په څوکو د حویلۍ دروازې ته روان شول. شاهزادګۍ وپوښتل:

– ملنګ بابا! څه شول، عاشقان څه شول؟

ملنګ په چورت کې وکتل. لکه د هغې غږ چې اشنا وي. د شاهزادګۍ نظر په میوند ولګېد. ورپسې وځغاستله. ډزې یې وکړې. میوند له زیارته ووت. دروازه یې په ځان پسې بنده کړه. له سرتاجې سره موټر ته وخوت. شاهزادګۍ اول په دروازه زور وواهه. وروسته په دېوال واوښتله. خو هغوئ ډېر لېرې وو. د پولیسو موټر زیارت ته روان و. د شاهزادګۍ تر څنګ تېر شو.

د سرتاجې سودا د ازادي پالو غور ځنګ ته وه. مازیګر له وړور سره د میوند پټنځي ته لاړه. هغوئ تلوېزون ته ځیر وو. هلته الله یار شاه غونډې ته په کاغذ لیکلې وینا اوروله. هغه په نري غږ خبرې کشولې:

– ورونو! پر وطن سخت حالت دی. له یوې خوا داړه مار مخالفین هر څه له منځه وړي. له بلې خوا د میوند وحشي ډله بې ګونا خلک وژني. چور کوي. زموږ د خلکو پر ناموس تېری کوي. له عبادت څخه یې منع کوي. زه د ستورو د شورا څخه غواړم چې موږ سره په دغه سخت حالت کې مرسته زیاته کړي.

میوند چوست پاڅېد:

– داح، خدای وهلی داسې مکار دی.

سرتاجې غږ کړ:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– خدای شته اول باید د اغې ښځې غمه وخورئ! لکه پېرى هرڅېرته راشنه شي.

تورکي مسلم پاچا میوند ته وویل:

– فکر کوم دولت په تا پوه شوی دی. ښځه یې درپسې اچولې.

سرتاجې نری، پزه په ګوتو کېکارله. لاس یې وښوراوه:

– نه نه، دا ښځه د بلې خوانه ده. یوازې ګرځي.

میوند شنې سترګې ورواړولې:

– منې اغه خطرناکه نده. که نه، وختي به یې دا ځای پیدا کړی و.

په تلوېزون کې نطاق د لېوني پیر په زیارت کې د ډزو وویل. میوند مخ ملګرو ته کړ:

– ما ویل څه وکو چې ام دولت زموږ د کار نه ګټه وانخلي، ام خلک بې کاره نشي؟

سرتاجې غږ کړ:

–آزادي. بله لاره نشته.

ټولو تایید کړه. سرتاجې میوند ته کتل چې څه وایي. هغه سر وخوځاوه:

– اغه خو ده. خو آزادی ته رسېدل ام په بېلابېلو لارو کېږي.

ټول ورځیر شول. ده هم خبره وغوځوله:

– منې جنګ د امروتین په ګټه دی. اغوئ چې ام موږ وهي ام د ستورو د شورا نه مالي کومک اخلي.

اشرف غږ کړ:

– بالکل بالکل.

د سرتاجې سترګې په چورت کې تنګې شوې. وچ هډور سلطان میوند ته مخ کړ:

– نو ته څه وایې؟

– زه وایم راځئ خلک وپوهوو. یو لاس یې کو. بیا د سوله یز پاڅون د لارې آزادي واخلو.

سرتاجې ککره وخوځوله:

– خدای شته یو ځل دې وکه. د یاده دې ووتل؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

– نه، اغه ځل مو د زور نارې وهلې. وسلې راسره وې. اغوئ په امدې بانه زمونږ وسلې د ستورو شورا ته وښودلې.

د کبیر شناوی ږیره ورپېدله:

– نه کېږي. آزادي او د خلکو غریبي چاته مانا نلري. مدا چې خپل کارېې جوړوي. او بل، خلک دونه ډاربږي چې ولاکه په پړي یې میدان ته وباسې.

میوند وګرځېد. ویې ویل:

– منې زمونږ جنګ اشغال ته مشروعیت ورکوي. داسې کار باید وکو چې زمونږ کار مشروع شي ددوئ نامشروع.

مسلم پاچا برګ شو:

– سم وو ایه چې تسلیم شئ نو.

میوند سوړ اسویلی وکړ:

– ما کله ویلي؟ زه وایم جنګ مه کوئ! اسې ام په زور کې ورسره برابر نه یو.

رازق سترګې تنګې کړې. په نري آواز یې وویل:

– نو بیا څه شی شو ورور؟ ته یې اخېستی یې. جاسوس یې.

د میوند رنګ سور و اوښت. هغه یې ټېل واهه. چیغه یې کړه:

– ته دې په خبره پوهېږې کندو؟ زما ترمخه وشو، زما د مور مېړه شو. راکه وسله!

یودم سلطان د ټوپک خوله میوند ته واړوله:

– دا رښتیا جاسوس دی.

ټولو وسلې واخېستلې. سرتاجه د سلطان مخې ته ودرېدله. لاسونه یې وازونیول:

– خدای شته، که تاسې ډزې وکئ پاس مارکېټ خبرېږي. هرڅه به ختم شي.

د دروازې ګړز شو. دا میوند وتښتېد. رازق چټک په دوربین کې وکتل. خپل ورون ته یې سپېړه ورکړه:

– لاړ، دا ځای افشا شو. اله زر ځانونه باسئ ورور!

سرتاجې لاس او ککره وښورول:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– نه نه، غور ځنګ وساتئ! دا د آزادۍ یوازینی امید دی. میوند دې نه وي کنه. موږ خو یو. خدای شته زما زړه وايي اغه به دسې ونکي. خو تاسې بیا هم تیت شئ! موږ ګورو. که ستونزه وه خبر درکوو.

خوراو ورور په تیارې کې میوند د مور پر قبر پروت و موند. د خپل کور د مېلمنو برخې ته یې بوت. اشرف ورته یوازینۍ کوټه او تشناب وښودل. په پای کې د سالون پر جیګرې کوچونو کېناستل. څو سرتاجې خبره کوله سترملا لکه طوفان دروازه خلاصه کړه. دوئ یې په احترام پاڅېدل. هغه پر لور برګ شو:

– دا دلته څه کوې؟ ته نه پوهېږې چې حکومت ما ته بانه لټوي؟

اشرف وبنګېد «دغه حال دی» د سرتاجې رنګ سپین واوښت. څو یې خبره جوړوله میوند وویل:

– عالي قدر سترملا صیب! تاسې دې خدای زموږ له سره نه کموي. چې بل ځای پیدا کم خپله وځم.

– نو صاحبه مهربانه تر اغو به د دې ځایه جنګ کوې؟

– نه نه، منې جنګ د آزادۍ د اخېستلو لار نده.

سرتاجې د هغه بې منطقۍ ته سر وښنده. سترملا وروځې بره کش کړې. د میوند تېره زنه بیا وخوځېدله:

– سوله پیزپاڅون په کار دی. او د اغه دپاره د خلکو پوهاوی او یو والی ضرور دی.

د سترملا بنی سترګه ورپېدله. سر یې وښنده:

– زه په دې کارو کې نه یم. او دلته بل چا ته ام ایجازه نه ورکوم.

میوند په احترام سر وخوځاوه. څه یې ویلی شول؟ دا د هغه کور، او هغه سترملا و. مګر غلی هم نه کېناسته. له شاهزادګۍ څخه د لېرې توب هره شېبه ورته قیامت و. بل پلو یې د جنګې ډلو له خوا د خلکو ځورول هم زغملی نه شو. او د دواړو دردونو علاج آزادي وه. چورت یې واهه چې اوس څه وکړي. سترملا روان شو. له دروازې څخه یې غږ کړ:

– څوک باید پوه نشي چې ته دلته یې!

دوئ دربواړو د هوسایۍ سا واخېستله. سرتاجې ګرد مخ میوند ته کړ:

– خدای شته ته په غلطه یې. ټول خلک یو کول ناممکن دي.

– هر څه چې په ذهن کې ممکن وي په عمل کې هم دي.

سرتاجې سوړ اسویلی وکړ. میوند کېناست. ویې پوښتل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– ښه که یو کس ستا مخالف ام وي، او ته په حقه یې. قانع کولی یې شې؟ یوازې یو کس.

سرتاجه یې په مقصد پوه نه شوه. ګرد کې اشرف غږ کړ:

– چې حق منلو ته تیار وي.

– هرڅوک حق منلو ته تیار دی. د حق لیدلو لارې یې بېلې دي.

سرتاجې وویل:

– بیا نو ولې نه. یو کس دی. لاره یې سرې پیدا کولی شي.

– منې امدا یو یو کس نه میلون جوړېږي کنه. زه وایم ټول قانع کېږي. فکر او زیامت غواړي.

– مقدسپال هم؟

– مقدسپال هم، مخالفین هم. ټول زموږ خلک دي. تنها موږ باید په آزادۍ کې د اغوئ ګټه وروښیو.

سرتاجې سروځنډه:

– خدای شته، باور مې نشي. تا خپل ملګري قانع نه کړل.

میوند پوهېده چې هغه رښتیا وایي. خو دا یې د نظریې کمزوري نه، بلکې د ځان کمزوري بلله. سبا یې د موبایل له لارې د سلو نایانو غونډه تنظیم کړه. ماښام ټولو په کورونو کې ټلیفونونه غوږ ته نیولي وو. میوند وویل:

– ورونو! امروتین ستوري زموږ وطن اشغال کړی. زموږ طلا او الماس خپل هېواد ته وړي. کمپنۍ او دفترونه تړي. څو خلک وږي شي. د معاش دپاره مقدسپالو او مخالفینو ته لاړ شي. دواړه ډلې دوئ جوړې کړې دي. چې دوامداره یې وجنګوي. څو لا زیات خلک مړه شي، معیوبه شي، احتیاج شي. او دونه په تنګ شي چې د ژوندي پاتې کېدو دپاره هرڅه ومني. دوئ به د بشري حقونو د تامین په پلمه د ستورو له شورا ایجازه واخلي، څو غنمین له امروتین سره یوځای کي. زه باور لرم چې تاسې خلک له بدبختیو او وطن له اشغاله ژغورلی شئ. ځکه چې ټول خلک تاسې ته راځي. اغوئ د دوښمن په دغه چل وپوهوئ! له سوله یزې لارې یې له امروتین څخه د آزادۍ اخېستلو ته وهڅوئ! که تاسې ټول یو یو کس د آزادې پالو شبکې ته راولئ، نو بل ځل به دوه سوه کسان شي.

مګرد اټکل خلاف په دویمې غونډې کې اته سوه کسان وو. آن سرتاجې د دغه کار په کامیابۍ باور پیدا کړ. له کوره ووتله. شاهزادګۍ په ټکسي کې ورپسې وه. سرتاجې د مدرسې په یو صنف کې ښځې راټولې کړې. د وطن د اشغال

(c) ketabton.com: The Digital Library

او د سوله یزې مبارزې له لارې د آزادۍ په اړه غږېدله. شاهزادګۍ په تور حجاب کې له ښیښې غلې کتل. بېرته وګرځېدله. په هوټل کې بیا هنداري ته ودرېدله. د میوند او سرتاجې عکسونه یې سترګو ته ونیول. ویې پوښتل:

– میونده زړګیه! ماشوقه دې ولې قانون ماتوي؟ ولې ملایانې په سیاست ګډوي؟

د سرتاجې په عکس کې یې سترګې خښې کړې. غاښونه یې وچیچل:

– مرداره! وروور وروریې ویل، اخېریې رانه واخېستلې. دا باید مړه شي، خو تاسره یو ځای.

بېرته یې نظر د میوند عکس ته لاړ. سترګې یې ډکې شوې. ویې ویل:

– ای ګرانه! تا رانه مخ وګرځاوه. خو زه دې نه پرېدم. لاس نیولی به دې خدای ته بیایم.

دوه اونۍ واوښتلې. د آزادي پالو په شبکه کې خلک لکونو ته ورسېدل. مګر د مقدسپالو له ډاره پکې مظاهرې ته د وتلو جرئت نه لیدل کېده. میوند د موبایل له غونډو تېر شو. له خلکو سره د مخامخ کتو نیت یې وکړ. احتیاط یې کاوه چې څوک یې د اوسېدو ځای ونه مومي. ډېره یې اوږده کړه. د ځان ښودو ملایانو په شان به یې سپین ټادر د لونګۍ له پاسه په مخ راوځړاوه. ټیټ سر به ووت. شاهزادګۍ څو ځله په دوربین کې ولید. خو ویې نه پېژاند.

هاخوا د سرک په غاړه بېربېري افسر شېبه په شېبه ساعت ته کتل. دوه د تورو ښیښو موټر راغلل. افسر ور وخوت. قمراقبال او د هغه دوو خاصو کسانو ته یې لاس ورکړ. موټر روان شول. قمراقبال وویل:

– وروره مننه. ته او جنرال صیب راسره په ځنګله کې ستړي شوئ. تاویلې ماته د کمال شاه ځای مالوم دی؟

افسر سر وخنډه:

– عالي قدره! ماته چې مالوم وای غم به څه و؟ دسې ګونګوسې مې اورېدلې. ما ویلې که ستاسې ایجازت وي. زه به کوشش وکمه. خو خرچه راځي. غټه خرچه. ماسره دونه نشته. غریب خلک یو.

– څونه؟

– سل میلونه.

– دا خو دونه پیسې ندي. زه به یې نن تیارې کمه. مقصد ته امدا نن د کمال شاه کورنۍ راوله.

د افسر له وازو سترګو برېښېده چې پارېدلی دی. ویې ویل:

– نن خو نه کېږي. ددې هفتې تر اخیره یې پیدا کومه. خو پیسې به نن واخلمه. په کار یږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

قمراقبال او ملګرو یې معنادار وکتل. موټر د نظامي قطعې دروازې ته ودرېد. افسر قمراقبال ته کړ:

– عالي قدره! زه نو ځمه.

– ته ودرې! پیسې واخله کنه!

افسر موسکی شو. دوئ بې فرشه او بې کړکۍ کوټې ته ننوتل. قمراقبال ورته مخامخ ودرېد:

– ښه وایه یارو! د کمال شاه کورنۍ چېرته ده؟

افسر سترګې بندې دروازې ته واړولې. ویې ویل:

– څه خبر یمه؟ پیسې چې وي زه یې پیدا کومه. بې غمه اوسه!

قمراقبال خپلو کسانو ته اشاره وکړه. هغوئ لښتې ور واړولې. افسر چیغې وهلې. په پای کې یې غږ کړ:

– وایمه وایمه.

هغه له جنرال سره په ځنګله کې د کمال شاه دکورنۍ د پیدا کولو کیسه وکړه. په پای کې یې وویل:

– کمال شاه د جنرال صیب د زاړه کور په تاکاوۍ کې دی.

هغوئ د افسر لاس او پښې وتړلې. درېواړه ووتل.

سهار طوفاني شمال ونې خوځولې. میوند ته زنګ راغی. سپینږیري نایي ژړل. ویل یې دده ملګري په چوک کې ځړېدلي دي. یو پکې د هغه زوی دی. دده هم اوښکې لکه چینه وبهېدلې. له کوټې ووت. اشرف ګرد مخ وځنډه:

– کېدای شي تاته یې دام ایښی وي.

خو میوند ته ځان د هغوئ په نه ژغورلو کې ملامت ښکارېده. فکر یې کاوه که وروستی دیدن یې ونه کړي دا به یې په زړه کې بل داغ شي. اشرف سپین پټکی په سر کړ. شترینګ ته کېناست. په چوک کې یو تن مقدسپال خلکو ته د اعدام شوو په اړه معلومات ورکول. میوند له تورې ښیښې کتل. شمال د دوو کړېنو ترمنځ په او سپینږې میلې پسې ځوړند او ویښت جسدونه زنګول. پینځه ویشت دده ملګري، یو د مقدسپالو چاغ جنرال او بل ببرږیری افسر و. د ځینو ملګرو څېرې یې دومره بدلې وې چې په سختۍ پېژندل کېدې. سرتاجې خوله د ټیکري په پلو پټه کړې وه، چې ژړا یې ونه وځي. بدن یې غورځېده. میوند هم سلګۍ وهلې. له دغه درد څخه یې زړه د مور په غېږه کې پټېدل غوښتل. خو هغه نه وه. په لاره کې جومات ته کېوت. سر یې په سجده کېښود. ډېر یې وژړل. ماسپښین درېواړه د سرتاجې انګړ ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

ننوتل. د میوند زړه تنګ و. څادر او لونګۍ وربانديې داړې لګولې. ویې غورځول. لاس یې د ښځ زخم ته تېر کړ.

شاهزادګۍ په دوربین کې د هغه شالیدله. سر یې د ونې څانګې پټ کړی و. شکي شوه. په غږ یې وویل:

– دا سړی ملا نه ښکاري؟

تر ناوخته یې څار ته دوام ورکړ. مګر سړی ونه وت. میوند پړمخې پر تخت پروت و. د شپې ډوډۍ یې هم ونه خوړه.

سرتاجه یې څو ځله پوښتنې ته راغله. اشرف ویل هغه ویښ پروت دی. هغې مزاحمت ونه کړ. شاهزادګۍ سهار وختي

له دوربین سره کړکۍ ته ناسته وه. تر غرمې هېڅ پېښ نه شول. ماسپښین اشرف سرتاجې ته په حویلۍ کې وویل:

– داسې نو نه کېږي. ته مه راځه! زه ورته وایم چې ته سخته ژوبله شوې یې.

هغه د مېلمنو برخې ته لاړ. میوند وارخطا حویلۍ ته ووت. د خور او ورور په خندا یې ماغزه وخوټېدل. لاس یې د ښځ

زخم ته تېر کړ. اشرف ته برګ شو:

– تاته زه مسخره ښکارم؟ داسې ټوکې بیا اېڅکله ونکې!

هغه بېرته کوټې ته روان شو. سرتاجې غږ کړ:

– ته په موږ خفه کېږې موږ په تا نه خفه کېږو؟

میوند شاته وکتل. زړه یې ډک شو. په دروازې ننوت. دلته د شاهزادګۍ سترګې غټې غټې راووتلې:

– اووو مرګ مرګ! ای ګرانه! پوستکی دې څنګه ښه بدل کړی دی؟

سمدلاسه یې د ښځینه ملایانو تور حجاب وکړ. ووتله. د ستر ملا د دفتر ساتونکې ښځې ورڅخه وپوښتل:

– خورې! چاسره دې کار دی؟

– د سرتاجې بي بي نه سبق وایمه.

هغې تلاشي کړه. شاهزادګۍ تومانچه د کتاب شاته جګه نیولې وه. د سرتاجې انګړ ته ننوتله. تر حجاب لاندې

کرېچې شو. مرمۍ یې تېره کړه. نه یې منډه کړې وه، نه یې اوږده لاره وهلې وه. مګر سا یې سوزېدله. د سالون له

جیګرې کوچونو تېره شوه. له کوټې څخه د ښځینه خنداګانو غږ راته. حجاب یې وغورځاوه. طلایي وېښتان یې په

اوږو خواره شول. په ټول زور یې دروازه ټېل وهله. میوند پر تخت پروت و. سرتاجې په مېز باندې کاغذونه لوستل او

اشرف کمپیوټر ته رسول. د شاهزادګۍ په لاس کې تومانچې ټول حیران کړل. دې وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– تاسې زما د مرګه اورېدلي وو؟ آ؟

سرتاجې په طلايي وېښتانو کې وپېژندله. غږ يې کړ:

– عالي قدرې...

شاهزادګۍ چيغه کړه:

– چوپ! چوپ مردارې! ام يارانې کوې ام مکارې؟

ټولو شپږ وهل. بيا ښځينه خندا جګه شوه. شاهزادګۍ مخ تاو کړ چې بله ښځه څوک ده؟ مګر دا يې خپل غږ و. ميوند هاغه ويډيو کتله چې دواړو د واورې جنګ کاوه. شاهزادګۍ په کوټې کې سترګې وګرځولې. په هر دېوال باندې سکرين و. پکې ددې د مختلفو وختونو ويډيو ګانې چالانې وې. دا ځل خپله هکه حيرانه شوه. سرتاجې غږ کړ:

– لېونۍ! خدای شته ميوند يوه شېبه بې تا تېره کړې نده.

د شاهزادګۍ لاسونه يودم ځوړند شول. له سترګو يې اوښکې وڅڅېدلې. په چوکۍ کېناستله. سر يې په مېز کېښود. سلګۍ يې ووهلې. سرتاجې اشرف ته اشاره وکړه چې وځو. له دروازې څخه يې ميوند ته مخ کړ:

– يوڅو نومه د لېست نه پاتې شول.

هغه، لکه دم شوی، په غټو غټو يې کتل. خو سر يې کار نه کاوه. يودم تېز ووت. په سالون کې له سرتاجې او اشرف څخه تېر شو. په حويلۍ کې يې لويې دروازې ته وکتل. بېرته تېز راغی. په شاهزادګۍ برګ شو:

– ته ولې ناريالين کې نه يې؟ خبره يې دا څونه خطرناکه ده؟

شاهزادګۍ سر پورته کړ. اوښکې يې روانې وې. ويې ويل:

– اسې مې نشو کولی.

ميوند په ښويه وېښتانو لاس تېر کړ. د څټ زخم يې وسولاوه. ټول رېږدېده. د مېز بلې خواته مخامخ کېناست. سر يې وځنډه:

– منې ښه دې ونکړه. صبر به دې کړی و، چې حالات ښه شوي وه. اوس... اوس که په تا څه وشي...

سينه يې کېکاږل شوه. آن د بد حالت له ويلو وېرېده. شاهزادګۍ سلګۍ ووهلې:

– نور بس که! زه ستا په تشويش نه ارزمه. تا زما د آرامۍ فکر کاوه، او ما ستا د مرګ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

میوند ورځیر شو. هغې په ګرځېدو پیل وکړ. ګردې شونډې یې وخوځېدلې:

– زما د اوله په تا او سرتاجې شک و. خو اغه ورځ چې تا ته نزدې نزدې شوه، په غوږ کې دې وبنګېدله، شک مې په یقین بدل شو. بیا چې دې راته وویلې ناریالین ته لاړه شه، سمه لمبه شومه.

میوند ورته خفه شو، چې څومره ځورېدلې ده. نژدې ورغی. موسکی شو:

– کېنه لېونۍ! منې ته چې په یو میلیون سړیو کې یې. زه په تا باور لرم.

هغې په سلګیو کې یودم غاړې ورواچوله. وپسېدله:

– زه نو تا ته رسېدلی شمه؟

د هغې نازک بدن په میوند لکه په زخم مرهم ولګېد. په غاړه یې د هغې د پوست مخ او د تنفس د شمال احساس سم د جنت وږم و. زړه یې تخنېده چې کاش نوره هم نژدې شي. لاپسې نژدې شي. څو دواړه یو وجود شي. خو خپل لاسونه یې ورڅخه نه تاوول. ډارېده چې پام یې نه شي. ځان به لېرې کړي. هغه له سلګیو سره ټوله ښورېدله. وروسته آرامه شوه.

میوند یې خوشې کړ. غاښونه یې وچیچل:

– دغه مردار زړه ته مې هرڅو نه ویلې چې داسې نده. نه یې منله. اور پې لګېدلی و.

هغه د میوند وازې خولې ته متوجه شوه. له شرمه تکه سره واوښتله. وپسېدله:

– وښنه!

د میوند خوله هماغسې خلاصه وه. هغه بیا وپسېدله:

– زما دین په دونیا مېړه یې. یو نیکاح ده. وبه شي.

د میوند ستونی ډک شو. سر یې وښوراوه. ویې ویل:

– پروا نه کوي. موږ ام خدای لرو.

د مېز دواړو خواوو ته مخامخ کېناستل. میوند یې طلایي وېښتانو ته ځیر شو:

– ته خو سمه پېژندل کېږې. ښه دی چې په میدان کې یې نیولې نه یې.

– نه کنه. زه بېخي ناریالین ته تلې نه یمه. اغه شپه په تیاره کې ټول د چوکۍ د پټۍ په تړلو لګیا وو. زه غلې د الوتکې نه کېوتلمه. ددغه مخامخ هوټل نه مې د سرتاجې څار شروکه. د ښځینه بازار شاته او زیارت کې زه ومه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

میوند کټ کټ وخندل. هغې حیرانې وکتلې. ده وویل:

– منې ته خو سمه بدماشه یې. داسې په دېوالونو اوښتلې.

شاهزادګۍ هم موسکۍ شوه. سر یې وښوراوه:

– زه په ځان نه پوهېږم.

هغه کمپیوټر ته کېناسته. چې لیست ته د پاتې نومونو په رسولو کې مرسته وکړي. مګر د میوند ټول فکر او پام په هغې کې و. ګرد ورشخه تاوېده. ځمکه یې نه احساسوله. لکه په هوا کې چې ګرځي. د هغې د خوشحاله ساتلو لارې چارې یې لټولې. په تشناب کې یې ږیره وخرییله. ماسخوتن دواړه په بام ناست وو. د څراغ تته رڼا د شاهزادګۍ په مخ لګېدله. میوند یې په سیل نه مړېده. هغې یې په اوږه لاس کېښود. د میوند په بدن خوږه څپه تېره شوه. هغې د بل لاس ګوته جګه ونیوله:

– هر اینسان په آسمان کې ستوری لري.

میوند غبرګه کړه:

– د عاشقانو ستوري څنګ په څنګ وي.

– هو. کله چې اینسان خوشاله وي ستوری یې ډېر ځلېږي.

میوند لاس اوږد کړ:

– منې اوغه به زما وي.

– نه نه، زما دی.

– ولې؟

– ځکه چې ټولو نه ډېر ځلېږي. اغه څنګ ته ستا دی. ته زما په راتګ خفه شوې.

– ته څه خبره یې؟ زما ستوری به د ډېرو ځلېدو نه سوزېدلی وي.

دواړو کټ کټ وخندل. میوند د هغې څېرې ته دوامداره کتل. خوند یې ترې اخېست. شاهزادګۍ وروځې واچولې چې څه خبره ده. میوند سر وښوراوه. وروسته یې سترګې ښکته کړې:

– راځه چې واده وکو!

(c) ketabton.com: The Digital Library

– امدا اوس؟

– منې امدا اوس.

شاهزادګۍ له خندا شنه واوښتله. ویې ویل:

– لېونیه!

میوند له موسکا سره سوړ اسویلی وکړ:

– زموږ نصیب خراب دی. آبل ځل ام بېخي نږدې شوي وو. ونه شو.

شاهزادګۍ ورباندې برګه شوه:

– ستا دلاسه.

زړه یې ډک شو:

– اغه زما کوټه. واده املته کوم.

– زه څه خبروم چې ته پاتې کېږې. که نه، تیار دې مور او پلار ام وو.

شاهزادګۍ ژوره سا واخېستله. سترګې یې آسمان ته جګې کړې:

– اغوئ ته مې ام سودا ده. ناریالین ته د رسېدو خبرې نشته.

د میوند ایله اوس پام شو. ټول ور وګرځېد:

– شېوه ګل ام ویل بېرته راځم. رانغی.

دا وخت سرتاجې له لاندې څخه غږ کړ:

– خدای شته بس مو دی نو. ما عالې قدرې ته په خپله کوټه کې ځای جوړ کړی.

د دوئ سینې له هوا ډکې او تشې شوې. شاهزادګۍ لاړه. خو د بدن خوږ بوی یې د میوند په دماغو کې و. قمر اقبال په ډنډ کې لامبو کوله. لمریې د کوپړۍ د ګرداړې پوستکی ځلاوه. اوږد مخی کس راغی. د کاغذ پاڼه یې ورکړه. هغه لانده وېښتان شاته واړول. د کاغذ تر لوستلو وروسته تېز ووت. جاوېد اقبال له الله یار شاه سره په باغ کې له میوو ډک میز ته ناست و. وزیرانو د خپلو کارونو راپور ورکاوه. قمر اقبال خپل ورور لېرې بوت. ویې ویل:

– پوېږې لالا ؟ شازادګۍ ام پیدا شوه. د ستر خبیث په دفتر کې ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

وروريې حيران شو:

– کېداى شي وضاحت راکئ چې د دغه عالي لقب مستحق څوک کېږئ؟

– سترملا يادومه. زه يې په زوره تې راباسمه. دا به ثبوت ام شي چې ملا د دولت دښمنان ساتي.

وروريې ومنله. قمراقبال د ښار نوى قوماندان راوغوښت. ډنګر لکه يونيفورم چې په لرګي واغوندې. ده امروکړ:

– ته دې يو موټر تکړه عسکر راوله! د عدالت واټ ته ځو.

قوماندان عسکري تعظيم وکړ، لاړ. په څو شېبو کې له پوليسو ډک موټر له شاهي حصار څخه روان شو. نيم ساعت بعد د عدالت واټ ته ننوتل. قمراقبال له ځان سره په خندا شو. د قوماندان په خواره اوږه يې لاس کېښود:

– ويم چې شازادګۍ ورنه راوباسو، د سترملا خوله به سخته جينګه شي.

موټروان بريک ته پښه واچوله. ټولو جيټکه وخوړه. عسکر له مخې کېوتل. ټوپکان يې په ځمکه کېښودل. قمراقبال حيران شو. قوماندان په خواره ږيره لاس تېر کړ. ويې ويل:

– عالي قدره! دوئ د سترملا په دفتر نه ورځي.

– ولې؟

قمراقبال هغوئ ته مخ وګرځاوه. يو تن په ټيټو سترګو ځواب ورکړ:

– سترملا دې خداى زموږ د سره نه کموي. اغه ته بد کتل خداى ته بد کتل دي.

د قمراقبال مخ له قهره وپړسېد:

– اغه تا غوندې سړى دى، احمقه!

– نه صيب. اغه د خداى نازولى دى. که چا ته ښېرا وکي ايره کېږي.

قمراقبال له حيرانتيا ډک مخ قوماندان ته واړاوه:

– ته ام داسې فکر کوې؟

قوماندان غتې غتې کتلې. خو ځواب يې نه ورکاوه. قمراقبال ځمکه په لغته ووهله:

– وه ستاسې بېخ شين شه! تاسې پښتانه د خداى نه زيات په ملا ايمان لرئ. ورک شئ! يوازې ځم.

سترملا د اوږد مېز په سر کې ناست و. څېره يې د تل په شان جدي وه. د مېز په پاى کې بوډا ته يې کتل. ويې ويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– خپلو زومانو ته ووایه! د کافرانو پېښې مه کوئ! زموږ په کتاب کې لور د پلار په مال کې حق نه لري.

بوډا مننه وکړه. کچل کچل له دروازې ووت. سترملا د بل کس د بللو لپاره د زنګ تڼۍ کېکاږله. ډنګر سړی راغی. سر یې ټیټ نیولی و. دده لاس یې ښکل کړ. خپلې سترګې یې ورباندې ولګولې. د مېز په پای کې کېناست. ویې ویل:

– عالي قدره! زما په ځمکه چا دعوه کړې. جرګې فیصله وکړه چې نیمه شي. قاضي وایي جرګه چې څه کوي ښه کوي.

ستا مشوره غواړم چې خدای مکه د ګونا کار رانه ونشي.

سترملا وپوښتل:

– تا جرګې ته واک ورکړی و؟

– هو. ما ویلې اغه کس خو ناحقه دعوه کړې. جرګه به جزا ورکي. زه نو څه خبر...

– بیانو مه پسې ګرځه! د جرګې فیصله سمه ده. د دونیا دپاره دې اخرت مه خرابوه!

سړي په ټټر لاس ونیو، ووت. دروازه له ګرز سره پرانېستل شوه. قمراقبال دده مخ ته ودرېد. پرته له سلامه یې وویل:

– ای غوږ کېده! زه خبر یمه شازادګۍ دلته ده. تاته پته ام نشته چې ځونه په مرداري کې خښ یې.

د سترملا ښی سترګه ورپېدله. ژوره سا یې واخېستله:

– که تاسې د خبرو طریقه بدله کئ ښه به وي.

قمراقبال کټ کټ وخندل:

– خبره مه اړوه! تا د خپلو مذهبي اصولو نه سرغړونه کړې.

– اشتباه کوئ! په اصولو کې باید مېلمه ته احترام وشي. تاسې د مملکت مېلمه یئ. اغه مې د کور مېلمنه ده.

– زه دې باداریم یارو. او اغه ام مېلمنه نده. سیاسي مخالفه ده.

د سترملا سترګه بیا ورپېدله:

– ماته ټول انسانان د خدای بنده ګان دي. زما کره اېڅوک سیاسي فعالیت نشي کولی.

– ځه خیر! ددې ایساب بېل کوو. شازادګۍ ته ووایه! په خپله خوښه ماښې ته راشه! ماسره واده وکه!

د سترملا تندی ګونجې شو. قمراقبال د جګې پزې ځوکه وګروله. د کمپیوټر چیپ یې په لاس ورکړ:

– که داسې ونکې، څلرویشت ساعته پس یې ټوله کورنۍ وژنمه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سرتاجې او اشرف پر مېز نقشه خلاصه کړه. میوند له پخلنځي څخه په قاب کې د غنمو نينې راوړې. دوئ ته يې ست هم ونه کړ. د شاهزادګۍ ځنګ ته پر تخت کېناست. هغې له ډېرې خوشحالۍ سترګې غټې کړې. سمدلاسه يې په خوړلو پيل وکړ. میوند ورته په هوس کتل. اشرف هم موسکی و. خو د سرتاجې تندی تريو شو :

– وروره! لرې مه کېنه! راشه وو ايه چې بله غونډه چېرته ونيسو ؟

میوند لاس په هوا کې وځنډه:

– ته دا پرېده! زموږ د واده غمه وخوره!

– راشه نو. خدای شته بيا دې يوې خواته مخه شوه.

میوند کټ کټ وخندل. اشرف مخ ورواړاوه:

– بختوري يې. خلکو ته عادي جونې څوک نه ورکوي. تا ته د پاچا ماما لور مفته په لاس درغلې.

شاهزادګۍ له موسکا سره سترګې ښکته واچولې. سرتاجه په ورور برګه شوه:

– غلی کېنه! زه څه وايم ته څه وايې؟ سړيانو ښځي مرداره کړه. ټول فيکر يې امدا يوې خبرې کې دی.

دواړو هلکانو هرر وهل. میوند وويل:

– منې تاسې شاهدان شئ کنه! او نيکاح به سترملا صيب وتړي. ثواب يې لا ډېر دی.

– ودې خوړله! خدای شته چې اعلی حضرت نه وي اغه دا کار نه کوي.

اشرف غبړ کړ:

– دغه حال دی.

شاهزادګۍ په ټيټ سر وبنګېدله:

– زه به ورته ووايمه. زما منې.

دا ځل درېواړو په زوره وخندل. شاهزادګۍ له شرمه تکه سره واوښتله. دا وخت سترملا ننوت. ټول ودرېدل. يو بل ته يې وکتل چې دا دی راغی. میوند شاهزادګۍ ته په سترګو کې اشاره وکړه چې ورته ووايه. سترملا يوه شېبه کوټه له نظره تېره کړه. وروسته يې وويل:

– کمال شاه او ملکې د قمر اقبال رذيل لاس کې دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د شاهزادګۍ مخ له ډېرې وارخطايي اوږد شو. ميوند سترګې له هغې څخه سترملا ته واړولې. ويې پوښتل:

- تاسې چا خبر کړئ؟

- دا چيپ کې شته.

د شاهزادګۍ ګوتې لړزېدلې. چيپ يې کمپيوټر ته واچاوه. په ويډيو کې ټول د کوټې په کونج کې ناست وو. د کمال شاه بارخوګان شنه او پړسېدلي ښکارېدل. د سترګو شاوخوا يې تورې کړۍ تاوې وې. سترملا وويل:

- اغه ملحد غواړي چې شازادګۍ په څلرويشتو ساعتو کې شاهي حصار ته حاضره شي. که نه ټول وژني.

شاهزادګۍ سمدلاسه بوټونه پښو کړل. ګردې شونډې يې ورېږدېدلې:

- زه ځمه.

د ميوند زړه سست او ټټر کېکاږل شو. لکه وجود ته راغلې سا چې يې بېرته وځي. د سترملا غږ بيا د ټولو پام واړاوه:

- ګوره جينۍ! ونه وايې چې ستاسې نايي دلته دی!

مخ يې ميوند ته کړ:

- او ته صاحبه مهربانه! امدا اوس دا ځای ترک که!

ميوند د هغه خبرې بېخي وانهورېدلې. يو قرار يې شاهزادګۍ ته کتل. سترملا خپل څلور منزله کور ته روان وو. لور او زوی يې ځان ورساوه. سرتاجې وويل:

- پلاره! خدای شته ميوند لوی مشر دی. ډيرش سلنه خلک ورپسې دي. چې پاڅېږي پاچايي چپه کوي.

اشرف د سر په خوځولو تاييدوله. سترملا برګ شو:

- لاحولو! دا تاسې وايئ؟ تا چېرې ليدلي چې د سترملا اولادونه دم ته مشر وو ايي؟

اشرف وبنګېد «دغه حال دی» پلار يې غاښونه وچيچل:

- دا دم مې دلته ځکه پرېښی چې زموږ دپاره کار وکي. نه چې مشر شي. چې ډېرش سلنه خلک ورسره دي نو زر دې پاچايي چپه کي! که نه، زما د کوره دې ووځي!

دننه شاهزادګۍ خپلې جامې په بکس کې اچولې. د ميوند سپېرې شونډې ورپېدلې:

- منې ته لږ فکر وکه!

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغې پزه جگه ونیوله:

– دې کې د فکر کولو ځای چېرته دی؟ زما قسمت به د قمر اقبال سره وي.

د میوند شنې سترگې بوتې راووتلې:

– ته څه وایې؟

– پلار مې رښتیا ویل. تاسره ما څه لاس ته راوړل؟آ؟ بدبختي، غم او درد. که د اوله مې د قمراقبال سره واده کړی و، ام به مو پاچایي وه، ام به دونه خلک نه تبا کېدل.

د میوند سر وگرځېد. پښې یې سستې شوې. له درب سره په ځمکه کېناست. له خولې یې ووتل:

– او زموږ مینه؟

– کومه مینه؟ دا ټول خلک مینه کوي؟

سرتاجې او اشرف له دروازې څخه غټې غټې کتلې. شاهزادگۍ بکس واخېست ووتله. لکه د میوند روح چې هم ورسره وتی وي. شا یې چوکۍ ته ولگوله. هغه وښویېدله. دی په ځمکه پرېوت. اشرف او سرتاجې له دواړو مټو ونیو. تخت ته یې ورساوه. پښې او لاسونه یې ور وسولول.

قمر اقبال د اولې ماښې په دروازې کې هر کلي ته ولاړ و. شاهزادگۍ ورسېدله. دی له خندا شین شو. په زینه کېوت. د موټر دروازه یې خلاصه کړه. سر یې په احترام ټیټ کړ:

– په خیر راغلې عالي قدرې شازادگۍ!

هغې د سترگو په اشاره سترې مشې وکړه. شاوخوا یې نظر واچاوه. د قمراقبال موسکۍ شونډې ورپېدلې:

– دونه تغیر ندی راغلی. او ستا د لاس نښې خو مې امغسې ساتلې یارو.

هغه هم ورته موسکۍ شوه:

– زه یارو یمه؟

قمر اقبال کټ کټ وخندل:

– هو رښتیا. مېرمن خو تر یارو نزدې وي. راځه چې خسر جي ته ځو!

قمراقبال لاس اوږد کړ چې شاهزادگۍ له منگولې ونیسي. هغې ځان لېرې کړ. پزه یې جگه ونیوله:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- د نیکاح نه مخکې ګونا لري.

قمراقبال بیا وخندل. په خپلو متو یې ورغوي وسولول. هغه یې لویې کوټې ته بوتلله. خپله د باندې پاتې شو. دننه کمال شاه او ملکې له کوچونو پاڅېدلې. شاهزادګۍ له هر یو سره غاړې واچوله. پلار یې وپسېد:

- اصل کې ته خوشې راغلې لورې! اغه چې خزانه واخلي مونږ ټول وژني.

د ملکو سترګې ډکې وې. شاهزادګۍ د پلار په شین مخ لاس تېر کړ:

- اندېښنه مکوه پلاره! نه مو وژني.

- ته یې نه پېژنې لورکۍ.

- زه یې ښه پېژنم.

کمال شاه ورځیر شو. هغې پزه جګه ونیوله. قمر اقبال له دروازې غږ کړ:

- عالي قدرې! ژورنالیستان راغلي.

- زه ورسره نه غږېږمه.

- مه غږېږه! د لرې نه څو تصویره اخلي.

ماښام میوند په تلوېزیون کې دواړه ولیدل. د شاهي حصار په باغ کې له خندا شنه ګرځېدل. پر سکرین عاجل خبرو «د روانې میاشتې پر شلمه د شاهزاده او شاهزادګۍ واده» د میوند وینه وایشېدله. سترګې یې آسمان ته جګې کړې:

- خدایه نو. څه وو ایم؟

وروسته یې تلوېزون ته غابښونه وچیچل:

- زه به مرم، تاسې به واده کوئ؟ په خوشالۍ خو یې منې که رانه وکئ!

■■■■■

کارګرو د څلورواړه ماڼیو تر جګو څوکو د څراغونو پړې کشول. په حویلۍ کې یې له اسپنیزو لکړو د ودانیو شکلونه جوړ کړي وو. اوس یې په څراغونو پټول. دننه په لوی سالون کې یې د شاه او ناوې پر سټېج کار کاوه. پر دېوالونو یې ګلان لګول. لکه لوی جشن ته چې تیاری روان وي. ځوان کارګر له پوخ سړي څخه وپوښتل:

- اورې ماما! شازادګۍ به خوشاله وي که خفه؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

– دې ته ګوره! خولۍ دې اسمان ته واچوي. بېرته شازادګۍ شوه. اغه ام د امروتين.

قمر اقبال د مشر ورور دفتر ته راغی. خوله يې له خندا څخه نه راټوليدله. کمال شاه او وزيران د اوږد مېز له چوکيو پاڅېدل. ده ته يې په واده کې د مرستې ټېر وواهه. قمر اقبال وويل:

– سمه ده. په تاسو يو جانانه اتڼ کوم يارو.

هغوئ يو بل ته وکتل. په خندا ووتل. ده د مېلمنو لېست د ورور مخ ته کېښود. هغه وويل:

– په دې کې د ناريالين د ماليې د وزير او د ملي بانک د ريس د نومونو مشاهده د پوښتنې وړ ده.

قمر اقبال په زوره زوره وخندل. پېړې شونډې يې ورپېدلې:

– پرېده! چې د خزانې په راکولو کې ځنډ ونکي.

جاويد اقبال سر وښنډه:

– د غنمين سره د اغوئ د دوستۍ له مخې اټکل کېږي چې تر خپلې وسې به د خنډونو د موندلو هڅه وکي.

– نه کنه، آزاد يې نه پرېدو. چېرته چې موږ وايو الته به ځي.

– فکر کوم چې اغوئ به اصولن او اخلاقن مکلف نه وي چې زموږ د سپارښتنو پلې کولو ته غاړه کېدي.

– د اسې غاړه کېدي لکه حلال سوخندر. د مخالفينو په نوم دوه خطايي ډزې وکه! بيا ګوره!

له موسکا سره د جاوېد اقبال غومبري وپړسېدل. خو د ممپلي په شان وړه پزه يې په خپل حال وه. ويې ويل:

– ستا پلان سنجونه د ستايلو ارزښت لري.

– ای لالا! ته اوس ام زما په لياقت شک لرې؟ ههههه.

بله خوا ميوند تر پخوا ډېر جدي و. خبرې يې کمې کولې. شپه او ورځ په کارونو پسې ورک و. ستړيا يې نه پېژندله. يو ماښام سرتاجې د تېرې غونډې په اړه پوښتنه وکړه. ده ځمکې ته کتل ځواب يې ورکړ:

– خلک ميدان کې نه ځايېدل. بامو ته ختلي وو. په منځ کې پوليس راغلل. ښه و، پالوانانو دستي غېږه ونيوله.

سرتاجې سر وښوراوه:

– د لوبو په پلمه جلسې کول ښه چل دی. خدای شته زړه مې وايي دا حکومت دوه مياشتې نه پاتې کېږي.

ميوند سترګې جګې کړې. برګ شو:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– څه شی؟ د شلم تاریخ نه چې واورې بیا یې څه کوم؟

– شلم ولې؟

– زه دا منډې ناحقه وهم؟ په شلم د شازادګۍ او قمر اقبال واده دی.

سرتاجې مخ بلې خواته واړاوه:

– زه وایمه تېر هېر که!

میوند غابنونه وچیچل. زړه یې له درده وپړسېد. تېره زنه یې وخوځېدله:

– څنګه یې هېر کم؟ زما په زړه یې چړې خښې دي.

– خدای شته ته اوس لوی مشر یې. په دې وړو خبرو پسې مه ګرځه!

– دا وړه خبره ده؟ منې تر دې لویه خبره نشته.

– خدای شته، که په تا څه وشي د آزادي پالو غورځنګ به ام ختم شي.

– چې په ماشوه دونیا تېره خدای دې نکې دونیا ډېره. غورځنګ ماته څه کړي؟

د میوند شنې سترګې ډکې وې. سرتاجې حیرانې وکتلې:

– ګوره! ته دستي بدل شوې. خپلې خبرې دې د یاده ووتلې؟ غورځنګ شخص ته نه، ملت ته کار کوي.

– چې ماته کار نه کوی بیا دې مانه ام څه نه غواړي.

– وه دا څه...؟ وروره ځان مه بایله! زه درسره یمه. خدای شته په ژوند کې هرڅه پېښېدی شي.

– هرڅه پېښېدی شي. خو دا واده باید پېښ نشي.

سرتاجې یوه شېبه کتل. روانه شوه. میوند په حویلۍ کې کېناست. هماغو ستورو ته یې کتل چې شاهزادګۍ ښودلي وو. زړه یې وپړسېد. اوښکې یې وڅڅېدلې. کوټې ته لاړ. سرتاجه له یو ګیلاس تورو اوبو سره راغله. دېوالونو ته یې پام شو. سکرینونه لېرې شوي وو. میوند ته پړمخې پروت ځان بد ښکاره شو. پاڅېد. هغې ګیلاس وړاندې کړ:

– دا د ممانې اوبه دي. لږه دوا مې ورسره ګډه کړې ده.

میوند ګیلاس ته وهم نه کتل. تېره زنه یې وخوځېدله:

– دوا په جسم تاثیر لري. د روح له درد سره ایڅ نشي کولی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

– ما اوس راوړې ده. تاوان نلري.

میوند ګیلاس واخیست. په مېز یې کېښود.

قمراقبال له شاهزادګۍ سره د شاهي حصار باغ ته ووت. بیا یې د پخوا په شان ټوکې کولې. خوله یې له خندا ډکه وه. مګر خاصو کسانو یې د شاهزادګۍ کوټه تلاشي کړه. په پای کې یې هرڅه بېرته په خپل ځای کېښودل. د زهرو وړوکی بوتل او د میوند عکس یې د قمراقبال دفتر ته راوړل. هغه د عکس شا وکتله. لیکل شوي وو «یا الله! زما د ګران زړه رانه دومره تور کړه چې په مرګ مې خوښ شي. چې پرته له ما خوشحاله ژوند وکړي. خو په هغې دنیا کې یې بېرته ما ته راکړه» قمر اقبال موسکی شو. وبنګېد «ته یو وار ما سره واده وکه یارو! بیا دستي مړه شه!»

د تورو موټرو کاروان په ښار کې روان و. د خلکو سترګې ور اوښتلې. په منځني موټر کې شاهزادګۍ له کمال شاه او ملکو سره ناسته وه. پلار یې سر وړاندې کړ. وپسېد:

– التهٔ د باغچې شاته دروازه ده. د سترملا کس به خلاصه کړې وي. موږ به بوځي.

ملکو سرونه وښورول. شاهزادګۍ وویل:

– نه پلاره. دوئ مو یوازې نه پرېدي. دسې به وکو. زه به درزي کاکا سره یم. قمراقبال به د جامو په خوښولو بوخت کم. تاسې به په چکر باغ ته ووځئ. امغسې به لاړ شئ.

بارکزۍ ملکې سترګې ور واړولې:

– ته به څنګه شې؟

– زما غم مکوه!

– قوربان دې شمه! ستا غم څنګه ونکمه؟ ته خو مې د زړه ستنه یې.

– تانه وګرځمه مورې. زه اوس وړه نه یمه. په خپل کار ښه پوهېږمه.

د موټرو کاروان ودرېد. یوازې د کمال شاه کورنۍ کېوتله. د سپینږیري درزي سترګې نمجنې شوې. د کمال شاه لاسونه یې ښکل کړل. دوئ یې تور او سپین څلور منزله کور ته وبلل. شاهزادګۍ له دروازې څخه شاته وکتل. هېڅ نه بدرګه کول. کمال شاه لور ته په سترګو کې وویل چې دا ښه کار دی. درزي نیمه توره نیمه سپینه دروازه پورې کړه.

کمال شاه د ښویه حویلۍ په بل سر کې وړې دروازې ته لاس ونیو:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– الکه! اول به ستا په باغچه کې لږ وګرځو.

درزي ژر ژر سر وښوراوه. ورسره روان شو. پاچا ودراوه:

– اصل کې زه دوئ ته ستا باغچه ښیمه.

درزي په سینه لاس کېښود. سر یې ټیټ کړ. دوئ باغ ته ووتل. چټک بلې خوا ته تېر شول. هتله دروازې ته ودرېدل.

زور یې وواهه. خو هغه له بهره کلکه وه. غلې غلې یې وډبوله. چا خلاصه نه کړه. کمال شاه وپسېد:

– د سترملا کس ورک دی. زه به په دېوال واوړم. خلاصه به یې کم.

شینخالې احمدزی ملکه وبنګېدله «کرین ورته د کومه کو چې دا خرواري جګ کي؟» پاچا مخ ورو ګرځاوه:

– ستا په ملا به وخېژمه.

هغه شاته لاړه:

– نه نه، دې مرګ نه امغه د قمراقبال زندان ښه دی.

دوو ملکو پخ وهل. شاهزادګۍ وپسېدله:

– پلاره! زه به ستا په اوږه جګه شمه.

– څه شی؟ ته ډېره درنده نه یې؟

احمدزی ملکه بیا وبنګېدله «ده ته ښځه درنده ده، موږ ته غر سپک» کمال شاه زړه نازړه دېوال ته ودرېد. شاهزادګۍ

د ملکو په مرسته د هغه اوږو ته جګه شوه. کمال شاه تک سور واوښت. شاهزادګۍ بېرته کېوتله. وپسېدله:

– آخوا د شاهي حصار عسکر دي.

د کمال شاه رنګ بدل شو. د باغچې له بلې دروازې څخه د قمراقبال غږ راغی:

– عالي قدرې! راځئ! د جامو فرمایش ورکئ چې ځو!

دوئ یې تر څنګ تېر شول. قمراقبال له څېرې څخه بې اندازه خوشحاله برېښېده. هو نو، شاهزادګۍ یې په لاس کې وه.

هېڅ یې د واده مخه نیولی نه شوه. په تلوسه یې د خزانې تر لاسه کولو ته شېبې شمېرلې.

هاخوا میوند خلک په نولسم تاریخ پاڅون ته هڅول. هرچا سر خوځاوه، خو ژمنه یې نه کوله. ورځې تېرېدلې. نېټه

نژدې کېدله. خو خلک د سر خوځولو له حالته مخکې نه تلل. هغوئ به غلي غونډ و ته راغلل، غلي به بېرته ووتل. تا به

(c) ketabton.com: The Digital Library

ویل دا هرڅه اتومات کوي. نه یې په معنا پوهېږي، نه په ارزښت. د میوند ورته زړه تنګ و. یوه ورځ یې په غونډه کې هم په قهر خبرې کولې:

– ای ای! اورئ که نه؟ یا به ټول د ولږې مرئ، یا په جنګ کې. پاڅېږئ! ژوندي شئ!

ټولو شخ شخ کتل. لکه هغه چې تېرېږو ته ګډ وي. اشرف پاڅېد چې خلک په نرمۍ وهڅوي. خو چا سترګه ونه رپوله. په سبا یې هم داسې نښې نه وې چې څوک دې پاڅون ته تیار وي. لوی تورموټر په بازار کې روان و. میوند له ښیښې کتل. خلک ورته لکه پسونه ښکارېدل. کرکه یې ورڅخه کېدله. د مارکېټ مخ ته یو مقدسپال پروت د کاندار ته لغتې نیولې وې. چا جرئت نه کاوه چې وړاندې ورشي. مقدسپال سیل کوونکو ته ګوته وڅنډله:

– ښه یې واورئ! څوک چې حکومت ته بد وایي لکه دین ته چې بد وایي. وهل یې ثواب لري.

هغه لاړ. خلک غلي ولاړ وو. لاس یې نه کاوه، چې هغه بېرته ونه ګرځي. میوند غاښونه وچیچل. تېز ووت. پروت سړی یې له ځمکې جګ کړ. په خلکو یې چیغه کړه:

– ای ای دروغجنو! کومه دی؟ ستاسې غیرت څه شو؟ چېرې ده اغه چیغه چې جهان پې لړزېږي؟

خلک شاته شاته تلل. اشرف ولیدل چې عسکران را روان دي. میوند یې له لاسه کش کړ. هغه زورونه وهل:

– ای ماغزه لرئ که نه؟ تاسې چې ودرېږئ د ایچا زور درباندې نه رسي...

خلک ترې روان شول. پولیس تېز نژدې کېدل. دوئ موټر ته وختل. میوند په ژړا شو. موټر حرکت وکړ. د شپې یې د بېلابېلو ښارونو د آزادي پالو له زړو مشرانو سره د موبایل غونډه لرله. هغوئ هم نهیلي وو. ویل یې داسې ښکاري لکه د مقدسپالو ظلم چې له خلکو تریخی ویستی وي. ټول په دې باور وو چې ممکن د سترملا په خوله مظاهرې ته ووځي. ده چورت واهه چې هغه ته څنګه ووایي؟ سبا یې بادام پوښتنې ته راغی. د اشرف له ډاره د لوی انګړ په چمن کې منتظر و. میوند ورڅخه وغوښتل چې سترملا همکارۍ ته وهڅوي. هغه موسکی شو:

– اخله نو. زومان یې بدې شي. لکه دده په ایزت چې تېری کوي.

میوند په سرمو کې وپښېد:

– ده چې د خلکو څلور لوښې راوستې؟

– اغه نه ویني. ای مشره! ولې خپله ورته نه وایې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

– منې ماته ځان بد ښکاري. وايي به خپل کومک په دا سترګو رامنډي.

– نه کنه. ستا خو پکې شخصي ګټه نشته. د وطن دپاره وايې. اغه دی. راروان دی. ورشه، ورشه!

بادام د بوټو پناه شو. میوند زړه نازړه ورغی. ستر ملا غټ غټ کتابونه په تخرګ کې نیولي وو. ده یې لاس ښکل کړ.

هغه سترګې تېرې کړې:

– ته تر اوسه دلته یې؟

– وځم صیب. لږه پاتې ده. بیا به مې ونه وینئ.

ستر ملا روان شو. میوند د درولو جرئت نه کاوه. بادام د ونې له څنګه کتل. دی ورڅخه وشرمېد. منډه یې کړه. د ګلانو

د پټیو په منځ کې یې ستر ملا ودراوه. هغه پورته ښکته وکتل:

– صاحبه مهربانه! امر وکړئ!

– عالي قدره! تاسې ته خو مالومه ده چې زموږ په خلکو ظلم روان دی.

– ما دا خبره د الله یار شاه سره یاده کړې ده.

میوند په ښویه وېښتانو لاس د څټ زخم ته تېر کړ. ویې پوښتل:

– د وطن د اشغال موامویلي؟

– نه. پاچا او وزیران زموږ خپل دي. اشغال دې ته نه وایي.

میوند شنې سترګې ورپولې:

– منې یو ام د امروتین د امر نه بغیر خبره نشي کولی.

– دا بیا ددوئ بې غیرتي ده.

– غم امدا دی کنه. زه کوشش کوم چې خلک آزادۍ اخېستلو ته پاڅوم.

– ستا خپل کار دی.

– خو خلک نه پاڅېږي.

– خوشاله به وي.

– نه کنه، وېرېږي. زما دوستان وايي که تاسې ورته ووایئ بیا پاڅېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستر ملا ژوره سا واخېستله. مخ یې بلې خواته واړاوه. له راګرځولو سره یې وویل:

– په ما الله پاک دا مقدسه وظیفه لورولې ده. پوهېږې ولې؟

میوند برند برند کتل. نه یې هو ویل نه نه. د ستر ملا غټه ږیره وخوځېدله:

– په ټولو کې ورته صادق ښکاره شوی یم. نو زه به ولې خیانت کوم؟

میوند مخ مړاوی کړ:

– هیله کوم. د وطن او ملت د ژغورنې د پاره یې وکړئ!

– ما ته اول دین دی.

– منې اینسان خدای ته تر دین مخکې دی. که دین نه وي اینسان به وي. خو که اینسان نه وي دین بیا څه کوي؟

– پام پام! کافر کېږې.

هغه لاړ. د میوند غړي سست شول. بادام له بوټو څخه راووت. شاوخوا یې وکتل چې څوک یې وانه وري. وپسېد:

– اغه داسې کله کوي؟ ډاربږي. دا موقف یې د لاسه وځي.

سبا میوند له یوې غونډې ووت. دویمې ته روان و. خبر شو چې دولت یې څو کسه ونیول. دده رنګ سور واوښت. اشرف ته یې د موټر د درولو وویل. سرتاجې په شک وکتل. میوند زنګ وواهه. دویمه غونډه یې لغوه کړه. له موټره کېوت. په تنګو کوڅوکې شو. سرتاجه وریسې وه. هغه د پولیسو تر څنګ تېرېده. سرتاجې په زړه لاس کېښود. ښه و. د پولیسو پام نه شو. میوند د یوناني طبیب په دکان ننوت. غونج سپینږیري ورته ټیټ او پاس وکتل. ویې پوښتل:

– ځوانه! زېږي وهلی یې؟

– نه. ولې؟

– چرسي یې؟

میوند ژوره سا واخېستله. ویې پوښتل:

– ماما! ګلمیر دې په یاد دی؟

– کوم ګلمیر؟

– اغه د زوی واده کې چې یې پیسې په پور درکړې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

– اووو، هو، هو. خدای دې وبښي! امغسې ګل ځوان و. سرطان ډېر ناځوانه مرض دی.

– زه يې زوی يم.

سړي په ناستو لاسونه خلاص کړل. ميوند يې په غېږ کې ونيو. کيسه يې وکړه چې خوشې يې ځان پوروړی کړ. هاغه زوی يې بې سُره و. ورک شو. دواړه ښځې يې ناستې دي. نه يې بل زوی ته نکاح کولی شي، نه يې پرېښودلی شي.

ميوند يې خبرې لنډې کړې:

– منې زما يو شی په کار دی.

– ويم چې هرڅه و وايې ستا د سره ځار. څه شی درکم؟

– زهر.

سړي کټ کټ وخندل. ميوند غبرګه کړ:

– ټوکې نه کوم.

د سړي غونج مخ جدي شو. يودم يې سر وړاندې او غږ ټيټ کړ:

– ورو وايه! څه يې کوې؟ چا درته بد رسولي؟

– بس امداسې يې وبوله.

– لس کاله بند راځي.

– بې غمه اوسه! زه به په مرګ ونه وايم چې چېرته مې اخيستي دي.

هغه سر وخوځاوه. وړوکی بوتل يې له زړې الماری راواخيست:

– هه! د ګلمير دپاره.

دی ووت. سرتاجه ترې مخکې موټر ته وختله. هغې په کور کې تورې جامې بدلې کړې. ګڼ وېښتان يې تر ټيکري لاندې د جيګرې کميس په اوږو خواره وو. د ميوند کوټې ته راغله. اشرف تروې وکتلې. هغې پرې خيال رانه وړ.

ميوند په کوچ کې غلی ناست و. د لاس شا يې ګروله. سرتاجه مخامخ کېناستله. ويې پوښتل:

– وروره! سبانۍ غونډې ته ځو؟

ميوند سر وښنډه. د اشرف تندی ګونجې شو:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- وېرېږې؟

میوند شنې سترګې جګې کړې. موسکی شو. تېره زنه یې وربېدله:

- تاسې لاړ شئ! الته امن دی.

- دغه حال دی. خلک تا ته راځي.

میوند بیا سر وځنډه. سرتاجه پاڅېدله. له الماری څخه یې د زهرو بوتل واخیست. د اشرف ګردې ورې سترګې

راووتلې. میوند لاس اوږد کړ. ګردکی سرتاجه په درندو ګامونو شاته لاړه. میوند برګ شو:

- منې ځان راباندې مه خفه کوه! راکه!

هغې بوتل ورکړ. اشرف ته یې مخ وګرځاوه:

- پوه شوې چې څه کوي؟ خدای شته موږ ته تکړه مشر ښکارېده.

اشرف وازې سترګې میوند ته واړولې. هغه سر وځنډه:

- زه چې د شازادګۍ نه غچ وانخلمه کله یې پرېدم.

برقي چاینکه وایشېدله. سرتاجې له الماری څخه د وچ چای قطۍ واخیستله. ویې ویل:

- ناممکنه ده. څنګه غچ اخلې؟

- ته یې څه کوې؟

سرتاجه خفه شوه. سر یې ټیټ واچاوه. نری پزه یې په ګوتو کېکاږله. دوه ګیلاسه یې ډک کړل. خپل یې پرېښود.

غوښتل یې ووځي. میوند وویل:

- سهار دې د پلار موټر تښتوم. اغه په شاهي حصار کې نه تلاشي کوي. الته به شازادګۍ او قمر اقبال ختم کم.

سرتاجې ګرد مخ راوګرځاوه:

- او دا زهر؟

- دا که ناکامه شوم.

- او اغه د مینې جادو؟

چوپتیا شوه. میوند سوړ اسویلی وکړ. وروسته د سرتاجې غږ جګ شو:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– خدای شته د قمر اقبال وژنه د آزادۍ په ګټه ده. خو ځانته نه کېږي. زه درسره ځمه.

میوند پوهېده چې دده لپاره قرباني ورکوي. سرېې وښنده. سرتاجه کلکه شوه. ګوابې یې وکړ چې پلان یې ناکامو ي.

میوند حیران و چې دا په څه لانجه واوښت. اشرف وویل زه به ورسره لاړ شم. دا وخت بادام له دروازې سر ښکاره کړ:

– تاسې یو نه ځئ. زه ځم.

ټول ورتاو شول. سرتاجې وویل:

– ایڅوک نه پرېږدم.

د اشرف ګرد مخ تک سور واوښت. بادام ته یې کړ:

– تاته ما ندي ویلي چې واده پورې به نه راځې؟ وځه! چټک!

هغه لکه بېخي چې اورېدلي نه وي. میوند ته یې د لاس په اشاره سرتاجه وښودله:

– مشره! دا به پاتې شي. که په تا څه وشي دا د آزادۍ پالو مشري کولی شي. او اشرف ځکه نه پرېږدم چې بې تجربې دی. د بېرته وتلو چانس یې نشته.

اشرف تېره تېره کتل. بادام خبرې وغځولې:

– د موټر تښتولو ته حاجت نشته. لور به یې واخلي! دباندې به کېوځي. موږ به ځو.

سهار میوند او بادام سپینې جامې، سپینه لونګۍ او تور واسکټان په تن کړل. سپین څادرونه یې په اوږه واچول.

منتظر شول چې اته بجې شي. ترو تلو مخکې بادام پاڅېد. اشرف ته یې لاس اوږد کړ:

– بخشش کوه روکی! که مانه غلطي شوې وي.

اشرف اول ځل لاس ورکړ. تېز خپلې کوټې ته لاړ. سرتاجه غلې وه. میوند لیدل چې هغه او بادام یو بل ته دوامداره ګوري. دده ورته زړه نا آرام و. درېواړه ګاراج ته روان شول. نابېره یې سترملا ولید چې موټر ته خېږي. دوئ ځای په ځای مېخ شول. پلان یې اوبو یوړ. سرتاجه د دروازې ساتونکو ته ورغله. هغوئ نه پوهېدل چې سترملا چېرته لاړ.

میرې یې هم له موضوع خبرې نه وې. دوا یې په مېز پاتې وه. میوند وپوښتل:

– دوا ورته څونه موهمه ده؟

– خدای شته زه یې ورباندې په زوره خورمه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

میوند سوړ اسویلی وکړ. د بادام اوږده ږیره وخوځېدله:

- بېرته به راشي کنه.

میوند لویې دروازې ته مخامخ ناست و. هره دقیقه وروباندې لکه کال تېرېدله. هېڅ د غرمې ډوډۍ ونه خوړه.

ماسپښین شو. لاهم موټر رانغی. بادام ناآرامه ګرځېد. یو دم سرتاجې ته مخامخ ودرېد:

- تاسره یو ازې غږېدی شم؟

سرتاجې د توقع خلاف ومنله. په بادام پسې کوټې ته ننوتله. دروازه یې هم وتړله. میوند حیران و. دا هاغه سرتاجه نه وه چې ده پېژندله. په کوټه کې دواړو مخامخ یو بل ته کتل. د بادام اوږده ږیره ورپېدله:

- خدای خبر که زه ژوندی راشم.

سرتاجه وسونګېدله. سوړ اسویلی یې وکړ:

- وی، خدایه! نو ولې ځې؟

- چې ته نه یې اغې نه داسې ښه ده.

د سرتاجې اوښکې وځلېدلې. بادام موسکی شو:

- ما ویلې لږه خو دې سمه وګورمه. چې آرماني لاړ نشم.

د سرتاجې اوښکې وڅڅېدلې. حجاب یې له مخې شاته واړاوه. په سپین کمیس کې ښکلې ښکارېده. وپسېدله:

- ما وبښه! ته مې ډېر وځورولې.

د بادام سترګې هم ډکې شوې. په اوږده ږیره یې لاس کش کړ:

- په ما ستا ځورول ام ښه لګېدل.

سرتاجې سلګۍ ووهلې. بادام زړه نازړه غوښتل له لاسه یې ونیسي. هغې یو دم غاړې واچوله. بادام وویل:

- اخ! کاش چې مخکې مرګ ته تللی.

د سرتاجې سلګیو لا زور واخېست. دباندې میوند سپین دیوالي ساعت ته وکتل. دوه بجې وې. د لویې دروازې د ساتونکو خنداوې راتللې. بادام او سرتاجه له کوټې ووتل. سترګې یې سرې وې. میوند ورته وهم نه کتل. بجې تر

(c) ketabton.com: The Digital Library

درېو واوښتلې. هېڅ نه پېښېدل. پينځه کم څلورويې چې تور موټر سردننه کړ. په ميوند کې سا وچلېدله. چوست پاڅېد. سترملا کېوت. موټر دګاراج په لور روان شو. سرتاجه يې مخې ته ودرېدله:

- کيلي راکه ماما! زما موټر خراب دی. دلته نزدې کار لرم.

بادام موټر دباندې ودراوه. سرتاجې دعا وکړه چې په خير بېرته راشي. هغې د موټر شاتنۍ دروازې ته ګړزوركړ. په ټوله لاره چې به چا دا موټر وليد، سر به يې په درناوي ټيټ کړ. يو ځای کې سرې اشارې ته ودرېد. خلکو ور وځغاستل. موټر يې ښکل کړ. لاسونه يې پرې ولګول او په خپل تندي يې وسولول. د شاهي حصار په لويه دروازه کې يې تلاشي نه کړ. هغه مخامخ د اولې ماڼۍ په لور روان و. له دويم سيټ څخه آواز شو:

- په شاتنۍ دروازې ننوځو. خدای شته الته عسکر نه وي.

دواړو په تعجب مخونه تاوکړل. سرتاجې وويل چې بې له بادامه ژوند څه کوي. د کوڅه ن سترګې يې نمجنې شوې.

ميوند لاس په ښويه وېښتانو کش کړ. زخم يې وسولاوه. اوس يې پام شو چې دده لپاره بله مينه برباديږي. امر يې وکړ:

- وګرځوه! موټر وګرځوه! وځو.

دا ځل سرتاجه او بادام حيران شول. ميوند وروځې بره کش کړې. ويې ويل:

- سبا نولسمه نېټه ده. د مظاهرې ورځ ده. يو وروستی زور وهم.

سبا د موټر ساعت نهه بجې ښودلې. د ميوند، سرتاجې او اشرف سترګې په مرکزي چوک کې وې. موټران د معمول په شان تلل راتلل. ميوند کله نوکان ژوول، کله يې د څټ زغم سولاوه. يو مهال درې کسه د محراب شکله څلي مخ ته ودرېدل. دوئ تازه شول چې مظاهرې ته راغلي دي. مګر هغوئ څلورم کس ته منتظر وو. په ګډه لاړل. دوئ تريوولسو بجو صبر وکړ. ميوند رېږدېدونکی لاس په ښويه وېښتانو شاته کش کړ. سرتاجې اشرف ته اشاره وکړه چې ځو. په لاره کې ميوند غوښتل کېوځي. هغې له لستوڼي ونيو. ده شنې سترګې وراړولې:

- منې په ما ابخ نه کېږي.

- رښتيا وايې؟

- تاته ابخکله دروغ نه وايم. خوشې که نو!

هغه د خلکو په جموجوش کې ورک شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاهي حصار مکمل په رنګه څراغونو او ګلانو ښکلی و. شاهزادګۍ له کورنۍ سره د اولې ماڼۍ د سالون په منځ کې تېره شوه. حویلۍ ته ووتله. د څراغونو په تونل کې روان شول. کمال شاه د لاس ساعت ته اشاره وکړه. وپوښتل:

– اصل کې شل دیقې شته. اخوا دېخوا وګرځئ!

د مرغیو برخې ته لاړل. شاهزادګۍ جالۍ ته ودرېدله. ټولې مرغۍ راغلې. چغ او پغ یې شروع کړ. له شاهزادګۍ سره د هغوئ مینې ته د ملکو اول ځل پام شو. په وازو خولو یې لاسونه کېښودل. ساتونکي د دانې سطل راوړ. شاهزادګۍ ډک موټی وشینده. ټولې په دانې پسې کېوتلې. یوه نیمه لا هم ناسته وه. چغېدله. شاهزادګۍ سلګۍ ووهلې. کمال شاه چې د هغې ځورېدل ولیدل له متې یې ونیوله:

– ځو لورې! پاتې لس دیقې به ګلان وګورو.

تر ګلانو وروسته د بوټو پناه په اوږدو چوکیو کېناستل. ډبه شکله موټر راغی. پخوانی باغوان چلوه. کمال شاه ته یې تور مخ او سپین سر ټیټ کړ. د موټر ډاله یې جګه کړه. دوئ شاوخوا وکتل. غلي وختل. لوی څادر یې په ځانونو کش کړ. باغوان موټر د خوسا پاڼو ډېرۍ ته ودراوه. په شاخۍ یې واچولې. موټر حرکت وکړ. لږ وروسته کمال شاه وپوښتل:

– د ماڼۍ نه به وتي یو؟

– امداسې ښکاري پلاره. د سترملا کور کې به څونه یو؟

– یوه شپه. اصل کې بل ښار ته ځو.

موټر ښایسته وخت وروسته ودرېد. دوئ تر څادر لاندې په تپه تیاره کې غوږ غوږ وو. د ډرېور دروازه خلاصه شوه. د پښو ترپهاریې نژدې کېده. د ډالې د خلاصېدو کړسس او غنګس شو. باغوان غږ کړ:

– اعلی حضرته! ورسېدلو.

دوئ څادر له سره لېرې کړ. پاڼې تیتې شوې. مخامخ الله یار شاه له خندا شین ولاړ و. خو جاوید اقبال جدي کتل. شاهزادګۍ تکه زېړه واوښتله. دوئ له شاهي حصاره بېخي وتي نه وو. کمال شاه پر باغوان سترګې برګې کړې:

– خاینه!

هغه پخ وهل. په تور مخ کې یې ګلابي شونډې ورپېدلې:

– په یاد دې دي؟ چې پاڼې رانه تیتې شوې وې. په عسکر دې ووهلمه. اغه مې هېرېږي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

جاوېد اقبال الله يار شاه ته مخ کړ:

- باوري يم چې د خوسا پاڼو لاندې د پاچايانو د پټېدو به دا لومړۍ تجربه وي.

الله يار شاه بيا کټ کټ وخندل. نرۍ غړېې جګ شو:

- عالي قدره! مطمين اوسئ! دا اتلولي به د ريکارډونو په کتاب کې ثبته کو.

- ډېر عالي! او دوئ ته سم پام کوئ! چې د نورو ريکارډونو په قايمولو کې ژوبل نشي.

سهار په تلوېزون کې تود خبر د شاهزادګۍ او قمراقبال د واده و. يوتن د کمال شاه پر کورنۍ د الله يار شاه د ترحم ويل. د هغه د بشردوستانه سياست ستاينه يې کوله. وروسته يې شاهي حصار وښود. له ځراغونو څخه د ودانيو په څېر شکلونه جوړ وو. ميوند تلويزيون بند کړ. په کمپيوټر کې يې ويډيو چالانه کړه. شاهزادګۍ کمرې ته ويل«ته وايي څوک مې بدې شي؟ امم، بې وفا خلک. ويمه سر تې غوڅ کم» دده غوني زيږه شول. د ملايانو جامې يې په تن کړې، ووت. غوښتل يې د سترملا موټروان په ګاراج کې بند او موټر وتښتوي. مګر په نيمه لاره کې ودرېد. موټر په حويلۍ کې ولاړ و. دوو ساتونکو له موټروان سره ټوکې کولې. په ده سر وګرځېد. نورنو د غچ اخېستلو چانس نه و. په درندو قدمونو بېرته راغی. جامې يې بدلې کړې. پر تخت پرېوت. خو په کوټې کې يې سا بندېدله. تېز ووت. تازه هوا هم ګټه نه کوله. سترملا يې مخ ته تېر شو. په ځيرې يې وکتل. خپل موټر ته وخوت. ويې ويل:

- اوستاده! د جوماتونو د کومک اداري ته ځو.

ميوند سلګۍ ووهلې. د زهرو د بوتل سر يې خلاص کړ. دننه مايع ته يې کتل. نابېره په دروازه کې د ساتونکو شور شو. د مخېټو پوليسو دوه موټره په زور ننوتل. سترملا يې کېباسه. خپل موټر ته يې وخېژاوه. په ساتونکو يې ټوپک نيولی و. ميوند بوتل په جېب ننوېست. په منډه کې يې چيغه کړه:

- ای ای! دا څه کوئ؟

سرتاجه او اشرف هم راووتل. د پوليسو موټر پر عمومي سرک روان شو. باډۍ يې خلاصه وه. د سترملا لاسونه او ملا په پړي تړلي وو. دوئ ورپسې منډې وهلې. بادام هم ورسره ملګری شو. پوليسو ته يې چيغې وهلې:

- ای کافر شوئ! خدای به مو ورمېږ مات کي! پرېدئ! ستر ملاصيب پرېدئ!

ميوند په موبايل کې عکسونه واخېستل. خپلو دوستانو ته يې ولېږل. اولې شمېرې ته يې زنګ وواهه:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– الله چې دولت کافر شوی دی. په ستر ملا صیب یې ګوزار وکه. په زوره یې د کوره وباسه. بندي کوي یې.

دویمه شمېره یې ووهله:

– الله چې دولت کافر شوی دی...

ده ته په کتو نورو هم جېبونو ته لاس کړ. په لاره کې ډله ډله خلک ورسره یو ځای شول. ورو ورو پولیس او مقدسپال هم ورګډېدل. آن مخالفین د خپلو قوماندانانو خلاف له سمڅو راکېوتل. په ټولو ښارونو کې مظاهرې راووتلې. الله یار شاه عسکرو ته د مظاهره چیانو د ویشتو امر وکړ. خو چا نه منله. د طلاوو په کانونو کې امروتینیانو ځانونه الوتکو ته رسول. د مقدسپالو مشران او واده ته راغلي مېلمانه له میدانه په تېښته الوتل. د امروتین ستوري شاهي کورنۍ له هوا څخه بېرته وګرځېدله. جاوېد اقبال په اولې ماڼۍ کې د واده له تالار څخه بهر منډه کړه. قمر اقبال د شاه ګرۍ په طلایي جامو کې په دهلېز ننوت. مشر ورور یې نارې کړې:

– چېرې لاړې؟ راځه وخت نشته!

د قمر اقبال سترګې سرې وې. سر یې وښنډه:

– زه تش لاس نه ځم. ته را ته منتظر شه!

په میدان کې یوازې یوه الوتکه پاتې وه. جاوید اقبال د پیلوټۍ خولۍ پر سر، ورور ته منتظر و. قمر اقبال د ناوې کوټې ته ننوت. د تخت پر سر جالۍ یې وشکوله. تازه ګلان یې تیت کړل. هلته یوازې نوکره وه. ویې ویل چې شازادګۍ امدا اوس له پلار سره ووتله. قمر اقبال منډه واخیستله.

له ماڼۍ څخه لېرې سرتاجه د مظاهره چیانو په بدرګه زندان ته ورسېدله. د مقدسپالو عسکرو ورته دروازې خلاصې کړې. سرتاجې له یو سترګي عسکر څخه وپوښتل:

– وروره! اغه پیلوټ چېرته دی چې کمال شاه سره نیول شوی و؟

عسکر مخته شو. کوټه یې وښودله. شېوه ګل له بچیانو سره شین مخ ناست و. سرتاجې په جګ غږ وویل:

– وروره! خدای شته وطن آزاد شو.

شېوه ګل اول حیران وکتل. وروسته له درېوارو ښځو او ډله بچیانو سره په منډه ووت. لمر یې سترګې وبرېښولې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بله خوا خلک شاهي حصار ته ورسېدل. لوېه دروازه يې په سوکانو وډبوله. دننه قمر اقبال تاکاوۍ ته کېوت. شاهزادګۍ او ملکو د تونل د مخ تختې لېرې کولې. کمال شاه منتظر ولاړ و. دده په ليدو د ټولو رنګونه وتښتېدل. ملکې وسونګېدلې. قمراقبال شاهزادګۍ ته ډيکه ورکړه. هغه د واده په اوږد سپين کميس کې وکولېدله. له ويښتو يې ونيوله. موراو پلار يې کمک ته ودانګل. قمر اقبال تومانچه ورواړوله. شاهزادګۍ ته يې کړ:

– چټک زموږ الوتکې ته وخېږه! که نه، دوئ وژنمه.

شاهزادګۍ لاسونه جګ کړل:

– صيي ده، صيي ده.

هغې په زينه منډه واخېستله. له ماڼۍ ووتله. د څراغونو په لوی تونل ننوتله. شاته شاته يې کتل. ميوند يې په بل تونل کې وليد. د ماڼۍ په لوريې منډې وهلې. پر شاهزادګۍ يې د تومانچې ننبه ونيوله. هغه پښه نيولې شوه. بېرته يې قمراقبال ته وکتل. هغه کمال شاه او ملکو ته په تومانچه نېخسکې ورکول. دې ته يې غږ کړ:

– درېږه مه! الوتکې ته وخېږه!

شاهزادګۍ بيا ګامونه واخېستل. له لاسه يې د زهرو بوتل او د ميوند عکس ولوېد. ورپسې ټيټه شوه. همدا مهال ميوند ورباندې ډزه وکړه. مرمۍ يې له سره تېره شوه. قمراقبال د اولې ماڼۍ مخ ته پر زينې کوزېده. په ميوند يې فيرونه وکړل. دی له وارخطايۍ پر ځمکه ولوېد. تومانچه يې واره شوه. ځان يې د دېوال شاته پټ کړ. قمراقبال تومانچه پورته کړه. کمال شاه او ملکې يې د هوايي ميدان په لورټېل وهلې. د وسلې ننبه يې د ميوند د پټېدو ځای ته نيولې وه. هغه نابېره له بوټو څخه راووت. غېږ په غېږ شول. د قمراقبال له لاسه دواړه تومانچې ولوېدلې. خو ميوند يې په زنګون واړاوه، په ځمکه يې وويشت. سوکان يې مخ ته ونيول. ده هڅه کوله چې ځان خلاص کړي. کمال شاه له ملکو سره ږدې ږدې کتلې. ميوند د قمراقبال خېټې ته پښې برابرې کړې. له ځانه يې لېرې وغورځاوه. هغه بېرته راغی. بيا يې سوک مخامخ دده په خوله ورخوشې کړ. ميوند په تېز حرکت څنګ ته شو. قمراقبال يې تر غځېدلي لاس ونيو. چټک پر خپل ځای وڅرخېد. د زينې بيخ ته يې وارکړ. قمراقبال پاڅېد. ويې ويل:

– ښه، دا چلونه دې ام ياد کړي؟

– منې ستاسې کسانو راښودلي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

قمر اقبال له حملې سره وويل:

- په دې نشې خلاصېدلی.

میوند په تېز حرکت بیا لېرې وغورځاوه. قمر اقبال له ځمکې تومانچه واخېستله. چټک پاڅېد. میوند ته یې واړوله. ډز شو. یوه شېبه دواړو یو بل ته کتل. وروسته قمر اقبال له درب سره په ځمکه ولوېد. میوند له تومانچې سره په شاهزادګۍ پسې منډه واخېستله. اول ځل په لوخو زړور ننوت. میدان ته ورسېد. شاهزادګۍ نه لیدل کېده. وروستۍ الوتکه والوتله. دده له سره تېره شوه. جاوېد اقبال له هوا څخه خپل ورور په ځمکه پروت ولید. الوتکه یې کېنولو ته تیته کړه. پام یې زرګونو خلکو ته شو چې په شاهي حصار ننوتل. دی بېرته د امروتین په لور روان شو. میوند د هغه الوتکې ته کتل. پوه شو چې شاهزادګۍ یې له لاسه ووتله. په ځمکه سست کېناست. د سترملا غبرېې واورېد. هغه د خلکو مخ ته ولاړ و. په لوډسپیکر کې یې وویل:

- ورونو! وطن آزاد شو. الله به یې اجر درکي! اوس نو په آرامه بېرته ووځئ! ګډوډي مه جوړوئ!

خلکو سرونه ټیټ کړل. شاېې وګرځوله. شېبه پس د دریمې ماڼۍ په تالار کې کمال شاه او سترملا له ملکو سره ولاړ وو. سرتاجه هم ورسېدله. ژورنالیستانو د سرو چوکیو مخ ته کمرې عیارولې. خلکو دا هرڅه په تلوېزون کې لیدل.

سرتاجې پلار ته غاړې واچوله. ویې ویل:

- خدای شته زما تاته سودا وه. پولیسو چېرته بوتلې؟

سترملا موسکی شو:

- اغه د پولیسو په جامو کې د میوند کسان وو. زه یې بوتلم چې خلک د دولت په ضد پاڅېږي.

کمال شاه غبرګ کړ:

- امروتین غواړي مونږ غلامان کي. پلار یې نشي کولی. زمونږ دمان دونه او بنیار دي.

شپږو ملکو او سترملا هم ورسره کټ کټ وخندل. سرتاجې پلار ته مخ کړ:

- پلاره! میوند باید ستا او د اعلی حضرت ترڅنګ وي. چې په تلوېزون کې خبرې وکي.

سترملا هغه په غېږ کې ونیوله:

- وه زما ګرانې لورکۍ! خلک زما او د اعلی حضرت وینا ته منتظر دي. نه د دوم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

– داسې نه وايمه. صيبي ده. خدای شته آزادي خو اغه اخېستې.

کمال شاه غږ کړ:

– لوري! احساساتي کېږه مه! اصل کې د عسکر وظيفه جنګ وي. خو قهرماني قوماندان اخلي. او بل ميوند به خلکو ته څه وايي؟ چې وېښتان څنګه جوړېږي؟ که په وريجو کې څونه مالګه واچول شي؟

پاچا بيا له خندا څخه ټول وشرېيده. وروسته جدي شو. په غاړه کې ننوتې زنه يې وخوځېدله:

– هو زما يې خدمت هېر ندی. د ماڼۍ نايي به شي. نور څه غواړي؟ زموږ قانون دا نه مني چې کم اصل سړی دې د مشرانو په ځای کېني.

سرتاجې سر وښنده:

– اعلی حضرته! اينسانان ټول د يو مور او پلار نه پيدا دي. نو په کسب کولو څنګه کم اصل شول؟ دا شاو خوا چې هر څه وينئ، دا چې موږ پې نازېږو، ټول د کسبونو برکت دی. که نه موږ به ببرمبر او لڅ لپړ په سمڅو کې اوسېدلو. هه، عجيبه ده. کمال دارو ته کم اصل وايو. بې کمالو ته اصيل.

د کمال شاه سوړ اسويلی وخوت. سترملا پر لور سترګې برګې کړې. د مطبوعاتي کنفرانس جوړونکی بنويه ځوان راغی. سر يې ټيټ کړ:

– اعلی حضرته! تاسې او سترملا دې خدای زموږ له سره نه کموي. هرڅه تيار شول.

کمال شاه مايکونو ته مخامخ په لوېې چوکۍ کېناست. د کاغذ په لوستلو يې پيل وکړ:

– قدرمنو هېوادوالو! اسلام عليکم! خوشحاله يم چې يو ځل بيا د آزادۍ په فضا کې له تاسو سره خبرې کوم، او تاسو ته زموږ د هېواد د سترې بريا مبارکي وايم. ډاډ درکوم چې د اشغالګرو او د هغوئ د مزدورانو مشران يا ونيول شول يا وتښتېدل. بايد ووايم چې دا آزادي د ملت د ډېرو قربانيو په نتيجه کې ترلاسه شوې. د ټولنې مختلف قشرونه سره يو ځای شول. د امروتين د اشغال په وړاندې يې پاڅون وکړ. تاسې ټول زما اتلان يئ. زه او تاريخ به اېڅکله ستاسې سربښندنې هېرې نه کړو.

د سترملا وار شو. هغه پرته له کاغذه وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– درنو هېوادوالو اسلام علیکم ورحمت الله وبرکاته! زه هم دد ې ستر برې او آزادۍ په ویاړ ځان او تاسو ټولو ته مبارکي وایم. تاسې نه یوازې وطن بلکې دین هم د مشرکینو څخه آزاد که. خدای تعالی به یې په بلې دونیا کې اجر درکي. نور نو ټول خپلو کورونو ته لاړ شئ! او د خدای شکر ادا کئ. اسلام علیکم ورحمت الله و برکاته.

کمال شاه په شاهانه شوخۍ په ښویه ځوان غږ کړ:

– الکه! څنګه وه؟ که څه خبره وي چې بیا یې ووایو. آ؟

سترملا موسکی شو. ځوان د تالار په پای کې وړوکي سکرین ته اشاره وکړه:

– اعلی حضرته! اغه دی مخامخ خپرېږي. ستاسې وینا ډېره علمي او عالي وه.

کمال شاه په تایید سر وخوځاوه. دا مهال په سکرین کې د میوند تصویر راغی. هغه له شاهي حصار څخه د وتلو په حال کې و. سرتاجه او سترملا هم ورځیر شول. ژورنالیست له مایک سره میوند ته ورغی. ویې پوښتل:

– ښاغلیه! امدا اوس اعلی حضرت او عالي قدر سترملا خلکو ته د آزادۍ مبارکي وویله. ته د آزادي پالو مشر وې. خپلو هېوادوالو ته څه نه وایې؟

میوند مړاوې موسکا وکړه:

– منې زه د خپلو وطنوالو نه مننه کوم چې ماسره ودرېدل. آزادي یې واخېستله. مبارک دې وي. خو یوه خبره کوم. که موږ د ژوند کولو زړې لارې ونیسو، اشغالګر بیا راځي. نو د اعلی حضرت او عالي قدر سترملا صیب نه څو غوښتنې لرم. اول دې ټولو ته خپلې وظیفې بېرته ورکي. دویم دې د طلاوو او الماسو عایدات د قبیلو په مشرانو نه، د وطن په پرمختګ ولګوي. چې ټولو ته ګټه ورسي. دریم دې داسې سیستم جوړ کي چې خلک د وړتیا د مخې د دولت مشر وټاکي. څلورم دې د ناریالین په بانک کې خزانه په تعلیم ولګوي چې موږ له نورو ستورو سره سیال شو. د وخت سره ځان برابر کو.

کمال شاه لاس سکرین ته ونیو:

– لېونی شوی دی.

میوند دوام ورکړ:

– ګورئ وخت مو له ځان سره بیایي. څوک چې نه ځي په کشېدو یې هڅو نه ماتېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د افغانستان د فضايي څېړنو په مرکز کې ټولو په دېوال باندې همدا شعار ته وکتل. چکچکې شوې. چاغ مشر غږ کړ:

- موږ که هرڅونه لرې یو اروا وې مو سره نژدې دي.

د میوند غږ بیا ټول غلي کړل:

پینځم دې د پښتو په قرآن د سره غور وکي! کسب، هنر، ادبیات، نوښت او پرمختګ دې ګونا نه ګڼي. بل، موږ وطن آزاد که. منې چې فردي آزادي نه وي ایڅ مانا نلري. زموږ نیم نفوس غلامان دي. ښځې یادومه. اغوئ ماشومان روزي. یو ماشوم چې د غلامۍ له ذهنیت سره لوی شي نو له ژونده به څه خوند واخلي؟ پرېدئ چې ښځې او نر د اینسانیت په چوکاټ کې آزاد او برابر ژوند وکي. مینه وکي. ژوند لنډ دی. چې اغه هم بې مینې شي نو...

د میوند ستونی ډک شو. په جېب کې یې د زهرو بوتل په ګوتو کې ونیو. ژورنالست وپوښتل:

- دا رښتیا ده چې تا او شازادګۍ مینه لرله؟

د میوند او ښکې وبهېدلې. وپسېد:

- ما لرله. اغې نه.

یو دم یې څېره تروه شوه. دا یې شاهزادګۍ ولیدله. د واده په سپین اوږد کمیس کې یې له دریمې ماڼۍ څخه منډې وهلې. میوند غاښونه وچیچل. په جېب کې یې د زهرو بوتل پرېښود. تومانچې ته یې لاس کړ. شاهزادګۍ سا نیولې ده ته مخامخ ودرېدله. ویې ویل:

- هیله کوم! ما مه پرېږده!

میوند د هغې سترګو ته وکتل. په زړه کې یې وویل «هه، دې ته زه څونه کمقله ښکارم؟» په سږمو کې وپشېد. تېره زنه یې وخوځېدله:

- تا ولې پرېښودم؟

- د مور او پلار دپاره.

- اوس څنګه راغلې؟

- زما او ستا دپاره.

میوند بیا په سږمو کې وپشېد. مخ یې بلې خواته واړاوه. ویې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– چې بیا مې په مینې ملنډې ووهې؟

– ویمه چې بیا اېڅکله د مینې درد ونه وینې.

میوند د هغې په لاس کې خپل عکس ولید. په زوره یې ترې کش کړ. د هغې اوښکې وځلېدلې:

– هیله کوم! ما په اغه باغ کې خپلې کوټې ته بوځه!

میوند شنې سترګې کږې کړې:

– مور او پلار پرېږدې؟

شاهزادګۍ سر وخوځاوه. میوند مکمل ورتاو شو:

– ولې؟

– ما یې حق پوره ادا که! نور د ځان دپاره ژوند کومه.

د میوند پام د عکس شاته متن ته واوښت. ویې لیدل چې هغې یو شېبه هم هېر کړی نه دی. یو دم یې په زړه باندې د مینې د خوږو طوفان راغی. سترګې یې ډکې شوې. موسکی مخ یې آسمان ته کړ. دواړه منګولې یې په ښویه وېښتانو کش کړې. شاهزادګۍ ورجوخته شوه. د هغه لاس یې ونیو. په ګډه له اوښکو او موسکا سره د دروازې په لور وخوځېدل. دوه سرخلاصي بوتله په سرک وکولېدل. د زهرو اوبو د چلیپا علامه جوړه کړه.

دباندې د زرګونو خلکو په سر کې بادام او شېوه ګل شعارونه جګ نیولي وو «میوند د آزادۍ اتل دی. موږ له میوند سره یو. میوند زموږ پاچا دی» شېبه پس یې هغه په اوږو اخیستی و، په شاهي حصار ننوتل. همدا شعارونه یې په جګ غږ تکرارول. شاهزادګۍ هم ورسره په مضبوطو ګامونو د اولې ماڼۍ په لور روانه وه. د کمال شاه او سترملا رنګ تک سپین شو. سرتاجې له سکرین څخه سترګې واړولې. ویې ویل:

– پلاره! زه باور لرم چې تاسې او اعلی حضرت د خلکو له ارادې سره مخالفت نلرئ!

هغوئ په تېښتېدلو رنګونو تلویزوني کمرو ته وکتل. سرونه یې وښنډل.

د افغانستان د فضایي څېړنو په مرکز کې چاغ مشرد هوسایۍ سا واخیستله. مخ یې همکارانو ته واړاوه:

– بلا وهلو! موږ باید له خپلو خلکو سره فیزیکي تماس ولرو. په بېړۍ کې ورشو.

هغه ګوته عینکۍ پېغلې ته ونیوله:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– دا کار ته کولی شې.

– زه؟

– ته د خپل کار سره بې حده مینه لرې. او اعلی حضرت میوند ثابته کړه چې ریښتینې مینه خامخا کامیابیږي. نن نه پس ته زموږ د فضایي څېړنو د مرکز مرستیاله یې. بریا دې غواړم.

د ټولو خولې وازې شوې. بېرسري او ببرېیري ځوان چکچکې وکړې. ویې ویل:

– ارزي، ارزي.

ټولو همکارانو مبارکیانې ورکړې. عینکۍ پېغلې د میوند په شان مخ آسمان ته کړ. منګولې یې په سر شاته کش کړې. د همکارانو خندا ګانو یې په تالار کې انګازې وکړې.

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library